

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

a^{tilla}
talay

MECNUN KULELERİ



ATILLA ATALAY 1963 yılında İstanbul'da doğdu. 1978'den başlayarak on yıl boyunca *Gırgır* ve *Fırt* dergilerinde mizah öyküleri yazdı. İTÜ İnşaat Mühendisliği Fakültesi'ni bitirdi. 1989 yılında çalıştığı dergilerden ayrılarak *Hıbrır*, daha sonra *HBR Maymun* dergisinin kurucuları arasında yer aldı. Yazılarını halen *Leman* ve *Lemanyak* dergilerinde sürdürüyor. Atalay'ın yayımlanmış kitapları: *Usulcacık* (1990), *Ebekulak* (1993), *Sıdika* (1994), *Civciv Kutusu* (1995), *Uyuyamadığım/Düş Kovalayan* (1996), *Menekşe İstasyonu* (1996), *Yalnızlık Aletleri* (1997), *Dup Dup Çedene* (1999), *Eray* (1999), *Hayaller Kâhyası* (2000), *Ağlama Dolabı* (2003), *Kişi Başına Bir Yalnız* (2006), *Kalbin Böcüü* (2009)

e-posta: atilla.atalay@gmail.com

web: <http://www.atillaatalay.netfirms.com>

www.atillaatalay.blogspot.com

İletişim Yayınları 1550 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 218

ISBN-13: 978-975-05-0841-7

© 2011 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2011, İstanbul

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Latif Demirci

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Gökhan Tok

BASKI ve CILT Sena Ofset

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Çağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ATILLA ATALAY

Mecnun Kuleleri



i l e t i ş i m

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İÇİNDEKİLER

Sıkılhan'la Diyalog Çabaları 7

Mutlu Yıllar **7** / Küresel Gülizar **12** / Sosyal Paylaşım **15** / Gizemli Sayılar **18** / Tutapancare Kuntek Sunicora **21** / Erişim Engeli **24** / Küçük Yaşta **27** / Astronot Kisvesi **30** / Silahsızlanma Kurbanı **33** / Beş Yıldız Savaşları **36** / İzdivaç Gerillaları **39** / Sınav Zamanı **42** / Nabız Tutucular **45** / Demonte Aile **49** / Kariyer Savaşları **52** / Köy Zombisi **55** / Doğaüstü Olaylar **58** / Kuş Cenneti **61** / Tundraseksüel **64** / Rock Zamanı **67** / Gıybet **70** / Call Center Cadısı **73** / Yolucaz Seni **76** / Bıçkın Bunalgöl **79** / Okyanus Uskumrusu **82** / Huysuz Celil **85** / Mağara Devri **89** / Deli Adeviye **92** / Yutan Eleman **95** / Eski Burun **98** / Kriz Paniği **101** / Avrupa Kapılarında **104** / Ortam Dinlemesi **107** / Gözetleyen Kalem **110** / Çenen Kopsun **114** / Çıkış Yok **118** / Dolmalık Kıyma **121** / Vahşet Günleri **124** / Organik İnsanlar **127** / Şel Pazarlığı **130** / Kûratör Dövdüm **133** / Nouma'yn Özlemek **136** / Son Cinayet Planı **139** / Pireli Girişken **142** / Ciğer Orfoz Limon **145** / Sezon Finali **148** / Olur Olur **151** / Teknoloji Kuyruğu **154** / Koy Kurnazı **157** / Kıyamet Senaryoları **160** / İki Koyun **163** / Şarkıdaki Ölü **166** / Rüyalarda Buluşuruz **169** / 11.11.11 **172** / Esnaf Yorgun **175**

İlişki Uzmanı ve Yaşam Koçu Sarı Dobra Lanbanu Ohnur Bizlerle... 179

Taşıyıcı Anne Sabrımı Taşıyor **181** / Sevgilimi Tabanca Yalarken Yakaladım **186** / Beyim Kendisine Bulduğum Kadını Aldatıyor **191** / Erkek Arkadaşım Doberman Almak İstiyor, Ben Korniş **195** / Kayalar Gibi Herif Fantaazi Uğruna Adeta Kaysı Oldu **200** / Msn Aşığımınan Kocamı Parçalama Konusunda Anlaşamıyoruz **205** / “Ayin Elemanı Seçildin” Diyerek Arkadaşlarıyla Beni Kesmeye Kalkıştı **210** / Dumansız Hava Sahası İlişkimizin Üstüne Kabus Gibi Çöktü **215** / Ailemlen Domuz Gripi Nedeniyle Sevişemiyorum **219** / Beyim “2012’de Kıyamet Kopucak” Diyerekten Yuvamızı Afedersiniz Geneleve Çevirdi **224** / Vücut Tükkanında Tık Yok, Küçük Esnaf Düşme Kadar Kaldı **229** / Kadınları Anlamak Hakkaten Zormuş. Yedek Parçaları Yok, Servis Telefonları Açmıyor **234** / Kocam “Yaşam Koçuyum” Diyerekten “Dost Hayatı” Yaşıyor **238** / Eski Bir Lira’yla Başlayan Aşk Beni Kavurdu Bi Ara **243** / Karım Elalemin İlişkisini Kurtarıcam Diye Bizim İlişkiyi Pij Etti Afedersin! **247** / Çiftçinin Yüzü Bir Türlü Gülmek Bilmiyor... **253** / Kocam Beni Bir Taşeron Firmaya Devretti **258** / Kocamın Geçmişte Ben Olduğu Ortaya Çıktı **262** / İlişkimize Uzman Soktuk, Çıkartamıyoruz **267** / Beyimle Semirerek Evlendik Ama **272** / Partnirım İlişkimize Stajyer Kız Aldı **277** / Kocam Kalpazanlıkla Kalbimi Kazandı **282**

Mecnun Kuleleri 287

Mecnun Kuleleri **289** / Yangın **300** / Revh **310** / Viran **314** / Negzel Pempe **324** / Dayıcım **331**

Sıkılhan'la Diyalog abaları

– Allo, Sıkılhan, evet, annen ben. Bir süre daha gelemiycez baban yılbaşında gittiğimiz sanatçılı otelin sanatçısının sevgiliyle dalaştı. Ben de dönüşte arabalı vapur sırası yüzünden çıkan bir kavgaya karıştım. Tam evin önüne gelmeyi başarmıştık ki, baban apartmanın garaj kapısının önünü kapatan bir Doblo aracın sahibiyle tartışmaya başladı. Doblocu hırsla aracını geri çekerken kuruyemişçinin teşhir amacıyla kaldırıma çıkardığı aşurelik buğday çuvallarıyla leblebi kavurma makinasına çarpıp devirdi, dükkan sahibinin memleketlisi olduğu ileri sürülen şahıs ya da şahıslar, Doblocuyu bıçakladı, bizi şahit yazdılar...

– Çok kalabalıksınız bütün bunlar o yüzden oluyo.

– Tam tersi, kalabalık diiliz çocuğum. Evet değiliz, hayır. Ben burda Sayın Tayyip Erdoğan’a hak veriyorum. Daha kalabalık olmamız lazım. Şimdi biz üç gürbüz çocuğu olan bir aile olsaydık, siz bizim araçtan fırlayıp Doblocuyu, arabalı vapur sıramızı gasp eden jipli öküzü, hatta sanatçılı otelin sanatçısının mafyoz sevgilisini sopa ve tornavidalarla dürtmek suretiyle bize yaşam alanı açabilirdiniz.

– Tek çocuk tek tabanca da yeterli olabilir. Kurşun saçarım üzerlerine...

– Tek tabanca olmuyo işte. Üç tane olsanız baban arabayı parkederken, yola fırlayıp biriniz trafiği keser, öbürünüz esnafın tükkan önü kapanmasın diye yola dizdiği damacana, hevenk, kaya parçası gibi çeşitli objeleri çeker, öbürünüz babana “gel gel gel... hop kal öyle, şimdi az sağ yap, tam kır,” şeklinde komutlarla yardımcı olur; ben ise o sırada çoktan araçtan inmiş kuruyemişçiden 250 gram organik kaysı kurusu alıyor olurum.

– Aslında yedi kişi daha iyi oluruz. Hatta yedi cüce... Hem bir Doblo arabaya daha kolay sığarız hem de manevra kabiliyetimiz artar. Dağırız kültür başkentine, sırt sırta veririz, yakında küçük esnaf tamamen bitiyö bissürü boş dükkan çıkar, hepimiz ekmeemize bakarız, yedi Toki dairesi, yedi Doblo...

– Mizah bu değil açık net sööliyim Sıkılhan. Diil çocuğum, evet... Yedinize birden ceza veriyorum, odanıza çıkın gencadamlar!

* * *

– Aloğ... Bunalgöl ban. Baksana Sıkılhan dün gece nooldu ya? En son Sokkan Bar’dan çıkıp Pemrâ’ların eve gittik, sonrası yok bende, kopmuşum.

– Ben en son 2009 yılbaşı partisinde koptum Bunalgöl o günden bu yana hiç bişe hatırlamıyorum.

– Ay ben de hatırlamıyorum 2009’u. Büzge’yle beraber Alpşahan’ların eve gitmiştik. Yoksa Alpşahan’la Büzgelere mi gitmiştik, yoksa orası 2006 mıydı? Herneyse o önemli diil de, dün nooldu?

– Ben yoktum.

– Nası yani sen da mı çok içtin? Pemrâ’nın babasının Apsint deye bi içkisi vardı hani. Ya da var mıydı ööle bişe, içtik mi?

- Ben dün gece hiç yoktum Bunalgöl, görüşmedik. Ananemle tombala oynadık biz.
- Ben de mi vardım?
- Yoktun. Bi de torbada 28 yokmuş boşu boşuna beklemişim. Geçen yılbaşı kedi yutmuş 28'i.
- Anlıyorum. Yaa peki Pemrâ diye biri var mı?
- Ben diye biri yoktu dün Pemrâ'yı bilemiycem.
- Hayır şunun için soruyorum Büzge “Pemrâ diye biri yoktu dün gece,” diyo. Ama ona da güvenilmez. Salak, adının Hüsrev olduğunu zannettiği bi çocuğun bize pembe haplar ikram ettiğini ileri sürüyo. Pemrâ konusunda net konuşamıycam ama bize hap yutturan Hüsrev diye biri yoktu dün gece. Kesin... Sen gördün mü Hüsrev diye bişey?.. Hı?.. Alo... Yaa sana bişey soruyoruz cevap versene Sıkılhan yaa...
- Oh çok afedersiniz hanfendi ama söylemek zorundayım, Sıkılhan diye biri yok, hiç olmadı. İsmim Faysal, evli ve üç çocuk babasıyım, orta derecede ingilizce biliyorum, Perpa'da elektrik üzerine tükkanım var, ilişkide sınır tanımam...
- Hayvanlarca kere hayvansın Sıkılhan. Sığır sektöründe lider kuruluşsun, kobi beyisin, artı, ilkinsanların ilki, önde gideni, bayrak sallayanı, fişek atanısın! Niye dalga geçiyosun. Yiğivğivğivğivraaaançççsııııı! Noolmuş yıbaşı gecesi alkolü biraz fazla kaçırdıysam. Hemen alay etmen mi lazım, mağara sorumlusu, şebekler şebekesinin bir numarası! Oh iyi de yaptım, yidim içtim eğlendim, sen gibi antisosyal diilim. Manyağın müdürü sensin aslanım, ben hiç olmazsa zavallı bir kediye 28 yutturmuyorum!

– Sıkılhan, Gülizar ben... Öflan... Annen... Alo? Hatta mısın çocuğum? Hatta olmalısın, evet. Şunun için aradım, “Gelecekte bir bardak temiz su için birbirinize kurşun sıkıcaksınız” yavrucuğum. Küresel ısınmayı biliyosun, denizler çekiliyor, kışın ortasını geçtik tek tane kar yağmadı, canlı hayat tedirgin... Ben bu gezegenin sonunu iyi görmüyorum Sıkılhan. O yüzden, sana şu...

– Derhal “Dünya Başkanı” bulunduğum otuzyedi küresel kirletme holdingine telefonla talimat verip “Gezegeni emmeyi bırakın artık orsbu çocukları, gözünüzü toprak doyursun,” diyecem, öğlene kadar hepsi hallolur, başka?

– Bir: küfürlü konuşmamalısın, iki: mizah bu değil. Üç: küreselleşmesek sana cep telefonu alamazdık hâlâ Ömür ve Aşur Dayılarınla beraber çeltik yetiştirip keçi kovalıyorduk, kışın domates diye bişey de olmyıcaıktı. O yüzden “Dünya Başkanı” denilen, CEO denilen kimseleri sevmelisin, onlardan biri olmak için canla başla çalış. Önüne hedef koy, özel uçak al, golf...

– Geri veriyim telefonlarıyla kışlık domateslerini sittirip gitsinler...

– Bir: küfürlü konuşmamalısın, iki: sorun kışlık domates-ten ibaret diil, mevsimlik domatesler de ufacak, kavruk ve mat renkli olucaktı, ben erkenden kırışıcaktım, Lost ve Nip-tuck Dizilerini bilemiycektik, Youtube olmıycağı, herşey-den dokuzar çeşit bulunan, hoş kokulu, rahatlatıcı müzik-ler çalan dev alışveriş merkezleri, led tiivi, starbuckta latte içmek, Nişantaşı'nın hip mekanları, gravyer peynirine eşlik eden kekremsi tadlı bir kırmızı şarap, dokuz kez rafine edil-miş 0.1 asiditeli kekik aromalı zeytinyağına tam tahıllı kah-verengi ekmek band...

– Su?

– Ne suyu?

– Bizim suyumuz.

– Su nerden çıktı, sözümü niye kesiyosun Sıkılhan? Bir: sözümü kesmemelisin çocuğum. İki: ne diyodum ben? Alo... Üç: sana bir soru sorulduğunda cevap vermelisin, evet. Dört: benim suratıma telefon kapatmaktan vazgeç, evveyt!

* * *

– Sıkıl, ocam naaber, Buğra ben. Lan sen ne yere bakan yürek yakanmışın lan. Biz kafa yapıcaz diye servis şoforu Celil abimlen beraber yutmadık, koklamadık, yalama-dık, tıkmadık, sürtünüp sürünmedik herhangi katı sıvı ve-ya gaz madde bırakmadık, meğer o sırada sen âlemlerin en yüksek kafasıyla dolaşıyomuşsun. İnsan daa önceden söö-ler be aabi. Var ya aadisin lan, olm başka bişeymiş lan. Buy-muş, resmen buymuş. Kafam harbiden dümdüz oldu arka-daşım. Dört gündür uzay mekiği gibiyim, inmeye konmaya yer bulamıyorum.

– Ineme, konama Buğra.

– İnmiyim konmıyım sen tek başına götür Bunalgöl'ü di-mi? Yanlış anlama dünya ahret bacım olsun ama o ne çenedir be abi. Helal olsun valla, ben böyle kafa miken, beyne böy-

le çalışan bir madde daha görmüş değilim. “Lost Dizisindeki gizamlar, balık burcunun 2011 deki uğurlu günleri, ilişkiler, pilav yapmam, luuzır gördüm, gri renkli başarı kıskançlığı, hayat koçluğu, çöpü dışarı çıkaran erkek” filan deye bi girdi mavzuuya... Önden bi uyuşmaya başladı benim kafa, elde ayakta karıncalanma... Susmuyo seninkisi ama “Altı parmaklı Çisil” mevzuusuna girdi çıktı bi ara... Müthiş lan...

– Ahahaha, saadetler dilerim...

– Gülme olm, ben ciddiym. Servis şoforu Celil abi dinledi kızı. Beyni hasar gördü lan adamın, serum taktılar resmen. Hastaneden çıktı “O Bunalgöl’den bidaha bulalım, gelsin kafamızı miksin, diye yalvarıyo adam. Bi konuştursak sesini kaydedip durmadan onu dinlesek diye düşündük ama “Öylesi sentetik olur Buğram,” dedi Celil abi. Hani ben bi yerde senden izin istiyim diye arıyım dedim... Olm gülmesene lan. Alo... Abi telefonu kapamışsın ama hâlâ nasıl gülerken duyuyorum ben seni. Lan ne acayipmiş bu “Bunalgöl Kafası” be kardeşim...

* * *

– Sıkılhan, ben dayın, Ömür dayın, Ömür... Annen aradı telaş içinde “Gezegende temiz su kalmayacak,” diye ağıt yakıyor gadın. Haklı tabi seni düşünüyor. Ama ben de düşündüm. Siz şöyle gızlı erkekli bi toplanıp gelin bizim buraya. İmece usulü, “ayemsi” diyor sizin nesil, dev bir su sarnıcı kazalım, arazi müsait... Tabi biraz uzun sürer kazması. Ama yatacak yer çok. Nebiliim koyun koyuna da yatılır, yabancı yok, sarnıç hepimizin. Olmadı vardiya usulü, “şift etmek” diyor sizin nesil, çalışırız, sen gider yeni gızlar... arkadaşlar getirirsin... Biz güzelce saklarız suyumuzu küresele felana karşı... Alo... Kapadın mı gene kerhanacı... Alo? Lan ilerde küresel olunca gelirsiniz ama kapıma... Terbiyesizler... Bundan sonra su yok lan sizin nesile, su yok, şarafsızler...

– Alo naaber Sıkılhan Dayın ben Ömür... Şu an köv meydanına Çızık Mestan'ın tükkanında çay içiyorum. Doğrusu demli, tavşan kanı çayın yerini hiç bişey tutmuyor. Dün Hodoşların Bağ'ında rakı içip karı oynatdık, sıcak bir yudum çayla dilimdeki pası atmak, martılara bakmak hoş... Çızık Mestan sobanın üstüne mandalina kabuğu attı. O kekrem-si, karamelli meyva kokusu genzimi bir belli belirsiz nostaljiyle yakıyor...

– Tivitırına bakıyorum ben dayı... Sen merak etme. Ayrıca dakika dakika telefonda anlatmana gerek yok.

– Kömürlük yolundayım, Kezban'ın buzağılaması pek yakın. Geçerken Sandozların Muhsin'in bahçesinde uğrayıp ekmek ayvası kopartıcam. Havalar soğudu, ayakkabı tabanına keçe koyma zamanı geliyor usulca.

–

– Susmak kimileyin basitçe gerçekleri haykırmaktır. Çızık Mestan'ın ayvasına tam puan veriyorum. Akşam az şekerli bir komposto ve baldo princinden şehriyeli bir pilav. Süper...

– Ovakta yemeğim var dayı... Pilav dedin de aklıma geldi.
– Sandozların Muhsin bahçeye ayı kadar bi köpek almış.
Doğrusu bunu beklemiyordum. Uşt! Hoşt ağzına çaktığımın
hayvanı. Sigigit lan... Hoşt, kurt yiyesi... Lan bi dur oolum
hav hav hav...

* * *

– Allo. Miriba Sıkıl, Bunalgöl ban... Yaa baksana Büzge
bendan soğudu. Resman cayır cayır yalan söölüyo karı ba-
na... Dün “Bayramda Nebahat Halamlara uğrayamadık, okul
çıkışı oraya gitcam,” dedi... Ama Twitır sayfasına bakar-
san “Osmanbey QQ kafede latte içiyorum,” diyo. Doğrula-
mak için Feysbuuktaki “Şu an naapıyorsun” a baktım orda
da “Osmanbey’de QQ Cafe’de latte içiyorum, patates renkli
angora süeter giydim,” yazıyo... Beni niye ekiyo anlamadım?
Sen bişi biliyo mısın?

– Ben de anlamadım Bunalgöl. Söylediklerinden bi tek ku-
ku lafını duyabildim.

– Yiğivrançsın Sıkılhan... Naalakası var şimdi olayın pipiy-
le kukuyla... Köpek bilimi!

– Bu kadar teşhircilik, bu kadar ego manyaklığı sonunda
pekâla Osmanbey’de kukusunun resmini canlı olarak gös-
termekle sonuçlanabilir. Pek tabii değil mi allahaşkınıza...

– Ayı tohumusun Sıkılhan! Var ya şu an senden yığivra-
nıyorum...

– İyi vakit geçirmeden sosyal paylaşımında paylaş bunu,
“şu an şeyediyorum,” diye...

– Sus konuşma hayvan toplumu! Sen ne anlarsın sosyal
paylaşım şeysinden mağara sakini. İlk insanların ilki, homo
sapiens’in atası, davarlar odası onursal başkanı. Tortul kaya,
humuslu manyak... Defol!

* * *

– Şu an Güngören’de olmak... Kel Musa’nın sonduraktaki börek tükkanı. Rayınbov Bilardo Salonu’nunda midye dolması. Kediye kepeng demiriyle vuran Hacı nalbur, diyafondan çaycıya tarçın söyleyen Aspava taksi durağının şöförleri. Sürücü dostlarım. Güngören gözümde tütüyor. Pek yakında oradayım bekle beni Güngören...

– Dayı?

– Haznedar’ın arka sokakları. Soğuksu tren istasyonu. Samatya SSK, Çinçin Bağları, Aşşağı Eğlence. Bezm-i Alem Vakıf Gureba Hastanesi’nin önünde kolonya ve fanila satan Niğdeli asker arkadaşım Kâmuran... Alo.. Alo Sıkılhan... Kapadın mı lan! Dinlesene oolum tivitirimi. Beni takip et. Sosyal alarak paylaşınsana lan biraz dayınızla. Varsa yoksa İstanbul’da birbirinizin tivitirine feyzbukuna bakın kızlı erkekli. Nerde aile büyükleri, bir dayı, bir amca... Ben ne anladım bu sosyallikten. Bizim zamanımızda hela duvarlarına yazılıyordu, efendime sööliyim kağıt paraların üstüne “beni ara, gör beni,” diye not konuyodu. Sizin nesil şanslı. Ne güzel platformlarınız var, üstü cıblak resimlerinizi goyuyosunuz erotik. Ama “hep bana hep bana” olmaz, az da benle paylaş lan eldeki cıvırları. Alo... Ignor mu ettin la beni zçtığım bok? Lan... Twitledin mi, alog?

– Alo Sıkılhan Bunalgöl Peremecioğlu ben... Bişi diicam, dikkatini çekti mi “Bunalgöl Peremecioğlu ben” cümlesinde 23 harf var... Ben bu 23 sayısının gizemine kapıldım da... İki sene önce de 19 rakamının gizemine kapılmıştım ama o geçti.

– 23 te geçer Bunalgöl, bol bol sıvı iç, c vitamini al...

– Dalga geçme hayvan aroması! Ay tesadüfe bakar mısın... Vallayı hesaplamadan, öölesine tepki olarak fışkırdı ağzımdan ama “Dalga geçme hayvan aroması” lafında da tam 23 tane harf var. Çisil de 23 manyağı oldu. Biliyomusun biz onla ayın 23’ünde tanıştık, ayrıyetten Çisil’in annesiyle babasının adları yanyana yazılınca 23 harf ediyö, bizimkiler de ööle...

– Aklına çaktığımın dertsiz tasasız deli manyakları sizi...

– 46... Kırkaltı harf var bu cümlede... İnanabiliyomusun, 23 ün iki katını...

– Geber...

– Geber 5 harfliiii. 23 sayısının rakkamlarını yanyana toplarsak, 5 buluruz...

– Bööle bööle beyninizi mikiyolar sizin haberiniz yok. Kafaı hepten mantara bağladınız.

– ...yetmişiki, yetmişüç, yetmişdört... Ama 74 ün 23 le bi ilgisi yok kiii. saçma yani, 74 harfli bu cümle. Alo... Alo... Sıkılhan... Tam 23 saniyedir susuyosun farkındasın di miğ... Alo... Kapadın mıı?..

* * *

– Selamınaleyküm Sıkılhan Kardeş, alooo... Hırgürkan ben. Baksana ne diyecem, senin pedere şööle “Sürmene işi” güzel bi piçak hediye etsek, sapı sedef kakmalı felan.

– Niye babama kesici ve delici alet hediye ediyosun, anlamadım ki?

– Ateşli silaha hevesi varsa onu da temin ederiz. Hani ne hediye edelim bilemedim tam olarak da... Yekten şeyi de so-ramıyorum, bir hotel, sarı bir bayan arkadaş, içkisi yemee dahil, komple, full gece... Bak o da olur yani. “He” desin, Şile’de Silivri’de felan bi hotelde güzelce bakalım senin pedere.

– Nooluyo olm lan?

– Noolucaksa güzellikle olsun diyoruz yani. Bi `yerde senin babandır diye önden şık tekliflerde bulunuyoruz. Yoksa abimgil çoktan sıkıtydı kafasına. Okul Aile Birliği’nin bir üyesi olarak kendileri, ekmeğimizle oynuyolar. Vay efendim, kantinde “Trans yağlarla yapılmış, nerden geldiği belli olmayan hayvan parçalarından mâmul sucuklu kaşarlı tostlar ilen, asitli içecekler satılmasınmış, yavruların sağlığı mavzuubahismiş. Terorist miyiz lan biz, ekmeğinin peşinde kantinci esnafıyız. Sööle o babana şerefsizlik yapmasınlar, bu topraklar, bu mekân sahipsiz değil! Esnafla oyun olmaz. Babam daa yeni siyah panel van minibüs aldı, camlarını kâ-ra filmle kaplattı, senet ödüyoruz bak. Delikanlı adamın rızıkıyla oynayana, tezgahına taş koyana, işine çomak sokana, babamın oğlu da olsa zerre-i miskal acımam, bizzat ben sıkarım, şaraffsizim sıkarım...

– Güzel de, benim babam öyle okul aile birliği filan işleri-

ne girmez ki, apartman toplantılarına bile ya beni ya annemi yolluyo. Bi yanlışın var...

– Kompüterde yanlış olur, bizde olmaz Sıkılhanım. Kendin kullandın cümle içinde bak; “annemi yolluyo” şeklinde. Ana bizde mukaddestir karıştırmıyım dedim. Esasen “Kantinde sağlıklı besin, temiz, hormonsuz et, ot, lahana yaprağı, enginar suyu satınız,” filan diye Okul Aile Birliği’ne gaz veren bizzat senin valde. Neticede biz olayı babanla çözeriz ama onu sööliyim dedim. Olay büyür 2026 senesine kadar sizin sülaleye kurşun yağdırırız. Ben diyeceğimi dedim, delikanlı gibi, ağır, vakur hareketlerle kapıyorum şimdi.

* * *

– Sıkılhan, alo... Ömür Kartzambak konuşuyor, dayın ben Dayın. Bakın ne diyecem. Bizim buraya hayırsever kişi ve kuruluşlar eski bilgisayarlarla cep telefonlarını yolluyorlar. Yetimhaneye gönderilen bilgisayarlardan birinde silmeyi unuttukları acaip resimler ele geçirdik hademe Bilal’la... Koşun gelin... Aysun Kayacı’nın, Arzu Yanardağ’ın fotoğraflarından daha acanaip. Gelin gırtlı erkekli bi grup, otururuz yetiştirme yurdunun bahçasında, Hademe Bilal bize bira felan da ayarlıycak, hoş bi sohbet olur, gündeme bomba gibi düşen fotoğraflara bakılır, sivilizeyşin oynanır... He? “Onları hiç böyle görmemiştiniz!” diyorum ben sana, anla sen... “Şok” diyorum, “Flaş” diyorum, “bam” diyorum, “güm” diyorum... Sen ne diyosun? He?

- Alo miribaağ. Bunalgöl ban, seni şunun için aradım Sıkılhan: Castakaskavanal is bak e gambak...
- Neden bunlar yaa? Ne diyosun kızım sen?
- Castakaskavanal is bak e gambak diyorum... Castakaskavanal is bak e gambak, anladın? Bunu telefon açıp kırk ayrı kişiye söylersen...
- Her dileğim oluyo...
- Hayır olmuyo...
- Hem olmuyo hem de niye kırk ayrı kişiye telefon edip bu lafları söylüyorum. Kontörlerim götüme mi batıyo?
- Doğru konuş maymunlar gezegeni. Ne o ööle göt demeler filanlar...
- İyi de senin dediğin “castas kantas” felan o lafların ne demek olduğunu biliyo muyuz? Belki götten daha ayıp şeyler.
- Yaa hayvan ırkısın yaa... Castakaskavanal is bak e gambak... Bu bi uğur lafı, sınav tılsımı. Büzge’nin ablası bu lafı sööleyip sınava girdi Bilgi Üniversitesi’ni kazandı, okulda Tuğberk adında BMW jipi olan bi çocukla tanıştı. Şimdi Tuğberk’lerin Sedef Adasındaki yazlıklarında sürat motörüne

biniyo kız... Difenbahya ise Bilkent İşletmeyi kazanıp okulda Tomarkan adında bi çocukla tanıştı. Babası Melih Gökçek'in yanında çalışıyomuş, "sağ kolu" diyorlar, Ankara'nın yarısı Tomarkanlar'ınmış... Bu laf tam dört kez dünyayı dolaşmış. Nebraska'da Yolanda Obezson adında bir kız bu lafı tekrar ettikten hemen sonra çalıştığı hipermarketin personel sınavını kazanıp süpervayzırlığa yükselmiş, dört yüz dolarlık tereyağlı mısır yeme hakkı kazanmış. Aynı şekilde Ay-daho'da yaşayan Ayzek Varilton kendisine yapılan zeka testine girmeden önce bu tılsımı tekrar edip test sonunda süper aykulu çıkmış. Şanslı Varilton, vergiler hariç yılda 400.000 dolarlık bir ikramiye almış, ayın elemanı seçilmiş ve bedava 46.000 tane yabanmersinli donut yeme hakkı kazanmış...

– Tutapancare kuntek sunicora...

– Bu ne şimdi Aklın sıra Castakaskavanal is bak e gam-bak tılsımıyla dalga mı geçiyosun, hayvancılık sektörü...

– Yoo çok ciddiğim. Eğer bu lafı söyleyip hemen telefonu kapatırsan çok süper şeyler oluyo. Milvaki'de bi adam bu lafı söyleyip telefonu kapattığı için, dört ton kahvaltılık gevrek yeme, arka bahçede barbekü yapıp bizon eti tüketme hakları kazanmış.

– Yiğivrançsın Sıkılhan... Maymunla insan arasındaki kayıp halkasın, artı, ilkinsanların ilki, önde gideni bayrak sallayanısın, hayvanlık konusunda yüksek lisansı olan birisisin, sığır sultan, ayı kardeş, öküz biblosu...

– Tutapancare kuntek sunicora...

* * *

– Alo, Sıkılhan, annen ben çocuğum, evet... Son sınav haftası, fazla çalışma şekerli ye... Beyin düşünürken glikoz yal-kar. Uykuna dikkat et, sınav sırasında turlama yöntemini kullan, önce çözebildiğin soruları yap, artan zamanda az uğraşacaklarını, onlardan artan zamanlarında çok uğraşacakla-

rını... Son olarak seçenekleri ikiye indirebildiğin sorular için atma pozisyonu al... Sınavda başarısızlık hayatın sonu diildir, anne baban olarak biz seni yine de severiz. Evet... Bize herşeyini anlatabilirsin. Bi de tutapancare kuntek sunicora...

– Han... ne?

– Tutapancare kuntek sunicore diyorum... Bunu yeni duydum. Ofisimizin Geosu, Dünya Başkanı, Bokhan Bey'e biraz önce maille gelmiş. Bir tılsım. Bunu içinden tekrar eder ve kalben inanırsan evrendeki pozitif enerjiyi nontekron dalga boyuna getirip zihnine absorbe ediyomuş ve acaip başarırlı oluyomuşsun. Maile göre, Viskonsinli bir bahçevan olan Craig Scheffer adlı adam, bu tılsımı içinden tekrar edip pozitif enerjiyi nontekron dalgaboyuna indirgeyerek, zihnine absorbe etmiş, yani emmiş ve...

– Ama anne ben bunu daha iki saat önce filan bizzat uydurdum. Yalnızca telefonda Bunalgöl'e söyledim, ne çabuk yayıldı ne çabuk atlayıp inandınız, bu kadar mı olduk lan milletçe...

– Sözümlü kesmemelisin gençadam... O bahçıvan diyordum. Tutapancare kuntek sunicora dedikten sonra verevine çim biçebilen bir çim makinası icad ederek John Deere Firmasının yüzde 45 hissedarı olmuş. Aynı şekilde...

– Anne ben bu lafı götümden uydurdum diyorum...

– Mizah bu diil.

– Tamam işte dii,l gerçek söölüyorum.

– Bu arada göt dememelisin gençadam. Tutapancare kuntek sunicora... Böyle demelisin...

– Sıkılhan, alo Bunalgöl ban. şu anda kaymaklı burma ka-dayıf yiyiyorum. Bundan önce de iki tencere mumbar dolması, zerdali hoşafı ve dört metre yetmiş santim keçi boynuzu pestili yedim. Öğlen ise işkembecide sarımsaklı damardan tuzlama, yarım baş ve zerde pilav götürdüm. Üstüne çukulata suflesiyle...

– Flörş...

– Hını?

– Derhal telefonun pilini çıkarıp fön makinesiyle kurutmam gerekiyo Bunalgöl, ağzımın suyundan sıırıslıklam oldu.

– Kapiycaksan daha güzel bir bahane bul bari salyalı hayvan, şey hayvanı...

– Salyangoz.

– Ta kendisi, ağzımdan aldın...

– Ne yani olayın devamında salyangoz da mı attın ağzına? Gezegendeki canlı hayatı bitirmemelisin Bunalgöl...

– İşte tam da bu yüzden tıka basa yemeye başladım yaa, mutsuz ediyosunuz beni Muzaffer Kuşhan Kliniğı kapandıktan sona böyle oldum ben. Diyeti bırakıp aynalarla mezu-

ralarla barışmaya kara verdim ama şimdik de kendimi durduramıyorum.

– Demek mezuralarla barışmaya karar verdin. Peki cep telefonuyla aran nası, kūs bence ona, konuşma bi daha...

– Bana “kapa şu telefonu” demeye mi getiriyosun yane, hayvanlar odası as başkanı! Valla dört tekerlek kaşar peyniri, artı aşırı miktarda lokma tatlısı yer, infilaklar ederim, çok sayıda ev ve işyerinin camları kırılır.

– Ya yok, “mezurayla, aynayla barıştım felan deyince sen... Ben de gönye, duş perdesi ve çekmece kulbuyla kūsüm. Annem “Bayramda kūsler barışır,” diyo ama dünya tersine dönse barışmam onlarla. Ne cenazeme gelsinler ne cenazelerine giderim.

– Salak ööle diil tabiki de... Mezurayla belimi ölçüyorum ben, o bakımdan. Yoksa cisim olarak mezuraya ya da imdat çekicine kūsücek bi manyak dilim.

– Anladım. Ben mezura cetvel gibi şeylerle barışığım şahsen.

– Ne demek istiyosun hayvancılık sektörü. Konuyu hemen sekse getir de mi, penis boyu felan. Siz erkekler hep bölesiniz. Yiğivrançsınız. Özellikle sen sektöründe lidersin. Hayvanlar alemine tam üye olma yolunda emin adımlarla ilerliyorsun. Domuz feneri!

* * *

– Sıkıl Çağatay ben, baksana beni bi arar mısın, bakalım ulaşabiliyo musun bana?

– Ulaşırsam ne diyim?

– Dalga geçme lan, bana erişim engellenmiş olabilir, onu test edicez. Üç gündür arayan soran yok. Hadi Ohsenem’le ayrıldık onun aramaması normal. Kardeşim Ergesun müebbet kontörsüz bi insan, o da aramaz. Ama annemgil muhakkak bayramda telefon edip “Bilgisayarın başında uyuklarken evi yakma,” felan derdi. Kesin erişim engellendi bana.

– Henüz insan kapamıyo olm bunlar. Sen sizinkileri arıycan bayramda. Eski versiyonda bööle bu iş, Vista’dan önce bu. Onlar senden telefon bekliyodur.

– Diyosun... Yani sence ben açığım.

– Ardına kadar açıksın!

– Olsun sen gene de bi kere eriş bana. Belli olmaz bunların işi. Olm kapıyı bile çalan olmuyo lan. Yok yok kesin erişim engellendi bana... Cama koyduğum ekmekleri yemeye kafayı sıyırmış bi martı geliyodu, o bile yok ortada.

– Bayram tatilinde mahalle boşalmıştır. Bizim buralar da ıssız. İki saat önce tekelci dükkanının önüne pisleyen bir köpeğe “şerafsız hayvan!” diye bağırdı. Hâla “van van... van...” diye sesi yankılanıyo sokakta.

– Olm bana erişim engellendiyse yaşayamam lan ben. Buradan tevbe istiğfar ediyorum, bir daha internetten kuku resimlerine bakmıycam, toplam birmilyonyediyüzatmışüçbinsekizyüzseksenaltı resimden oluşan dev kuku arşivimi an itibarıyla imha edicaama şerefim üzerine yemin ediyorum... Belki söylediklerimi telekulak yüksek kurulundan felan bi duyan olmuştur. Sıkılhan arasana beni bi bak bakalım erişime açılmış mıyım? Alo kapadın mı lan, alooo...

– Kapadım... dım... dım...

– Aloğ Sıkılhan Adeviye halan ben... Naber nasısın evlenmedin mi daha kaltaban? Biran önce gur yuvanı yap üç çocuğunu yavırım! Bak sana burdan olgun bi gız buldum, onaltı yaşında.

– Nası olgun onaltı yaşındayken ya? Sizin orda eksi beş yaşında mı doğuyo bebekler.

– He... Ondan “Eksi etek,” diyollar... Espiri etme yavırım, bak miyzah bu değil. Mahkeme söyledi yavırım, onbeş yaşında akılbalığ oluyo gayrı gızlar. Gızın adı Güldünya, kemik yaşı münasip, leğen kemiği iri, üç değil dokuz tane doğursa bana mısın demez. Toynakları teşekkül etmiş, yarın evlen dölle, otuz sene boyunca aralıksız çocuk doğurur sana. Saçı var, biti yok, çeyizi sağlam, sekiz torba kömür yardımı aldı.

– Tibya ve fibula kemikleri nasıl?

– O gadar kemüğüne iliğüne bakmadık, amma sen “alalım gızı halam” dersen bakarım. Dişlerini gördüm fakat; sütler dökülmüş, azı, köpek, kanin dişleri hepiciği tamam. Hamamda etini gıstırdım, çimdik çimdik ettim, eti sıkı. Gafaya tasla vurdum, gafa sağlam. Haceli’nin tükkanının damı-

na pusu gurdum, gız geçerken damdan üstüne atladım, ba-
na mısın demedi, sırtında beni tee Canavar Sabrigilin kiraz
bahası'na gadara taşıdı.

– Yuh! Sen de bir kadınsın be hala...

– Sen pek erkek değilsin ama galba. Ben bu gızı başkası-
na göstersem havada gapar yuvasını gurup binbeşyz ta-
ne ocuk yapardı. Sen ise “yuh” felan deyip burun gıvınıyo-
sun halaya. Dünyayı tersine mi evirecen kavat! Vallah gelir
oraya zopaynan gırarım gafanı fibulanı... Az erkek ol, kapa-
ma telefonu... Alo. Alo... Gaamazsın pij!

* * *

– Allo Sıkılhan, Bunalgl ban. Yaa annem var ya... Delir-
di. Resman delirdi. Cep telefonuma çekiçle vurdu. İnanmı-
yorum yaa, inanabilir misin? Vay efendim, elimden bırakmı-
yomuşum, bik bik bik sürekli SMS atıyomuşum, deli miy-
mişim...

– Miymiş misin?

– Ben de onun TRT 4 n şömineye attım. Bana deli di-
yen dilber, bütün gün küçük bi el radyosundan TRT 4 dinli-
yo, “Denizin dibinde Hatam demirden evler,” şeklinde sa-
ma bi türküyle nohut ıslatıyo filan yani...

– Yani...

– Yani... SMS atıp babamın Kurban Bayramını kutladım
adam duygulanıp bana 200 kontr yolladı annem onu kıs-
kandı heralde. Bazan babam Libya'ya inşaat yapmaya kaç-
makta haklı diye düşünüyorum... Neyse seni şnun için ara-
dım, bi süre beni alıkoyabilir misin?

– N? Nsl?

– Ya ben annem Yokmeral Peremecioğlu'na ders olsun di-
ye cvden kaıcam, gibi yapıcam da... Biras burnu srtlsn
diye yani. Size geliyim sen beni alıkoymuş ol. Yasalara göre
ben onbeşimden gün almış olduğum için sen beni alıkoya-

biliyosun, o bakımdan... Ben sende kendi isteğimle alıkonulursam suç diil kanunen...

– Darp edebilir miyim?

– Darp ne yaa?

– Vurunca çıkan ses... Smack, pack, knock gibi...

– Yiğivrançsın Sıkılhan. Ben burda annesi tarafından cep telefonuna çekiçle vurulmuş bi mağdureyim. Sen bi arkadaş olarak beni alıkoyman gerekirken dort filan ediyim diyosun. Hayvanlar odası as başkanısın, artı, ilk insanların ilki, önde gideni bayrak sallayanısın.

– Şşşoleşğim...

– Yani...

– Miriba Sıkılhan, Bunalgöl ban... “İlk gün” diye bugün okula geledim. Farkettin di mı? Farketmediysen açık konuş, kırılmam yani? Bu yıl ilişkilerimde hiç kimsenin üstüne fazla düşmemeye karar verdim. Yepyeni bir Bunalgöl’üm artık zihinsel yazılımımı güncelledim, bir çok yeni özellik ekledim, adeta baştan tasarladım kendimi...

– Ben de ikinci el çok temiz parçalar taktırdım kendime. Logomu değiştirdim yakında yeni binamızda hizmete gireceğim.

– Hemen dalga geçme hayvaniyet müzesi. Baksana şeyi sorcam sana: Büzge ve Çisil’de ne gibi değişiklikler var? Büzge “saçlarımı küt kestiricem, kahkül bırakıcam,” diyodu, Çisil’de gözlükleri atıp renkli lense dönücekti.

– Büzge bıyık bırakmış, Çisil ise astronot kisvesinde...

– Ya bi ciddi ol yağ... Ben mahsus ilk gün gelmedim okula heralde. Geçen yıl Çisil’le aynı saç modeliyle gelip pişti olduk. Bööle şeyler önemli kadın ruhu için tamam mı? Önemli günler, çöpü dışarı çıkarma, küçük hediyeler, artı gerektiğinde maço ve sahiplenici, bazan ise duyarlı ve uysal... Dışisi için...

- Hani beyninin yazılımını değiştirdiydin sen?
- Büzge değiştirmiş miğ? Çisil naapıyo, hafif girişkan mı, davetkâr tavırlar felan geliştirmiş mi bu yaz boyunca...Ya hadisene bişiler sööle ona göre ben de şaapıcam.
- Büzge nobranlaşmış sanki hafif...
- Salak o geçen sene nobrandı. Bu yıl anaç felan olabilir. Dingin, bronz, anaç tahmin ediyorum ben Büzge'yi. Çisil ise flörtöz, insan canlısı ve hafif kumraldır. Belki de yüreğinin götürdüğü yere gitmeye karar vermiştir, mat tırnak cilası ve dudak parlatici da olabilir.
- Öf uzaylılar gelsin artık yaa...
- Sensin uzaylılar gelsin gerizekâ! Niye küçümsüyorsun, neden dalga geçiyosun, hayvansal ürün. Mağara duvarı, ne-andantel adam! İlk çağların ilk yaratıģını Sıkılhan, kapa şu telefonu doldurulmuş hayvan, ayı mummyası!

* * *

- Alo Sıkıl, dostum merhaba Hırgürkan ben. Yeni öğrenim yılının milletimize ve tüm Türk Dünyası'na hayırlı olmasını diliyorum. Ulu Önder'in dahili ve harici bedhahlara karşı da-ima uyanık bulunmaya davet ettiği gençliğimizin, gelecekte de ilim ve fende muaffakiyetten muaffakiyete koşması vea...
- Sen nereyi aradın Hırgürkan?
- Olm bozma lan şarafsız! Tufan Hoca yanımdaydı o bakımdan öyle konuştum. Biliyosun bu öğrenim yılında beni kendisine zimmetlediler. Neymiş efendim hır çıkarmaya meyilli Memati- Polat özentisi gençleri gönüllü bir rehber örtmene zimmetliyollarmış. Karı gibi gülme orda şerafsız. Senin gibi zero delikanlı yavuşağı hiç bi yere zimmetlememişlerdir tabi.
- Çevre ve temizlik koluyum.
- Bana bak bundan bööle Tufan Hoca'ya yanlış yapan karşısında beni bulur. Dersinde tık çıkaranı yakarım. Kendisi-

ne de sööledim “Hoca,” dedim “sana yamuğu olanı yaşatmam, bundan sonra bana emanetsin,” dedim. Kantine talimat verdim, dedim “Koçum bak Tufan Hoca’nın çift kaşarlı tosttur, büyük çaydır, herhangi bi isteğini aksatmayın, sureti katiyyede kendisinden para mara almayın,” dedim. Ayıryetten ev sahibi “çık” diyomuş buna, hayırlısıyla ramazanı atlatalım o lavuğu da sahibi olduğu evin önünde tokatlayıp ağzını burnunu eline vericem. Sen de Tufan Hoca’nın dersine günü güne çalışıcaksın, eve gidince o gün mektepte öğrendiğin taze bilgiyi tekrar edicek verdiği ödevleri onnumara yapıcaksın. Hele Tufan hocadan düşük not al etek giydirim, kafana sıkarım. Bu böyle biline... Gülünmeye lıhayn... Olm gülmesene lan. Dur orda şerafsiz, geliyorum Ergenekon DVD’siyle kesicam gırtlkanı...

– Allo, miriba Sıkılhan Bunalgöl ban. Doğayla içiçe Rainbow Resort Hotel’den arıyorum seni. Beş yıldız, artı, spa, mavi bayrak, su kaydırağı, Çin, Meksika, Hint mutbakları, paraşüt, roket, Rus, plazma, gondol, köpüklü disko, vayrless, havai fişenk rampası; zebra, horoz, dübel, azı dişi ve kaka kılığında dolaşan animatörler...Doğayla içiçe olduğun söylemiş miydım?

– Bilmem, bi tek “Rus” dediğin kaldı aklımda...

– Hayvanlarca kere hayvansın. Yağğ nedir bu sizdeki Rus kız düşkünlüğü yaa. Bi kere gereksiz beyazlar. Şezlonga yatınca böyle yol yol şezlong izi çıkıyo kalçalarına. Evet uzun bacaklılar ama güneşin altında yanınca bronzlaşmıyolar, kızanyolar resmen, o bacaklar oluyo sana salçalı sosis gibi bişe. Tamam gözleri rengarenk olabilir fakat havuz suyunun klorunu yiyince peynir küfü rengine dönüyo. Hele Tatyana diye bi kız var, o zebra kılığındaki animatörler dötünün dibinden ayrılmıyolar ama kız resmen şaşı... “Gözünün biri kalk gidelim diyo öbürü mok yeme otur diyo,” yane. Havuz başındaki bütün erkekler birbirini bıçaklıyo “Tatyana bana

bakıyo, sana bakıyo” diye, halbusi karının ne tarafa baktığı belli diil. Ayıryetten böceğin birisi kalçasını dört beş yerden ısırp kabar kabar etmiş, tırnaklarını yiyo, sünger gibi votka içiyo, yamrı yumru yüzüyo, dişlek, ön dişleri kültablası kadar, “s” harfini söylerken tıslıyo...

– Tıslıyo ha? Oh en tahrik olduum şey...

– Sssalak! Hayvanlık ssektöründe lidersssın. Hayvanlar odassı asss başkanısssın. İlk inssssanların ilkişssın!

* * *

– Aloooooo... Sıkılım naaber? Hırgürkan ben... Hırgürkan Yırtıcı... Çarşamba günü benim için tapanca sıkar mısın diye sorucaktım.

– Tetikçi gibi bi imajım mı var. Nerden edinmişim ben onu?

– Kötü mânada bi tetikçilik diil oğlum. Maç galibiyeti sor-nasında benim yerime sen sıkıvericen havaya. Şahasar bi makine var, otomatik ondörtlü, on numara alet... Takır takır sayarsın fezaya doğru... Hadi gel evet de, sevincime gölge düşürme. Ben sıkıcam ama sıkamıyorum...

– Sıkılmaz...

– Sıkılhan!

– Olm içimdeki hayvan geçen maçta isabet aldı. Ööle bi hayvanlık yapamıycam yani.

– Sıkılhan, akıllı ol. Benim içimdeki hayvan için sıkıcan lan, seni bağlamaz. Diyorum sana ben sıkamıyorum. Annem benle beraber Vursıkcan, Dayınur ve Dövünç abimlere Kuran’a el bastırdı, silaha taşımaya tevbe ettik.

– O ne kutlu bir anadır. Helal teyzeme.

– Kutlu felan da, resmen dengemiz bozuldu ailecek. Yıllardır belimizde tapancayla dolaşırız. Birden çıkarınca sağa doğru yamulduk. Dövünç Abim yeniden dengesine kavuşabilmek için beline terazi kiloluğu taktı.

– E sen niye haala dengesizsin?

– Ben de taktım demirden terazi kiloluğu ama... Gene de arıyo insan be abi. Aslanlar tarih yazıyo, Fatih hoca Avrupa'yı dize getiriyo, elimi belime atıyorum tapancam yok. İnsan tak tak tak tak diye havaya saydırmak, böğürürken hafif yırtılmalar yaşamak arzusuyunan yanıp kavruluyo. Her bir mermide pipim daha da büyümüş, ayküllerim artmış kibin hissediyorum. Tetik basmak, mermi yakmak, yere düşen kovan tıngırtılarıyla beste yapmak, kurşun saçmak, sıkmak, boşaltmak, mucizeler şeyetmek, Fatih hocanın taktik dehasını selamlamak, fitbolda haklı bir yeri olan ve...

– Size uzun konuşan kullanıcı diyelim mi?

– Ne dalga geçiyon lan yavuşşak! Türk diil misin lan sen şerrafsiz. Dur lan orda gelip kafana demir kilolukla vurmak suretiyle darp edicem, kesici ve delici silahla kulağını kesicem, demir kilo manyağı yapıcam seni...

Beş Yıldız Savaşları

– Sıkılhan alo, evet? Alo, yavrucum şu an seni Hoştbükü’ndeki Almuda Beach Five Stars Resort Hotel’den arıyoruz çocuum. Otel cayır cayır yanıyor, kavrulucuz burda hat ta babanın bi kısmı üçüncü derece yanıktan su topladı.

– Kilimalar mı bozuk?

– Klimalar da yandı. Sabah kahvaltı sırasında açık büfedeki peynirli sigara böreklerinin bitmesiyle başladı herşey. Erken kalkanlar börekleri bitirmiş. Sonradan adının Svetlana olduğunu öğrendiğim 24 yaşlarında sarışın, ama ööle pek de güzel sayılmaz yani, hem bu beyaz tenli karılar çabuk çöküyo, babana da hep söylemişimdir, sarı kadına 40 dan sonra zor bakılır, bööle suratları felan tavuk derisi gibi pembeleşir...

– Konu dağıldı anne. Svetlana diyodun.

– Ah bu siz erkeklerin Svetlana merakı. Yavrum slav ırkı iridir, sarıdır felan ama erken çöker.

– Konu gene dağılmakta ısrar ediyor anne. Sigara böreği diyodun.

– Evet sigara böreği. Bitince... Ki biter bunlar, açık büfede normaldir. Ben de sabah sekizotuz gibi erken bir saate kah-

valtıya inmeme rağmen yabanimersinli çörekler bitmiş oluyomeşela.

– Konu, anne... Svetlana, sigara böreği.

– Hah işte bu Svetlana “Vay efendim sigara böree bu saatte nası biter!” diye personele Rusça ve Türkçe çemkirdi. Personelden Behzat adında yağız bir çocuk buna “Hanımefendi kahvaltı servisimiz saat on itibarıyla bitiyor zaten,” dedi, gelgelelim senin Svetlana çemkirdikçe çemkirdi. Derken bunun kocası Igor adında votka irisi bir adam da olaya karıştı. İlk hareket Igor’dan geldi, Behzat’a halk arasında kroşe dediğimiz yumruktan çaktı bitane.

– Behzat’ın da eli armut toplamıyo ya. Yağızmış hem.

– Elbette. Uzatmıyayım.

– Aaa buna sevindim işte uzamıyacak demek.

– Mizah bu diil Sıkılhan. Igor’la Behzat’ın kapışmasına ayırmak maksadıyla hem bizimkiler hem de otelde konaklayan Rus Kafilesi derhal müdahale etti. Ancak arada başka arbedeler de çıktı...

– Ve?

– Sonra işte Ruslar ve Türkler olarak ikiye ayrılındı. Üstelik Behzat’ın akrabaları otelin çevresinde birikip önceden camlara taş felan atmaya başladılar. Otel sahibi “Yapmayın beyler bu sinayii bir yatırımdır, cam kırmayın, gerekirse terbiyesizleri dışarı çekip orda dövün isterseniz. Ve fakat, size içinizden bir sinayii yatırımcı, bir halk çocuğu otelci, esnaf bir kardeşiniz, bir hemşehriniz bir gardaşınız olarak sesleniyorum, tesise dokanmayın,” dedi.

– Baravo sinayii adamına!

– O esnada kalabalıktan biri “Bunun dostu da Nataşa.3 yıldır otelde nikahsız oturuyolar, ben biliyom Degirmentarafı Mahallesi’nde iki çocuğu ve gül gibi karısı bunun eve dönmesini bekliyo,” diye bağıınca. “Ya Allah,” deye bir sesi müteakip oteli yakmaya başladılar.

– Vaay sınıyii Madımağı. Halbukisi bu cinsler sadece şair, yazar aydın felan yakarlar. Öyle otelden bornoz araklayan, şezlong kapmak için havlu atan, açık büfede son kalan midye dolması için birbirlerinin koluna çatal saplayan kazmalara sadece “müşteri” gözüyle bakarlar ama...

– Terbiyesizleşme Sıkılhan. “Kazma” dediğini duymadım sanma. Dönünce koluna o çatalın kralını saplıycam ben. Gönül isterdi ki “Bu yazı boyunca hiçbir hayvana zarar verilmemiştir,” diye bir not düşebilelim. Oysa ben dönünce sana zararın ekstra larcını vericem. Hele şu otel kuşatmasını bi yaralım, otelden arakladığımız havluları düğümleyip top yapmak suretiyle kafana gözüne vurucam. Evet, yapıcam bunu tarih önünde söz veriyorum. Telefonu kapaman hiç bişeyi değiştirmez.

– Allo, Sıkılhan Bunalgöl ban. Yaa korkunçlarca yığıranc biliyo mısın, delircam yaa. Bu sigara yasakları annemin azgın teke yüzünü ortaya çıkardı. Kanundan sonra yüzde yirmisi tenteyle kapatılmış mekanlarda bile sigara içerken yakaladığı adamların üstüne saldırıyo. “İçmiycaksınız kıardeşim,” deyerekten herifleri yere yatırıp üstlerinde zıplıyo.

– Ehem, eheh annen Yokmeral Peremecioğlu her zaman müstesna bi insan oldu Bunalgöl. Şuursuz Ev Kadınları arasında çok özel bi yeri var, normal yani.

– Müstesna felan diil yaa, bildiğin Çemkiire Sultan oldu kendisi. Koca herifleri “Yasak beyfendiğğğ yasaaak,” diye çılgınlık atarak kündeyle yere deviriyo. Geçen gün yüzde yedisi camlı, yüzde otuzüçü branda tenteli, tavansız, camiye yedi kilometre ilkokula 6.8 kilometre uzaklıkta yarı kapalı bir cafede sigara içmekte olan adamın tekini çekiştirerek pantolonunu yırttı,herifin apışarasına nikotin bandı yapıştırıp cart diye çekti.

– Evet duyarlı bir vatandaş kendisi. Sinir toplum şeysi, neferi. Tahtalarının yüzde otuzu felan eksik ama olsun.

– Yüzde yüzü kırık o tahtaların benca. İlk başta havala-
nında bekleme salonunda felan gözüne kestirdiği adamlara
“Cebınızı kapatınız beyefendi uçak düşücek, hepimizin ha-
yatı mevzubahis” diye olur olmaz yerlerde saldırıp yerler-
de yuvarlanıyordu. Daha uçağa binilmemiş yani, salondayız.
“aşırı duyarlı” diyip geçiştiriyoduk. Son olarak eli cebinde
dolaşan bi adamın üzerine atlayıp “Cebinizde dahi olsa açık
telefonla dolaşamazsınız, eğitimsiz, cahil, hayvan, iri hay-
van, oh ayı” diye bağırmaya başladı. Dinliyo mısın?

– Oh evet...

– Adamla ikisini ayırdıklarında adamın cebinde telefon fe-
lan olmadığı... Harneyse... Adam “Beni taciz etti oramı bura-
mı kopartırcasına çekiştirmek suretiyle,” diye havaalanı ka-
rakoluna şikayet dilekçesi verdi. Bu olaydan sonra ne güzel
vazgeçtiydi adamların üstünü başını yırtmaktan... Sigara ya-
saklarıyla yine başladıaaa... Baksana sen naapıyon, kıs kıs
gülüyon de mi orda...

– Gülmüyorum hanfendi.

– Yok yok gülüyorsun, annemin sinirleri bozuk diyerek-
ten alay geçiyosun. Yokmeral Peremecioğlu senin öyle “hıs
hıs hıs” içinden içinden gülebilicean bi kadın diil tamam
mı hayvan! Cahil şey, ordan burdan gelip yüzde otuzu ten-
teyle kaplı alanların felan içine zçıyosunuz. Alo? Alo diyo-
rum... Bence kapadın ama haala gülüyorsun. Yiğivrançlarca
kere hayvansın, hayvanların dünya başkanı, siosu, iri hay-
van, oh ayı.

* * *

– Ben Advieye, Alo Sıkılğan, baba tarafından halan ben. Ev-
len, üç çocuk yap, Toki’den ev, plazma televizyon ve Doblo
araba al diye aradım seni yavrim, gınalı guzum.

– Oh desti izdivaç gerillaları.

– Sessizce evlenirsen sana bişey etmiycez Sıkılhan. Helal

süt emmiş bi gızlan nikah gıyıncaya gadar saat başı bekar birini öldürecüz. Anlaşma yok, talimadları bekle...

– Oy oy oy... İyice...

– Amanın neler deyan ben bööle. Sigortanın dokdoru haplarımı değıştirdi bu hapları içince acık zihnim bulanıya. Esasen şey için aradım seni Sıkılhan çok güzel bi gız buldum ben sana göre. Önce Star Tv’deki Desti İzdivaç Porogramına çıktı, sonra anlaşıamadılar o ganalla nişanı attı. Flaş TV’deki Desti İzdivaç Porogramına çıkmaya başlayınca eski ganal nişan bohçasını geri istedi. Bi çok yatırım yapmışlaa gıza, günahı boynuna ben söyleyenin yalancısıyım ganal dişlerini felan yaptırmış bunun. Sağda solda “Dişini bilen biz daktırdık,” diyesiymiş Star. Flaş gız hakkında bu gadaa konuşulduğundan dolayı gızıp nişanı atmış. Bu Fox ganalı vasıtasıyla barışmak istedi ama Fatih - Şebnem Gısa-parmak ne gada uğraşıtıysa kanalın anasını razı edemediler. Soonacığma...

– Hala sen hatta kal ben öbür hattan Vasfi Enişte’mi arıycam seni hastaneye şeetsin. Konuş benle sakın uyuma o haplardan da bi da içme... Alo...

– Sus eşşoğleşek. Gapının önüne derhal bir gelin arabası yollayın. Anlaşma olmayacak. Nikaha Merkez Camii önünden iki otobüs kaldırılacak, yaş pasta ve limonata yollayın. Lanedolası.

– Sıkılhan naaber, Alo ben Ömür dayın... Naaber lan? Baksana kötü hava koşulları nedeniyle bir çok yol ulaşımına kapandı ya, bil bakalım nooldu? Yolda kalan araçlara yardım gittiydik, bir grup gırtlı erkekli genç misafir olmaya bize geldi. Ööle bi ataş yaktım kendilerine. Yalnız dilimizi bilmiyorlar. Ecnebi bunlar, dünyayı geziyörlarmış garavanınan... Demem o ki, laf lafı açamıyor, ben mevzuuyu fikfiğe getiremiyorum eheh. Temin, bizim de liberal, efendime söyliyim, mezhebi geniş bi insanlar olduğumuz anlaşılın deye tarzanca “Biz batının bütün ahlaksızlığını aldık,” felan dedim.

– Kendi adına konuş dayı.

– Canım konuşuyorum ben kendi adıma, o kadar ingiliscem var. Ama sizin nesil kadar hakim değilim dil olayına. Ortam yumuşasın diye açık saçık fıkra felan anlatmak lazım, o kadarını bilemiyorum. Yoksa boş boş konuşuyoruz yani. Heriflerden bi tanesi kendi memleketinde seslendirme sanatkarıymış “Büdü’yü seslendiriyorum,” dedi.

– Büdü mü?

– Yes. Susam Sokağındaki... Edi’nin kankası... Yahut ben

öyle anladım tam bilemiyorum tebi. Az girebilsem mevzuu-ya lafı alkole sekse felan getirecem fekat lisana hakim değilim. Televizyon açılım Hotbird uydusundan şifresiz ayıp kanal buluyum, ordan dalarız konuya deye uuraştım ama kardan çanak donmuş görüntü yok... Sizin nesil dil biliyodur gelsenize buraya gızlı erkekli bi grup... Gonuşur anlaşırsınız. Ataş başında biralar içilir, ızgara sucuk olayına girilir, hafif bi mahmurluk çöker, rilaks olunur, ocak başında güzel minderler var oraya yayılır... Yoğuşmalı gombi var, açarım banyo yapmak isteyen yapar...

– Grrrr...

– Ne gırlıyon lan düzü. Kötü bişe mi söylüyo, gelin burda eğlenin. Sizin nesil nasolsa mangafa, habire fıkfik edeyim deye dolanıyo, buyrun burda edin fikfiğınızı. Taşradayız deye bizim renkli bir cinsel yaşamımız yok zannediyörsanız yanıliyorsunuz gencadam. Az insan olun, öyle dayıya gırlayıp havlamakla olmaz bu işler. Bak hâla hırlıyo yaa...

– Kurabiye Canavarı’nı seslendiriyorum...

– Hoşt! Kaltaban seni. İyi gelme o zaman yi orda bi başına gurabiyeleri felanları çat çat diyi...

* * *

– Selamınaleyküm Sıkılhan Gardaş, Hırgürkan ben, Hırgürkan Yırtıcı. Senin Cobesö Sınavı’ndan haberin var mı, bu cumartesi pazar üstüste yapılacak, sekizer aşama, beşerden on saat, dışardan yiyecek getirmek yasaktır.

– O ne yaa, hiç duymadım.

– İyi işte duymuş oldun. Bi daha soran olursa “biliyorum” de. Tam sırası şimdi, “OKS kalkıyo yerine SBS gelicek,” filan diye bir laf var. Her yıl sınav sistemiyle oynaya oynaya milleti tepe sersemi ettiler. “Horese diye yeni bi sınav çıktı,” diyosun hakkaten kalkıp “Horese sınavı”na girmeye geliyolar. Geçen haftasonu kantinine baktığımız öbür okulda

denedik duyan geldi. İçerde dümenden sınav yapılırken veliler kantinde oturup yavrularını bekledi. Çay, tost, meşrubat, pates derken kantine 2000 lira kemiksiz para kaldı, anlıyo musun? Bu hafta da bizim okulda Cobesö sınavı var, yay bunu...

– Cöbesör.

– Farkmaz, Hödese, Sesebe... De işte bişey. “Eğitim sistemi değışti, sınav var,” de naapsınlar, geliyolar bölük bölük. Lan acaba “Aç karnına gelinmesi şart,” diye bi laf da çıkartsak mı? Hani hastanelerde filan diyolar ya bazan öyle. Aç gelsinler kantinde doyursunlar karınlarını anasını satıim. İyi fikir di mi? Var ya lan ben işletmecilik dehasıyım haa. Parayı devşirelim iki okul kantini daha kapıcaz “Yırtıcı Gouroup” diye nam salıcaz piyasada...

– Geberin.

– Alo Sıkılhan, annen ben çocuğum evet. Tumbekli'ye bağlı Aşağıhındır Köyü'nde yiz.

– Resort-beach felan derken tatil için bir mezraya mı git-tiniz, şahane, ehe...

– Hep o salak baban yüzünden. Seçim öncesi nabız yokla-mak için Anadolu'ya inen gazetecilere özendi. Ne güzel Göl-türkbükü Emiciler Beach'e doğru yol alıyorduk. Nerden ak-lına estiyse baban benzincide pompa tutan herife “Eee ki-me oy vericeksin bakalım dayı?” diye sordu. Lan sen Serdar Turgut musun, Ahmet Hakan mısın, Oray Eğin misin, sana ne? Herif de başladı anlatmaya tabi. Laf lafı açtı pompacı bi-zi yakınlardaki köyüne götürdü. Baban bir süre köy meyda-nında toplanan köylünün dertlerini dinleyip nabzını tuttu, kuyu kebabı, talaş böreği, acur tuşusu ile peşmelba yedi, ay-ran ve demirhindi şerbeti içti...

– Orff... İnsan bize de biraz nabız tutar oralardan, ehehe...

– Komik değil Sıkılhan, mizah bu değil çocuğum. Durum gayet acıklı. Baban mide fesadı olunca o gece muhtarın evin-de yattık. Sabah bi kalktım beyefendi yok ortada. Muhtarın

motosikletine atlayıp civar köylere nabız yoklamaya gitmişler. En son Gavurun Bağı diye bi yerden aradı, mangal yapıp küp gibi içmişler “Mazot yedmişbeşyenikuuş olacak Gülüsarh,” deyip kapadı. Niçün gülüyorsun anlamıyorum ki Sıkılhan, gülmemelisin, evet. Bu arada muhtarın karısı Dursune Bibi’den bana halı satmasını istedim kadın bana halıyı bedava vermekte ısrar ediyor. Niçin karşılıksız böyle bir iyilik yapmaya kalkışıyor anlamış değilim. Atmışyedi yaşında olmasa “lezbiyence bi çıkarı var” diycem. Ya da seri katil olmasın bunlar. Benzincide kandırdıkları kurbanları testere iklilerle, testere üçlerle cayır cayır kesiyo olabilirler. Gülme diyorum Sıkılhan, evet. Hayır gülmemelisin. Reca ederim babanın üzerine bi de sen sinirimi bozma, tüy dikici krem sürmüş gibi... Gülme!

* * *

– Allo, Sıkıl naaber Bunalgül ban. Baksana sana bişey sorucam ama lütfan hemen martı yutmuş gibi gülmeye başlama. Sence Prof Doktor Mehmet Öz, “Hanımlar basen bölgelerinizi zayıflatmak için, aklınıza yemek geldikçe partnerinizin cinsel organını avcunuza alın, iki avuç,” demiş olabilir mi?

– Huhahaha...Kreraa, krreeaaa...

– Evet buradan da anlıyoruz ki adamcağız ööle bişe dememiş. Sunder Büzge’yi kandırmış, kıza sinemada Death Prof filmini seyrederken pipisini tutturmuş... Normal ama o kadar çok laf dolaşıyo ki etrafta. Yok efandım, Mehmet Öz “Yemeklerden önce bir avuç fındık yiyin, kilo verin,” dedi. Vay efendim, “Prof Dr Mehmet Öz dün gece Ali Kırca’da söylemiş, sabahları üçer santim keçi boynuzu ve ikişer adet it üzümü yenirse karın bölgesindeki yağlanma azalır...” Herkes “Mehmet Öz” dedi diye uydurup manyak manyak hareketler yapıyo. Kanyon Alışveriş Merkezi’nin ortasında

“Secret’te yazıyomuş, Mehmet Öz söylemiş; hadi camdan atla, oppacık,” diye bağırsam enaz yetmişbeş salak karı camdan atlar, o şekil yani...

- İyi de harbiden sööledi Mehmet Bey ben duydum yani...
- Neyi duydun?
- İki avuç...
- Terbiyesizsin Sıkılhan. İçinde cilt cilt hayvanlar ansiklopedisi dolaşıyo senin!

* * *

– Alo. Meraba, lan naaber dayısının taktakan yiğeni... Nası gidiyo vuruş kırış işleri... Ömür, ben Ömür... Hadi galkın gelin, bizim buraya HES yapılıyor. Dünya gözüyle, henüz kirlenmemişken görün hem beni, hem buraları... Soora siz büyürsünüz, dünya da kirlenir, gelin yakak gemileri... Gopartalım ipleri ağzını gırıyım, noolacak üç günlük dünyada...

- Hayır dayı, sana hestir git demiycem...
- Deyeceksen de, arzun bilir, sen kaybedersin yalnız. Bunlar son zamanlar. Bak burda Hondakların Muhsin Abi köye GDO’yu soktu bile. “Bıktım çürük çarık zertzavatlan uğraşmaktan, gittim ziraatten bir on veren ecnebi tohumundan aldım, ilacı da basacam bu sene, kirlenüse kirlensin ağzını gırdığımının toprağı, temiz duruyo da gelip benim önüme bi tas çorba mı koyuyo?” diyor... Bak gitti gider... Bi tarlaya GDO ekseler yeter, rüzgarınan tozlaşıp yayılıyo o. Demem o ki; hayde son domatisler bunlar. Ayrıca benzincinin orıya iki tane birden AVM açılıyor, “küçük esnaf” görmek için son günler, simitçi, kahveci, gazozcu, köv bakkalı, alayı bi kaç seneye kaybolur. Toki de geldi. Gelin küçük esnaf, Tokileşmemiş köv evi, şelale felan resmi çekersiniz. Sonna yok bi daha...

– Aha... Ne biçim anlattın dayı yaa. Duyan sizin orda bir yanardağ faaliyete geçmek üzere sanıcak.

– HES, AVM, GDO, TOKİ alayı birden giriyor şirin belde-mize diyorum sana, volkan dediğin bu kadar beton fışlatmaz insanın üstüne.

– Noolacağıdı dayı. Su akar Türk bakar dönemi sona eriyor bugün ehehe... Naabacan boşa akan suyu, ufak çürük domatezi, köy evini felan...

– Bak haala kafa açıyo benle yaa. Asıl ben boşa akıyorum burda afedersin... Bak bundan beş on sene soona organik insan galmayacak memlekette. Sayın Erol Büyükburç'un sipermeleri neye çalınıyor zannediyorsun? Elli kere diyoruz, topla kızları doldur bi minibüse gel diye... Halis manda yoğurduyla büyümüş insan çohaz memlekette, iki üç seniye hic kalmayacak diyorum. Sen durumu bu açıklıkta izah etmiyosun kızlara ondan toplaşıp gelmiyorlar. İlerde çok geç olabilir... Alo... Gapadın gene dey mi pij... Alo... Gelmeyin daha siz, uzaydan geliyorlar, siz daha gelmeyin... Alo!

– Sıkılhan, naaber koçum, aloooğ Hırgürkan Ben... Bak ne diicem siz sayın halkımızı YIRTICI GOURUP AĞAÇLANDIRMA SAHASI'na davet ediyorum. Çeşitli çap ve ebadlarda ikiyüzlerce ağaç dikicez biyere... Çarşıdan otobüs kaldırılacaktır. “İkinci köprü nedeniyle üç milyon ağaç kesilecek, düzeltiyorum, üçüncü köprü nedeniyle iki milyon ağaç kesilecek,” diyen, gelişime karşı istatükocu şerefsizlere cevabımızdır bu. Toplanın gelin...

– Niye alınganlık gösteriyosunuz ki “Gourup” olarak? Üçüncü köprüyü Japonlar felan yapacaktır heralde. O ihale-den sizin “Gourup”a ekmek vermezler.

– Anlamazdana gelme yavvuşşak! Yırtıcı Gourup Üçüncü Köprü'ye sadece üç dakika uzaklıkta teniz kortundan kolf sahasına yaşanılacak alanlar şeysi, inşaat, blok, hazır beton işine giriyo. Şimdi köprünün güzergahıynan bacağıynan felan oynattırmayın. Ekmeğe taş koyanın kafasına taşların büyüğü gelir. Alın işte, ağaç dikicez viyadük kenarlarına felan. Bir o kadar da lale soğanı için Hollanda'yla temas halindeyiz.

– İyi işte dikin ağacınızı, köprü yapılmazsa da, viyadük kenarında dikili bir ağacınız olur.

– Lan hâlâ “köprü yapılmazsa” diyo herif yaa. Oğlum bak, bu kantin- servis ihalesi gömlekleri dar geliyo artık bize. Yırtıcı Gourup olarak İstanbul’un Yükselen Yıldızı Balçıkdere’de yaptığımız Vivaldy City Konakları’nın birinci etabı satışa açılmıştır bugün. Kapalı otopark, spa, kort, pist, teleferik... Bırakın bu tutuculuğu. “İstanbul’un ciğerleri,” dediğiniz yer, götnar ağacı, ot, gozalak dolu. Hani ya bir kort, hani ya bir golf, gidip gozalağa mı vuracan deyneğiynen? Alo, gene mi kapadın şerefsiz! Alo! Dur lan orda ben gelip senin oralara biyere bi çam ağacı dikecem şimdi, gider toplarsın kozalaklarını, şerefsiz istatükocu yavuşak!

* * *

– Sıkılhan... Ala... Ala... Amır dayın ben... Ömür... “Ö” derken suradım acıyo da az... Bak ne diycem... Bizim burda deli Mıstafa’nın arı kovanından dörtbinbeşyüz gadar arı kaçtı, hepimizi soktu bi güzel...

– Obaaa... Arı saldırısı haaa, geçmiş olsun dayı...

– Ne gadar geç geçerse o kadar iyi lan... Deli misin... Arı sokunca ben bile şişip davul gibi gerildim, gırış buruş hepsi gitti on yaş gençleştim. Buraların garısını gızını bi görsen, hepsi gerginlikten dudaklarını gapatamıyor, gözleri gapaklarına gavuşmuyor. Al gel gızlı erkekli bi grup... Doğal botos oldu buralar. Deli Mıstafa’nın arılarına arzu eden gız argadaşını soktur, dodağını, elmacığını, kemiğini, astarını, suratını istediği yerini şişirtsin. Ala... ala...? Kapadın mı... Bak bu arılar gitti mi gelmez bi daha, bulunmaz bu fırsat... Ala... Reçel, şokella felan sürün de gelin üstünüze hayvanı cezbedelim... Hayvan sokar gider, artan reçelleri bir şekilde yalaşarak felan, bir fantezi, bir oyun havasında şeyederiz... Ala... Alaaaa?

– Alo Sıkılhan, Bunalgöl ben. Lütfen çok çabuk bi yıldız tornavida, keser felan kapıp bize gelebilir misin?

– Hayırdır Bunalgöl, kavga mı çıktı, arkadaşları da topla-
yalım istiyosan...

– Ya aslında kavga çıktı tebi... Annemle babam ayrılma-
ya karar verdi. Ben annemde kalıyorum o kesin. Yalnız oturma odasındaki büyük dolapla bi kaç konsolu babam almak istiyoy.

– Annen dolap için mi direniyo? Derhal kendinizi güvenli bi yere kitleyin. Bir dolap için bir erkek akla gelmiyecek şeyler yapabilir.

– Aman hemen dalga geçme be manyak konakları! Annem de dolabı babama vermek istiyoy. Vaktiyle Ikea'dan demonte olarak almışlardı. Zaten o zaman da babamın, dolabı dayım, eniştem ve komşumuz Nadir Bey'le dokuz vida ve bir kapak arttırarak monte etmesi iki gün sürmüştü. Şimdi tekrar demonte hale getirmeye çalışıyorlar. Dolapla uğraşırken adamın kalbi sıkıştı menteşelerini sökmeye girdiği kapağın içinde fenalaştı kaldı. Annem panik içinde. “Ben sensiz yapamam Şadi,” diye hüngür hüngür ağlıyo. Babam da bulunduğu yerden çıkamıyo “Naapıyoruz biz Yokmeral, ben de sensiz olamam,” diye ağlıyo... Ben dolap dahil üçüne birden sarılmaya çalışıyorum. Biz Peremeci Ailesi olarak çok mutluyuz Sıkılhan, şimdi farkına vardık. Hadi bi tornavida kapta gel, kurtaralım yuvamızı...

Kariyer Savaşları

– Allo, Sıkılhan, yeni I Phone Türkiye’de henüz kimse-
de yoktur di mi? Nuğyork’ta ilk çıktığı gün kapışılmış, cam
çerçeve inmiş ama henüz alıp buraya gelen olmamıştır di
mıg? Çağatay bile “Sadece internetteki resimlerine bakıp ağ-
lıyorum,” dedi, uyuyamıyomuş I phone çıktı diye. Olsa on-
da olur.

– Çağatay daha önce bi mp3 çalara aşık olmuştu, nooldu
ayrıldı mı ondan?

– Yaa saçmalamaz mısın lutfan... Ben ciddi bişe soruyo-
rum, çok önemli. Sunder Büzge’ye “Bende I Phone var. Sa-
baha karşı üçte Waşingtın’dan dönen bi arkadaşım getirdi,
şu an cebimde,” deyip cebindeki bi sertliği tutturmuş. Büzge
tam olarak neyi tuttuğundan emin değil de...

– Yüreğininin sesini dinlesin, kalbini bozmasın, olumlu
sinyal yollasın...

– Valla yürek, börek bilemiyoruz. Kız ikilemde. Sunder
“Herkesin ortasında çıkarırsam olay olur. Amerika’da bile I
phone’a fukara mahallesinde bulgur dağıtmaya gelen hayır
kamyonuna üşüşür gibi saldırdı insanlar, eve gidelim orda
çıkardım ben sana,” demiş.

– Doğrudur, elini ayırmasın Büzge, ehu uhu...
– Acayip heyvanlara benziyorsun Sıkılhan. Gülme pis pis...
Ne var bunda, kız bi hata etmiş... Herkes senin gibi gri gözlükler takınmış, luuzır yaradılışlı, ilkel diil taam mı, bu renkli dünyağda... Teknoloji düşmanı, ecaip heyvanlarca ecaip hayvan!

* * *

– Sıkılhan annen ben, Gülizar, evet... Bak şimdi, telefonu kapattıktan sonra içinden beşyüze kadar sayıp beni tekrar ara en az beş kez çaldırdığından emin ol. Ofiste çatışma var da karşı tarafa hedef şaşırtıcam. Telefonu masamın altında bırakıp kahve makinalarının oraya geçicem. Telefon sesini duyunca ordayım sanıp şarjörü boşaltıcak salaklar...

– Kariyer kavgalarınızı bu kadar ileri götürmeseydiniz ya. Bence sen çatışmadan çekil, teslim ol anne.

– Asla... Bir evlat olarak bana destek olman gerekir, ne demek teslim ol... “Teslim olmayalım Gülizarım aman kurşun saçalım,” demen gerekir, evet...

– Babam çalışıyo, ben tek çocuğum, dörtçeker karacip, botos, detoks için paramız var. Yerli şaraplar da moda oldu diyolar, geçinir gideriz...

– Saçmalama Sıkılhan. Sadece “Ekip ruhunu geliştirme oyunu” oynuyoruz. Ofis iki ayrı ekibe ayrılıp dekmancılık oynuyo. Kazanan ekip “ayın personelleri” seçilip yarımşar maaş bonus alıyo. Ben, Geo’muz Bokhan Bey komutasındaki Silver Hummer Ekibi’ndeyim. Genelde biz kazanıyoruz.

– İyi çatışmanın ortasında meşgul etmiyim sizi, çatışın sonra konuşuruz. Üstünü kirletme. Terli terli su içmeyin.

– Dalga geçmemelisin Sıkılhan. Çocuk oyunları ekip ruhunun açığa çıktığı en hoş organizeyşinlardır. Örneğin körebe ekip arasındaki iletişimsizliği, yağ satarım bal satarım pazarlama stratejilerindeki aksaklıkları ortaya çıkarırken

uzun eşsek, pantolon yırtmaca, tilki tilki saatin kaç disiplin ve hedefleri seçmede yararlıdır...

– Doktorculuk?

– Yok daha neler... Gerçi bir ofisboy stajyer kızlardan birine “doktorculuk” teklif etmiş diye duyduk derhal ikisi de işten çıkarıldı. Bokhan Bey “İki kişilik ekip olmaz,” dedi.

– O hohooo... Anladım ben onu, illa grup çalışması...

– Bi tarihte de liderlik eğitimi için ofisce evcilik oynarken Geo muz Bokhan Bey normalde baba olmayı istemesi gerekirken toplantı odasının kapısını “çingir mıngır” diye açıp “Ben anne olmak istiyorum,” diyince ofiste “Bokhan Bey gay” diye laf çıkaran 173 personel işten çıkarıldı.

– Her durumda top Geo’nun tabiii. İstemediğini oynatmıyo...

– Hüşt naapıyorsun çocuk. Bokhan Bey’e “top” dememelisin. Sıkılhan, telefonlar dinleniyor olabilir, reca ederim kariyerimle oynama. Kapatmalıyız, evet.

- Alo... Sıkılhan... Usta, şarjör... Şarjörüm bitti. Alo Hır-gürkan ben. Atla gel buraya koçum, bir fareyle çatışıyoruz...
- Fareyle ha? Nerde, Walt Disney stüdyolarında mısınız?
- Ebenin homucuğundayız! Ne dalga geçiyosun dingil? Yırtıcı Gourup Güngören Sultans Towers Evleri Satış Ofisin-deyim. Farenin teki bizim ev maketlerine dadanmış. Sultans Towers bloklarından birini tamamen yimiş, üçüncü bloktan-dan da iki artı bir daireleri toptan kemirmiş, otoparka sıçmış ufak ufak, ortadaki havuzun içinden pamuk çıkarmış...
- Yırtıcı Gurup olarak kapan kursaydınız Saltınz Tavırsla-rın oraya. Kurun olacak..
- Kurduğumuz kapanın içine çocuk parkını itti eşşole-şek. Çot diye kapandı alet. Yapışkanlı kağıt koyduyduk. Al-mış kağıdı, alışveriş merkezinin duvarına tenis kortu yapış-tırmış...
- Zehir...
- Babam içti sinirinden... Önce maketlerin başında “Fare ölecek dedim, ölecek!” diye homurdandı. O kadar uğraşıp öldüremeyince delirdi kendisi...

– Yapmayın bir maket için paralamayın kendinizi gourup-cak. Naapalım artık, yenisini yaptıracaksınız, olacak...

– Lan sen daha haala işin hakara kukarasındasın. O kadar vakit yok olm. Maket yaptıran yavşak ortaya çıkıyo, “Yüz lira peşine ev sahibi yapıcam, şööle köprüye yakın, bööle tenis kortu” diye iş tutuyo. Eli kulağında bugün yarın patlar bu iş. Maket dediğini iki aydan aşşaa yapmıyolar. O arada atı alan Üsküdar’ı geçer. Maymun gözünü açar, parayı yolan kaybolur. Daha da kimseden “konak, rezidans, kort” felan diye para koparamazsın. Aha, gene göründü ağğzını kırıdığının faresi. Hüşt! Yeme lan üç artı birleri. Lan lan lan... Dut dut dut...

* * *

– Alo Sıkılhan? Kimsin? Ben Ömür dayın, ben... Ya baksana şeyi soracam, zombi bayramı bitti mi sizin? Kızlı erkekli bi grup toplaşın gelin harika çok güzel zombiler gösterecem burda size... Üç tane hakiki, köy işi zombi.

– Sus bi..

– Samimi konuşuyorum yiğenim, üstelik tanınmış zombiler. Yalnız ortam bozulmasın az çabuk olun... Ayrıca jandarma felan da olay yerine intikal edebilir, buralar kalabalıklaşmadan goşun gelin. Haber sal arkadaşlarına grubunu topla, çıtırlardan bir minibüs yapıp çıkın yola. Benzinciden biraylan çerez al iki siyah torba... Gorku teması, yürüyen ölüler, hölivud admosferi...

– Gelmiyelim dayı yaa... Anlaşılan acaip bişey çevirmişsin orda. Şahit yazmasınlar şimdi bizi kızlı erkekli bi grup olarak...

– Yok lan ben bişey çevirmedi, herşey kendiliğinden oldu. Spontane zombi. Üç tane adam geldiği buraya. Belgesel çekiyollarmış, lezzet durakları felan. Biri Vedat Milor diye bi adam galba, öbürü gamereman, bi tanesi de şöförüy-

dü bunnarın. Açdılar gamerayı yengengil yöresel yemeklerimizden “hoklama aşısı” bişirdiydi bunlara... Bir iki tabak yidi hepsi, soona hokkadanak galdılar öyle... Yengengil muhtarını bulmaya gitti, ben de seni arıyım dedim.

– Nası yani Vedat Milor’u mu zehirlediniz?

– He ya... Yengengil mantardan oldu diyo ama tarım ilacından da olmuş olabilir. Baştan “Damağımı şenlendirdiniz, dodağımı yardımınız,” felan diyordu, pek mutluydu adam amma şimdi hafiften mora kesti, debeleniyo yerde. Gamereman kutsalardan kendini yımırıklıyo, şöför temiz hava arıyor zaar, cama gafa attı. Koşun kaçırmanın bu görüntüleri tam bir zombi bayramı. Gelin hep beraber Maykıl Ceksın’ı analım, fotoğraflar, filmler çekilsin, çılgınca figürler, gençler eğleşsin, ilerleyen saatlerde alkolün da etkisiyle... Alo... Kapadın mı Sıkılhan? Neyse ben de kapıyorum zaten, jandarma geldi...

– Alo Sıkılhan, Çeşme Alaçatı'dan arıyorum seni yavrum. Rrrosbükü Beacdeyiz, baban kaygan bi kameramana bastığı için geceyi Jandarmada geçirdi.

– Vay be o kadar kalabalık ha... “Alaçatı fena moda oldu, diyolar. Yağlı kalabalık tehlikeli tabii. Benim bi arkadaşım da aşırı güneş yağına bulanmış kaygan bir haldeyken trendy, kalabalık bir plajın iskelesinde bağdaş kurmak istemiş ve ayağı bileğine kadar kendine girmiş. Hafazanallah. Evlerden uzak.

– Hayır gündüz beachte diil, gece vakti oldu olay.

– Hmm. Geceleyin “kaygan kameraman” çok daha tehlikeli.

– Redroof Beach Night Club'ta köpük partisi vardı. Grupça gitmiştik, dans eden kalabalığın üzerine sabun köpüğü sıkıyorlardı. Babanı zorla götürmüştük zaten bi de gözüne sabun kaçınca hepten huysuzlandı. O esnada yanlışlıkla yere yatmış kıvranan sabunlu vücutları görüntüleyerek kamu görevi yapmakta olan bir kaygan kameramana basmış. İstenmeyen bir olaydı tabii.

– Ben isterim, ilginç olabilir.

– Komik olduğunu mu sanıyorsun? Mizah bu değil Sıkılhan, hümor başka bişey. Harneyse. Allahtan olay fazla büyümedi, yanlışlıkla olduğu anlaşılınca kaygan kamereman beyle de arkadaş olduk. Hatta kendisi bizi dans ederken görüntüledi. Bu akşam TV de yayınlanacak. Senden recam programı DVD ye kaydetmen. Aloğ? Evet? Hatta mısın çocuğum, Alo...? Alo... Kapadın mı gene terbiyesiz, alo? Seni anlıyoruz yavrucuğum yaşın gereği adeta, renkli, güzel, sosyal, eğlenceli olan herşeye karşısın. Bütün bunları anlamsız ve delice buluyorsun. Ama birgün büyüüp baba olunca sen ve hanımında gözde moda mekanlarda yağlanıp iskeleye yatacak, hatta yanlışlıkla kaygan kameremanlara basacaksınız. Alo... Evet...

– Hay vıcık kafanıza basayım sizin!

* * *

– Allo, miriba Sıkılhan, Bunalgöl ban. Baksana bişi sorucam, doğaüstü olaylara inanır mısın sen?

– İnanma mı? Sen kendin doğaüstü bişisin zaten kızım.

– Çok marsi. Tamam, biliyorum şirinim ama ben başka bişi için soruyorum. Harry Potter ve arkadaşları aslında gerçek olabilir mi...

– Nooldu, annengille beraber gidip oy mu attınız kendisine?

– Ay saçmalama haayır yaağ. Büzge için soruyorum. Büzge Harry Potter'in son kitabı Türkiye'ye tee Kasım'da anca gelecek diye dert yanarken erkek arkadaşı Sunder "Kitabını, filmini naapıcan, burda gerçeği var," demiş de kendisine. Hesapta "Hogwards Cadılık ve Büyücülük Meslek Lisesi"ni bitirmiş Sunder.

– Baravo, kolay iş bulur...

– Yok yani ciddi. Hatta okulun pilav günü varmış da on-

dan daha yeni dönmüş Sunder. Harneyse. Büzge'ye demiş ki, "Benim büyülü değneğim bile var."

– Kreaaa, kreaaaa... Gene miiii, ehahah...

– Ne var canım, kız meraktan tutmuş pantolonun üstünden doğru. Hayır ne gülüyorsunuz bunda bişe yok ki... Yaa salak muamelesi yapma heman insana. Harry Potter'in son kitabı saniyede dört tane satıyo, küresel bi fenomen bu... Normal olan herkes kendisinde birer I Phone, birer Harry Potter olsun ister tamam mıı, bi de piespi, pleysteysin 3... Doğal yani. Kız da merak edip dokanmış pantolondaki değneğe. Niye hemen kötüye çekiyosun, biraz fantastik düşünsene, ya o değnek sihirli olsa...

– Hay değneğin büyüğüyle efsunlayayım alayınızı...

* * *

– Sıkıl Baba naaber, Hırgürkan ben. Hırgürkan Reis. Yürüsene, Gümüşlük'e gidiyoruz Akademi diye bi mekânı yakından inceleyiz. Şirin beldeye "bazı enteller" yuva yapmış, arazi güzel. Ürkütelim diyoruz bunnarı. "Şiir roman heykel," diye yıllardır bik bik ediyolarmış, esnafa beş kuruşluk katkı yok, bir plaj, bir tesis, 99 yıllığına bir balık restoranı olayına girilse, millet ekmeğine baksa fena mı olur diyoruz. Misal, "Marmara'nın İncisi" Gümüşlük Koyu'na ben güzel bi tesis yaptım, bundan herkes ekmek yer. Git heykelini içerek bi yerde yap, romanını yaz, niye en kıymetli araziye akademi makademi yapıyorsunuz be aklına çaktığının enteli. Onca okudun yazdın da, aklına gele gele bu mu geldi? Bir otopark, bir büfe ruhsatı, beach ortamları...Di mi yani? Ekipten Şefik Abi'yi uyandırdık telefonla, o işten bişey çıkmadı. Bi de biz görünelim bakalım. İlla yanlışlıkla yangın çıkarttıracaklar arazide, o olucak...

– Alo Sıkılhan, ben Hırgürkan, yaa yanlış anlama arkadaşım, daha çok vatan için istiyorum bunu senden: bir milletvekili adayını dodağına yakın biyerden öpebilir misin...? Arzuyla değil tabi yani, vazife için... Dediğim gibi tam dodağına denk gelmese de oluyo...

– Kafana sert bi cisim mi denk geldi?

– Hocam bak sen yanlış anladın, tamamen vazife icabı diyorum sana. Dikkat çeken yakışıklıca bi arkadaşımızsın, saçlar felan uzun, o bakımdan reca ettik senden. Gözlerini kapar vazifeni yaparsın. O adayın bu şekilde bir resmi çekilecek internete, medyağya dağıtılacak; durum bu yani. “İşte o şerefsiz”, efendime sööliyim “O kutsal çatının altına çarpık ilişki sokulunmaya mı çalışılıyor mu?” şeklinde başlıklar felanlar, meyil trafiği şusu busu... “İpnedir,” deyip alaşağı edecez yani şahsı. Sen linç operatörü olucaksın bi yerde. Resimde suratın gözükmese de olur, yalnız adamın gafasını daire içine alcaz halk net olarak görsün diye. Abim Vurksıkcan Yırtıcı da aynı bölgeden aday da.

– Herkes gibi yarışsanıza. Abine ait kravatlı bir resim- pos-

ter, fa minör tonuyla bestelenmiş bir seçim şarkısı, döner-pilav...

– Bel altından vurmaya önce o aday başladı oğlum. Abimin Silivri’de bir Hotelde Ludmilla adlı sarı kadın bir şahısla cırcıplak resmini çekip medyağya sızdıran o. İnternette hususi sayfa yapmış godoş, “Mitinglerde tavuk döner diye dağıttıkları şey martı etidir, karga kanadıdır, çıyan kafasıdır,” diye iftira atıyo. “Bu bölgeyi yedirtmem size!” diye haber yolladı abim, “Bölge sizin olsun, şehri yiycez biz,” diye cevap verdi şerafsiz, o derece yani. Bölge adam olana yeter aslında, yenilecek çok yer var. İçinden dere de geçiyo, abim seçilirse susuzluk filan çekmezsiniz bak. Arzu edersen o derede kayık işletme ruhsatı da ayarlarız sana. Abim dokanılmazlık kazansın, dile bizden ne diler sen.

– Gölge etmeyin...

– Abim dokanılmazlık kazansın, bütün gölgeleri memleketi terketmeye zorlayacak, hiç gölge kalmayacak, gölge eden şahıs ve/veya şahıslar asılmak ya da kafalarına sıkılmak suretiyle idam edilecek, sen merak etme yani. Öpüşmenin yeri ve zamanı için sonra ararım ben, şimdi kapıyorum. Işık seninle olsun.

* * *

– Allo, miriba Sıkılhan Bunalgöl ban, Büzge, Çisil ve benim için ne diyolar biliyo mısın?

– Bunu alan bunları da aldı...

– Yaa saçmalama, taam komiksın... Allo... Dalga geçmez mısın lütfaan... Biz Paris Hilton gibi beş günlüğüne bile hapse giremazmışınız... Neden diyeceksin... Çünkü bi kere hazırlanmamız üç gün tutarmış. Kremler, lens kutusu-şampuanı, aypod, cep, şarj, rayban, hijyenik malzemeler, 6 parça hafif makyaj cephanesi, normal ve fantaazi çamaşırlar, pleysteyşin...

- Bunu söyleyen doğru söylemiş.
- Esasen liste daha devam ediyodu ama harneyse, şeyi sormak için aradım, diyelim ki sen ıssız bi ada hapisanesine düştün yanına neler alırsın? Şey alır mısın mesela: şişme kadın?
- Sus be kadın.

* * *

– Alo Sıkılhan, Hırgürkan Yırtıcı konuşuyor. Hocam o milletvekili adayını dodağına yakın yerden öpüp kaçma olayı iptal. Derhal atlayıp geliyosun on kişilik bi ekiple “Guguk Kuşu” ürkütmeye gidiyoruz. Kuşa tapanca sıkılacak, daş fırlatılacak, yumurtaları toplanacak...

- Haa bu daha anlamlı oldu şimdi.
- Abim Vursıkcan Yırtıcı adaylık bölgesini değiştirdi. Çevre Bakanlığı “İzmir Kuş Cenneti”ni “Koruma sahası” olmaksızın çıkarmış. Orda daha çok yinilecek yer çıktı şimdi diyo abim. Otel, çay bahçası, büfe, otopark, alkollu alkolsuz lokanta, hotel... hangisine istersen ruhsat ayarlayabilir abim. Dokanılmazlık kazanır kazanmaz o yimeye başlasa tam beş nesil Yırtıcı Ailesini doyurur o kuşlu bölge, o kadar yani. Yalnız çevreciler oraya “Pembe patili Guguk” diye kıymetli bi kuş geliyo diye cavcav ediyolar, işte o kuşları ürkütücez. Gidip başka bi yere yumurtlasın şerefsizler. Yırtıcı Ailesi’nin ekmeğıyle oynayan kuş da olsa düşmanımızdır. Burası bir guguk devleti diil ya mına çakiim, ticaretimizi yapacaz ekmeğimizi kazanacaz, o kadar.

– Merhaba Sıkılhan, hayırlı günler, ben Enes, okuldan. Enes Binsatar... Şimdi diyeceksin ki: “Yav hayırdır, bayram değil seyran değil Enes kardeşim beni neye aradı?” di mi?

– Hayırdır... Dememdir öyle bir şey, dinlerimdir.

– Şimdi Sıkılhan kardeşim, seni kardeşim gibi severim. Hakikaten temiz, şuurlu, on numara bir arkadaşımızsın. O yüzden “Nukuş Evler”le ilgili olarak ilk seni arıyorum.

– Ne kuşu?

– Şimdi şöyle: Nukuş, eski dilde “nakışlar, resimler” demek. Babam müteahhidlik eder. Yanarak orman vasfını yitirmiş bir araziye fevkalade güzel bloklar yaptı kendisi. Ön yüzlerinde renkli mozaikle nakşolunmuş kilim desenleri var o yüzden “Nukuş Evler” deye isim taktık. Nezih kimseler otursun istiyoruz, babam “Yaa Enes, okuldan tanıdığın temiz ahlâk sahibi arkadaşların varsa, onlara yüzde on tenzilat yaparım,” dedi. Babangile bi sor istersen, Nukuş Evler’den yüzonbeş metrokare bir daire arzu ederler mi? Çift asansör, hidrofor, Dijitürk vardır.

– Ehem... Kesat Evlerde oturuyoruz şu ara...

– Hımm işler kesatsa daha küçük bişey satıyım. 44 yıllığına kiralık kükürtlü su kuyusu. Gayet temiz bakılmış. Alır kaplıca yaparsınız. Alo... Bak bu kadar ucuza Kükürtlü su kuyusu satanı bulamazsınız.

–

– Sultan Abdülmecit zamanında sadrazamlık yapmış bir şahsa ait tükürük okkası. Bu okkanın işletme haklarını satıyım sana...He? “Küçük okka,” diyip geçme. “Ecdat yadigarı tükürük hokkası,” der, ziyarete açar, bilet kesersin...

–

– Pazarlık etmek için susuyosan sen söyle bişey. Ticarette pazarlık mübahtır. Sen bişey söölersin ben bişey söölerim ortada buluşulur. Alo... Bak cüzzam hastalığına dûçar olayım ki fazla bir kârım yok. Alo... Alo... Ticaretten sıkılır mı insan yav... Alo?

* * *

– Alo Sıkıl, Çağatay ben... Baba naaber? Baksana bişi diicem ama aramızda kalsın. Olm benim götlerimde yosun çıktı lan.

– Çok normal. Bilgisayar başında oturmaktan olmuştur. Vakit varken kalk bence yoksa midye de bulursun...

– “Bilgisayardan bulaşmıştır,” diyosun. Yok baabi, eskisi gibi diil bilgisayar acanaip hızlandı şimdi. ADSL olayı, internet uçuyo. Ben bi kuku resmini üç saatte indirdiğimi biliyorum eskiden. Şimdi saniyenin bir bölü onunda kırkbeş kukuluk bir hıza ulaştı. Hey gidi günler hiç unutmam epi topu 8 Megabayt bir Mekintoşum vardı, dört kuku resmi indirince hafızası doluyordu, şimdi ki bilgisayara ortalama 60K dan gezegendeki bütün kukuları indirip saklasam gine de yer kalır...

– Kafayı da sarmış ufaktan...

– Ne?

- Yosun...
- Diyosun...

* * *

– Allo, Sıkılhan ban Bunalgöl... Yaa şeyi sorucam “Tundraseksüel Erkek” diye bişey çıkmış olabilir mi? Metroseksüelden sonra überseksüel çıktıydı ya büyük medyada... İşte onlardan sonra tundraseksüellik trendy olmuş olabilir mi... Bilgisayarına düşkün, muhafazakar, kentsoylu, ayak tırnakları bakımlı, orta kıllı, şaraptan anlayan sofistike...

– Überden sonrasını kaçırdım ben...

– Harneyse... Sunder Büzge’ye “Ben tundraseksüel bi erkek oldum,” demiş...

– Ahuhu gene miiiiii tuttuuuuu?

– Yaa gülma... Alay etmaz mısın lütfaan. “Biz,” demiş, temin söölediğim özellikleri saymış işte “bööleyken bööle” diye, “Bi de, kadına bakışta cinsallik ikinci planda bizde,” demiş. Bööle diyince inanmış tebi Büzge de, naapsın kız, saf...

– Yaa akü suyu gibi, katışıksız ve duru bi insan...

– Sunder buna “Bak istersen karşımda erotik hareketler yap, ben çok afedersin ereksiyon olmam,” demiş. Sonra... Yaa ne gülüyosun yaaa... Merak edip tutmuş işte kız. Yaa çağdaş bi insan bu tür şeyleri izliyo basından, herkes sen gibi ilgisiz gri renkli diil ki. İçina kapalı şizoid, gülme antisosyal hayvan... Hayvanlarca kere hayvan. Mağara hayvanı, ilk insanların ilki, ön srada oturanı, VIP olanı...

– Alo, Sıkılhan hayırlı günler Enes ben. Yahu, elimde çok temiz bakılmış Soni Piyespi var. Ticared hayatı, nakde sıkıştım yabancıya gitmesin, gel sana satayım. Senin bir Soni piespi cihazın olsun, ben de Rokinkok festivalında satmak için Tahtakale’den mal alayım, beraberce rızıklanalım.

– Ya ben senle rızıklanayım, bir ticaret yapayım çok istiyorum ama...

– Bak yanında bi de Çin malı şarjlı el feneri vericem. Rokinkok mâlum çadır hayatı. Tahtakaleden fener, haşerat kovucu, termos, tulum felan gibi çadır malzemeleri alıp orda ticared yapayım diyorum... Süper rızık var bu işte. Alo... Arama kurtarma köpeği var yavru, ister misin, 400 euro ya bırakırım.

– Aramadan kurtulma köpeği var mı?

– Ehehe... Fevkalade güzel, hakiki mizah bu işte. Ünlü tâcirlerden Ebu Bin Amr Hüveyye “Malını satmak isteyen esnafın ifrahata kaçmadan komiklik etmesi, yahut edilen komikliğe dişlerini göstermeden gülmesi tüccar kişinin cirosunu artırır,” demiştir. Kendisi bir tarihte kişniş ve kaku-

le baharatlarıyla keiboyunuzu yüklü kervanını Hazar Kıyısı'ndan Hudeybiye zerine... Alo... Gene sıkıldın sen galiba, ses etmediğine göre... Yoksa sessiz kalıp pazarlık mı ediyorsun. Alo... Alo... Yahu paraya sıkıştık kardeşimiz diye yarım istedik, sustun attın. Eee boa dememişler:

“ok gezdim şu lemi
Ne zengini tok gördüm, ne fakiri a
Y Rabbim, merde değil, nmerde dahi
Eyleme mühtaç.” Alo? Ticaretten, soni piespiden, rokınkoktan geçtim, bari “amin” der insan yahu. Alo?

* * *

– Alo, bana bak kızım ofiste yle “Mandra kancığı” gibi yatmanın vakti değil. Agresif bi prezantasyon bekliyorum senden. Sık azcık bzğ, yırtıcı ol. Yıl sonu hedeflerine ulaşamazsak Geo alayımızın ağzına çatır at...

– Anne?

– Ne var!... Sıkılhan... Alo... Hımm, seni mi çevirdim yanlışlıkla. Evet... Beni bu halimde duymamalıydın Sıkılhan, evet. Ofisimizin danışmanlarından Konsltreynır Maykıl F. Stoner verdiği eğitimde “Ofiste başarılı olabilmek için ilkel iğdlerinizle hareket edin. Çünkü içinizdeki hayvan en doğrusunu ister, hedef için herşeyi parçalar,” dedi de. Ben de Swift Operasyon Advisor'u Kadriye Hanım'a o şekilde davranıyodum... Alo, hatta mısın...?

– Hırrr...Hırrrrrrrr

– Hırlamamalısın Sıkılhan, mizah bu diil, evet. İçimdeki hayvanın yavrusu olabilirsin evet ama gene de ben senin byğnm. Ben annen yaşındayım Sıkılhan. Gülme. Gülme-melisin, eşşleşek. Bana bak akşam eve gelince ağzını te ense köküne kadar carrttadanak yırtarım. Gülme şopar, içimdeki hayvana paralattırırım lan seni...

– Alo Sıkılconcon, naaber. Ömür ben, dayın... Naaptın... Lan ibiş, bak Cem Yılmaz felan hep dayısını, amcasıgilini meşhur ediyo, İstanbul’un göbeğinde alemin merkezindesin, sende bi tıkım yok. Mecburen cümle kurnazlıkları şu dayın düşünüyö, ahaha... Kusura bakmayasın hafif alkollüyüm. Neyse... Alo... Bak şööle bişe düşündüm ben Sıkılhan. Bu Rokıncok’a Türkiye’nin dört bi yanından koşan herkeş geliyo. Çoğu da İstanbul dışından, yol iz bilmiyolar. Ben de dedim ki: İstanbul’un girişine “Rokıncok, encoy, young, müzic, freedom, bok püsür” felan deye yönlendirme tabelaları koyup festival trafiğini bizim buraya yönlendiriyim... Tee Hereke’nin oralardan Mustafa İnan Viyadüğü’nün girişinden itibaren kodum tabelaları. Yarından itibaren bizim dere yanındaki bağa gızlı erkekli gruplar akın etmeye başlarlar. E, sen de eşek diilsin ya alır kendi arkadaşlarını gelirsın tabelalara baka baka... Sadece kârlı yerlere diil karlı yerlere de gelin lan azcık. Ahaha... Alkol aldım da.. heh... Alo... Lan?

– Alo merhaba Sıkılhan, tanıdın mı ben Enes... Enes Binsatar.

– Satıcı girmesi yasaktır.

– Ehehe ilahi Sıkılhan sen yok musun sen...

– Maalesef varım hattın öbür ucundayım.

– Ehehe... Ünlü tüccarlardan Ebu Bin Amr “İki şey vardır ki bunlar iyi ticared erbabında muhakkak bulunur: Latife kabiliyyeti ve mizah hissi,” demiştir. Çünkü nedir, aşırıya kaçmadan sen gülersen, müşteri güler, rilass olur, rahat ticaret edersiniz. Şimdi şunun için aradım ben seni, bu Hır-gürkan Yırtıcı diye bir arkadaşımız var bizim sınıfta. Babası okul kantini işletiyor, zannedersem servis işine de ortaklar. Nasıldır bu arkadaşımız, esnaflığına dürüstlüğüne şahadet eder misin? “Ortak ticaret yapalım, kantine biraz mal koy, servise bir minibüs de sen çıkar,” diyo. Kendisi ilerde ayaküstü yalamaz di mi bizi?

– Münecim kakası mı yedim, ilerde naapar nerden biliyim ben abi?

– İstağfurullah. “Gaybdan haber ver” demiyorum sana,

veremezsin elbet, artı “Gıybet, ölü eti çiğnemektir” Zanla zemle de konuşma. Ufak bi kolaylık yap, tam gıybet sayılmaz: gördüğünü söyle; ben bu herifle kantine ortakçı olayım mı?

—

— Anlaşıldı bu mevzuua pek girmek istemiyorsun. Bizde zorlama yok, girme. Ferruh Dayım Malezya’dan ayak kokusu yapmayan plastik terlik getiriyor, çifti beş lira, ben sana iki liraya bırakırım, ona ne dersin? Alo... Alo?... Gene mi kapattın? Alo...

* * *

— Alo sıkıl Bunalgöl ban. Baksana bişi sorucam çok acalle. Yaa burda birini gördüm, Büzge’ye mesaj atıp “O burda,” diicam adı dilimin ucunda bi türlü getiremiyorum. Baksana “Hareketli parçaların aranılan ismi” kimdi?

— Yaza damgasını vurdu mu peki? Damgaladı mı bronz malları?

— Hayır yaa saçmalama abi, daha yeni “albümünü sevenleriyle buluşturdu” Önce bi “çıkış yakalıycak”, soona “damga vurucak”

— Peki, “podyumda yakaladığı başarıyı beyaz perdeye taşıdı” mı bu dediğin?

— Taşdı diyemeyiz, “İyi senaryo olursa neden olmasın,” diyo. Ağırlıklı olarak kendi parçalarına yer verdi hani en son... “Uzun süren sessizliğini bozdu” bi de bu...

— Sezen’den parça almış mı?

— Ya böyle bi yere varamayız. Sen yine benle kafa açıyorsun anladığım kadarıynan. Suç bende ama, neye sana telefon ediyorum kiğ? Allahın “Hateboy”u. Nefret çocuk. Renkli olan, dinamik ve doğala özdeş herşeyden nefret ediyosun di mi? Yalnız öleceksin. Siyah beyaz hayvan! Ört şu telefonunu. Sana harcadığım poşete yazık, taktığım pile günah!!

– Sıkıl, alo naaber dostum, Hırgürkan ben. Baksana ne diyecem Enes diye bi kardeş var ya bizim sınıfa bu sene geldi hani... Bak o beni soruşturuyo, seni ararsa “Ekmeğinin peşinde delikanlı bir kardeşimizdir,” şeklinde konuşuyosun.

– Susuyorum...

– Sen benim dediğimi de de istediğin kadar susarsın sonra. Bak çok önemli, şimdi para bunlarda her türlü ihaleyi “oh süper,yip yip urrei, lebbeyk” diye atlayıp havada kapıyo lavuklar. Enes nası burda kalmış hayret, hepsinin çocuğu Amerika’da, İngiltere’de filan okuyo esasen.

– Gıybet etme şimdi.

– Hıı?

– Yok bişey... “Ekmeğinin peşinde,” diycem.

– Aynen ööle. Bak Ferruh dayısı var bunun Malezya’dan plastik palmiye getirip bütün belediyelere satıyo. Memleketin neresine gitsen rengarenk plastik palmiye var. İçlerinde geceleri ışık yakıyo belediye. İşte onların hepsini bunun Ferruh dayısı getiriyo diyolar. Kantin mantın hikaye Ferruh dayıya bi ulaştık mı bütün belediyeler bizim. Naabalım köprüyü geçinceye kadar ayıya dayı hesabı. Hep bu fındık bıyıklılar yiyecek diil ya, biz de koparıcaz pastanın ucundan, ezberi bozucuz, anladın... Neticede ekmeğimizin peşinde delikanlıyız. Kapadın mı gene lan, alo...! Kapa bakalım şerefsiz, sonra “abi, abi,” diye çok koşucan cipimin peşinden...

– Alo meribağ Nurcall Ben, bıyrın nası yardımcı olabilirim, konuşmalarımız şirket politikası gereği bandaalınmaktadır, buyrun nası yardımcı olabilirim Nurcall ben.

– Siz beni aradınız hanfendi. Bilmem nası yardımcı olabilirsiniz.

– Öncelikle ürünümüzü tercih ettiğiniz için teşekkür ederiz Velihan Biy. Apalak Otomotiv’den bir adet Tayato binak araç almışınız mıdır...

– Adım Velihan diil. Ayrıca ağzınızda deniz anası olup olmadığı konusunda delice bir merak içersindeyim. Söylediklerinizden bi bok anlaşılıyor...

– Öncelikle ürünümüzü tercih ettiğiniz için teşekkür ederiz. Konuşmalarımız şirket politikası gereği banda alınmaktadır... Ağzımda deniz anası yok Velihan Bey, şimdi size tercih ettiğiniz araçla ilgili birkaç sorum olacak...

– Var var... Denizanası var.

– Nurcall ben byryn nası yardımcı olabiririm. Konuşmalarımız şirket politikası gereği banda alınmaktadır. Daha önce Skodi marka araç kullanıyormuşsunuz doğru mıdır Velihan Bey.

– İsmim Velihan diil, sizden araç almadım, onyedi yaşımdayım. Skodi diye bi aracım da yok fakat deniz anası var!

– Sarvisimzdan memnusiasaz Valhan Bey?

– Bunu hiç anlamadım Nurcall. İsterseniz ben size yardımcı olabilirim. Dayım psikiyatristtir. Öbür dayım ise dişi, ağzınızdaki deniz anasını aldıratabilirsiniz. Tıp çok ilerledi, uyuşturup normal insan dili takarlar anlamazsınız bile...

– Bi kaç sorum olucak Velhan Bey. Öncelikle öğrenim drınız, hangi televizyon kanalını izliyorsnz, bunlar size daha iyizmet vearbilmek için şirketizn şteri ilişkileri ve arge departmını tarafından...

– Nurcall, kulakta da bi yaratık var lan senin. Laftan anla sultan, adım Velihan diil, o ben diilim. Sizden bişey filan almadım! Sen, muhtemelen dazlak ve gözlüklü ve beyaz gömlekli süpervayzırına söyle, mola filan iste, kırmışın bak kafayı, haberin yok... Arama bi daha beni kapatıyorum suratına delice!

– Mereba Velihan Bey, kapadınız mı gerçekten! Konuşmalarımız şirket politikası gereği banda alınmaktaydı halbuki... Alo... Alo... Hakaten kapadın mı lan Velihan? Sen kimsin de “Call centerler Cadısı” Nurcall’ın suratına telefon kapatıyosun. Hapı yuttun Velihan, seni bu bilgisayarda güzel bi yere kaydediyorum, her gün, call centerin her vardiya değişiminde, her şiftte, seni delice arıcaz ağzımızda denizanalarılan! Sen karşında kim olduğunu bilmiyosun, aphtalll, zavallı aphtal...

* * *

– Aloo, Bunalgöl ben, baksana bişi söölicam. Yaa beni kaçırabilir misin yaa. Annem domuz gribi nedeniyle öz kızına maphus muamelesi yapıyo resmen. Karantinalı Despina gibi bütün gün evde oturtuyo saat başı C vitamini verip üstüme kolonya sıkıyo. Kaçır beni, ciddiylim. Nüfus kağıdımı ara-

dım bulamadım ama vatandaşlık numaramı ezberden söyleyebiliyorum.

– Ben kendimi kaçırdım az önce Bunalgöl. Nurcall adında bir call center delisi şirket politikası gereği bana musallat oldu.

– Nurcall mı? Ay o karı çok ünlüdür. Domuz gribinden daha tehlikeli bişey o. Ne diyosa yoluna gitseydin yoksa dakika başı aratıp seni adım adım intahara sürükler.

– Sen nerden biliyorsun ki kendisini. Hem madem o kadar biliniyo, niye bu karıya karşı bi aş geliştirelmemiş.

– Teee Cine 5 zamanında dayımı öldürdü o kız ve çetesi. Dayım bi salaklık edip decoderini iade etmeye kalktı ve Nurcall'la muhattap oldu. Bu dijital platformlar mafya gibi zaten, bi girdin mi asla çıkamıyosun. Dayım naaptıysa çıkamadı o digital platformdan. Günde 150 kere Nurcall ve çetesiyle telefonlaştılar. Asıl adı Sabri Çokdiji olan dayım sırf Nurcall'dan kurtulabilmek için kimlik değiştirip Dumrul Endiji adını aldı, izini kaybettirmeye çalıştı. Nurcall kendisini bulup kredi kartından abone bedeli emmeye devam edince delirdi. Kapalı çarşıdaki lokantasını kapatıp Kolombiya'ya giden bir gemiye aşçı yazıldı. Ancak Nurcall kendisini orada da bulup gemi telsizinden rahmetli dayımı rahatsız etmeye devam etti. Orda mısın Sıkılhan?

– Hayır Asuman adını aldım. Yaa ama bu call center çetesi çok tehlikeli bişimiş harbi.

– Deli misin? Elllerine düşmiyeceksin. Çoğu ağzında deniz anası varmış gibi konuşan yarı otomatik kimseler. Başlarında Nurcall olduğu sanılıyor. Dayım o kızın ve çetesinin telefonları yüzünden elinde decoderıyla geminin pervanesine atladı. Ne diyolarsa yap Sıkılhan, daha çok gençsin, lütfan. Alo Sıkılhan... Alo... Alo... Asuman? Alo...

– Sıkılhan yavrım alo... Ben halan Adeviye... Sana çok güzel bi kız buldum. Deyeceksin ki “Hala” deyeceksin “neye göre güzel?” Benim ölçüm Beren Saat burda. Bu sana bulduğum kız, Beren Saat’in ayakları taraklı olanı, saç olarak da kısa. Sen de Antonyo Banderas’ın dişlek olanı olduğuna göre birbirinize yakışırırsınız...

– O ben diilim hala başka yeğeninle karıştırdın. Aşur dayımın oğlu Sabri olabilir.

– Ne alakası var Sabri, Jud Lav’ın topal ve kumral olanıdır. Ben ona Rihanna’nın bitişik kaşlı ve kahverengi gözlüsünü buldum, beğenmedi eşşoleşek. Sivaslı Sindi’nin bensiz olanı bi kız arıyomuş.

– Özgü Namal’ın bıyıklı olanı çıkıyo reklamlarda. Bana ööle bi kız bulabilir miyiz?

– Dalga geçme halayla, Okan Bayülgen’in uzun boylusu sıpa!... Bak sen o kızı beğenmediysen Tuğçe Sarıkaya’nın yalan konuşmayanı var...

– Tuğba Ünsal’ın eskisi lazım bana...

– Ciddiysen buluruz...

– Çok ciddiym, istersen kaparo veriyim...

– Ne kaporası ulan debezek? Ben bu çöpçatanlık işini Allah rızası için yapıyorum. Sigorta'nın asabiyecisinin verdiği pempe hapları bıraktım, birinin izdivacıyla uğraşmazsam başım çatlayacak gibi ağrıyya. Gafama giden damarlar boynumdan yokarı kireçlenmiş.

– Peki sana evlenmeyle kafayı bozmuş bi izdivaç gerillası buluyum. Geçici süreyle onla uğraş beni rahat bırak...

– O olur bak... Sen bana İzzet Yıldızhan'a benzeyen birini bul, seni rahat bırakıyım. Bizim burda Suhiye diye bi kız var. İzzet Yıldızhan benzeri adamlardan hoşlanıyo. Öyle bi arkadaşını bulabilirsek hemen evlenir o karı bi hafta başım ağrımaz...

– Kaç tane lazım ona?

– Bi tane yeter canım, kız poligam değil, sözlük yazarı, frp oyuncusu, kumral...

– Bi tane olmaz, takımı bozamayız. Dörtlü set halinde bunlar halacım... Fakat evladiyelik yani, orijinal ürün, yan sanayii diil. Yıkanınca çekme açma yapmaz, boya bırakmaz.

– Ne dalga geçiyon lan anan yaşında kariyla davar!. Senin o at dötüne benziyen dişlek suratına tükümük atarım... Gaçamaycan ama seni bi yerde gıstırıp evlendirecem, beyaz eşya yığıcam inine... Şimdilik gaçtım sannet bakalım sen...

* * *

– Alo Velihan biy. Nurcall ben buyrun size nası yardımcı olabilirim... Konuşmalarımız şirket politikası gereee banda alınmaktadı... Bankamızda bulunan bi liralık hesabınızı kapamak istiyo mışsınız dooru mıdı Velihan Bey... Kapatamazsınız. Call Centerimizden sizi defaatle arar kafanızı mikeriz. Bıyrın size nası yardımca aloabilirim...

– Bak Nurcall, Call Centerinizin gazabına niyçün uğradığımı bilmiyorum. Sorun şu ki: yanlış adamın kafasını miki-

yosunuz. Yüz keredir söölüyorum ben “Velihan Bey” diye birisi diilim...

– Kimsiniz peki. Anne kızlık soyadı? Doom tarihiniz günayyıl olarak.

– Adım Sıkılhan Öflan.

– Size sinema pakadı verlim mığ? Sıkılah biy. Kridi Kartı? Avantaj olarak üç film artı, ailenizden bi kişiyle Darfur seyahati çekiliş hakkı, ilkonbin kişi fitbol topu ayfon melodusi, kazoz kapaa. Bizden bişi alıcaksınız. Artı, hesabınızı kapamazsınız, dijital platform üyeliklerinden çıkamazsınız, hiç bişeyi iptal ettiremeaz vazgeçemezsiniz, azınıza zçarız...

– Açık sözlülüğünüz için teşekkür ederim...

– Edicaksınız tabi. Üstüne bi de size şirin gözükmeye mecbur diiliz Sıkılhan. İşin adını koyalım. Yolucaz seni. Hiç bişi almazsan da bişiyimize abone olmasan, biyerimizde hesap açmasanda bize para ver, göt!... Biz o parayla dazlak, beyaz gömlekli, kemik çerçeve gözlüklü kravatorlar ve ağzında deniz anası olan gerizekâlı karılar besliycez, lazım bize... Tüketicen ulan godoş!

– Ta.. Tamam Nurcall Hanım. Eee ayda üç lira. Yani öğrenciyim daha henüz... Yani üç lira yollıyım ben size. Call center'niz düşün yakamdan...

– Hiç yoktan iyidir. Ödemeleri aksatma oyarız, faiz işletiriz. Bizden haber bekle Sıkılhan, hadi kapa şimdi. Ya da kapama hatta kal, dakka başı kontör kazanıcaz sırtından. Kapama oyarım. Kapama melodi dinletcez sana!

– Alo, Bunalgöl ban... Alooo... Telefon niye bu kadar geç açılıyo acaba Sıkılhan Efendi? Yamuk olmuyo mu biraz... Aldırırım bak seni, tokat manyağı yaparım... Şarafsız...

– Bunalgöl?

– Konuşma lan çakal... Sıkarım kafana o olur. Bundan so-
ona bööle. Karar verdim ben “Hanımağa” olucam. Gayrı-
meşru aleminden Bunalgöl Reis...

– Yakışır ablama, neyin eksik.

– Sağol kardaş.

– Bacımsın.

– Bu Çisil kevaşesi nerde saklanıyo biliyo musun? Bu ara-
da sana o Çisil karısıyla ilgili bi şey açık edicem: Onun bi
ayağının altı parmaklı olduğunu biliyo muydun?

– İlk kez duyuyorum...

– Harbi... Harneyse, görürsen sööle o şerefsiz; yakaladı-
ğım yerde etek giydirip karı gibi dolaştırıcım... Alooo... Ne
gülüyösün lan? İlk insanların ilki, en kolpacısı... Bak haala
gülüyo, hayvanlarca kere şerefsiz hayvan, yığırnçlık ale-
minin reisi... Gülme...

– Merhaba Sıkılhan, ben Enes. Enes Binsatar. Seni bir ticaret işi için aradım. Şimdi şöyle; mâlum Ramazan geliyor Malezya’dan hurma getirelim diyorum, gel ortak olalım, beraberce rızıklanalım.

– Sen beni birisiyle karıştırıyo olabilir misin Enes kardeş... Bak dün de plastik bidon ve Malezya’dan ithal vinil eldiven ticareti için aramıştın.

– İki husus vardır ki asla iş bilen tüccarda bulunmaz: Bunlar zihin karışıklığı ve açgözlülüktür. Karıştırdığım felan yok Sıkılhanım, temiz aile çocuğusun, harçlığın dolgundur, ortakçı olalım, kâr yapaalım diye seni arıyorum. “Büyük resmi görünüz, ticaret yapınız,” denmiştir.

– Resim büyük olabilir de daha biz küçüğüz.

– Ünlü tacirlerden Hulusi Yumak ve Oğulları ticaret hayatına atıldıklarında henüz dört yaşında idiler. Kendileri ilk kundura dükkanını şimdi finikülerin bulunduğu yere açmış idi. Daha sonra frençayzing ile bayiilikler dağıtmıştır. Venezüella’ya Golden Elma, Yafa Portakalı, Filipinlere ise iskambil kağıdı ve kaput ihrac ettiği de söylenir. Herneyse anlaşılan bu mevzuular senin ilgini çekmiyor. Alo, orda mısın?

– Tükkan kapalı...

– Niye...

– Cenaze nedeniyle...

– Hehe... Bak bunun ticaretini yapaalım gel. Sen böyle latife et, espiyi yap, ben aracı olayım, simsarlık edeyim yüzdemi alayım. Gayrıciddi bir iş diye yüksünmem, ticaret ticarettir. Stendapta süper rızık var, Cem Yılmaz felan aldı yürüdü bak... Alo... Alo?

– Alo Sıkılhan annen ben annen evet... Gülizar Öflan, peki, şunun için arıyorum. Ben yaşam koçum Tan Şarla'nın tavsiyesiyle "İnsan diyetine" başladım. Bundan böyle beni bir şekilde mutsuz ederek yaşam kalitemi bozup kilo alma neden olan insanları az görücem ya da tamamen hayatımdan çıkarıcam. Aşur dayını ele alalım mesela. Aşur dayın bende sinirden yüzlerce patatesli gözleme yeme arzusu uyandırıyor. Aynı şekilde anneannen, sürekli yaşlı bir insan. Üstüne Zincirlikuyu Mezarlığının kapısı gibi "Her canlı ölmü tadacaktır" diye tişört giyip dolaşmadığı kalıyo. Enerjimi çalıyo. Ölüm mölüm, nedir canım bunlar. Sana gelince, seni de günde birden fazla görmesem daha iyi olucak...

– Kendini de al git anne!

– Aloooo... Arıyoor, delikanlılık âleminin gururu Hırgürkan Yırtıcı arıyoor... Hırgürkan Yırtıcı arıyoor, kimsesizlerin kimsesiiii, ekmeğinin peşindeki delikanlı arıyoor... Arıyoor, karı gibi kaypaklarının korkuluuu rüyasını, alçağa etek giydirip mermi sıkkan yiğit arıyoor. Kaçın şerafsizleer, kaybolun godoşlaaar, savulun namertleer, Hırgürkan Yırtıcı arıyoor, arıyooooorrrrr!.

– Alo Hırgürkan... Alo? Yırtıldın mı? Alo...

– Bi saniyeeeeee kendilerine veriyoruuum. Birazdaaan Hırgürkan Yırtıcı hatta olacaaaak... Arıyoor, Hırgürkan Yırtıcı arıyoor. Kimsesizlerin kimsesiiii, dürüst, delikanlıyı, şerafsizlerin korkulu ruyası arıyooooor...

– Kim böğürüyor, sen kimsin?

– Alo, Sıkıl naaber, benim ben Hırgürkan, ben arıyorum. Benim dayı oğlunu cazgır tuttum da kendime. Böyle bir mekâna girip çıkarken, ya da telefonda birini ararken felan önden imaj yapıyo kendisi bana... Eee, nasılsınız sevgili Sıkılhanlılar, iyi misiniz hoş musunuz?

– Ya valla acayıpım, seni ve cazgırını duydum hepten acayıp oldum, ehehe...

– Ne gülüyorsunuz lan? Karı gibi sırtarma şerafsiz. Noolmuş kendimi cazgıra sundurtuyosam, herkes yapıyo. En kıytırık kövün muhtar adayı bile tellallara, çığırtkanlara, cazgırlara takdim ettiriyo kendini. Şu memleketin kendini delikanlılığa adanmış, şerafiyle ekmeğinin peşinde koşan, mert, kadınına gerektiğinde şefkatle yaklaşan, icap ettiğinde doğurganlığını bozmayacak şekilde ikaz edici ifak darbe atmasını da bilen, ekmeği için vuran vurulan bir evladı olarak benim nem eksik?

– Tebi yaa, sen Hırgürkansın, Yırtıcısın sen, daha da büyük düşün...

– Geliyoooooor, Hırgürkan Yırtıcı geliyoooooor. Dur ordaaa bi yere ayrılmaaaa, Hırgürkan Yırtıcı seni piçaklamaya geliyoooooor, sana sıkmayaaa, karılar gibi etek giydirmeye geliyoooooor... Hırgürkan Yırtıcı geliyoooooor...

* * *

– Allo, Sıkılhan naaber, Bunalgül ban. Yaa bak ne diicam, Bizim Çisil var yaa, bilmem biliyo musun...

– Biliyorum, bi ayağı altı parmaklı... Artık biliyorum...

– Yiğivrançleşme lutfen, insanların ellerinde olmayan bazı özellikleriyle ööle kinayeli bi şekilde alay edercesine dalga geçmek korkunç bişi... Bir yudum hayvansın resman. Ayı lojmanlarısin içinde ayılar ikamet ediyoo...Eşek Tokisi.

– Hayuret bişe. Bak bu yönünü yeni öğrendim Bunalgül. Yani Çisil'in bu sırrını bana yüzlerce kez hep sen söyledin de. Ezberbozan bi yönünle karşılaştım bugün.

– Çisil'i demiyorum salak, niye benim unutkanlık özelliğimle dalga geçiyosun. Noolmuş Çisil'in ayak parmak sayısını iki de bi söölüyosam. Belki, duyarlı bi insanım, kafam meşgul birisiyim. Kadınların beyni daha kıvrımlı bi kere, aynı anda birden fazla şeyi düşünüyollar. Oysa ayı beyni cas-cavlak bööle dümdüz bişe. Sadece oral seks düşünüyoo...

- Sadece oral mı?
- Hemen konuyu sekse getirme lutfen. İnsan gibi bişey anlatmaya çalışıyorum şurda sana Büzge’yle ilgili.
- Çisil.
- Bak gene aynı şeyi yaptın. Tamam unutmuş olabilirim aynı anda Büzge’yle ilgili bişey düşünüyodum, dilim sürttü. Düzeltiyorum sürçtü. Hemen fırsat bilip konuyu dil sürtmesinden oral sekse getirirsen daha da yüzüne bakmam bak. Ne diyodum? Ha Çisil. Çisil geçen gün hastalandı okula gelmedi ya. Gelince de “Okyanus uskumrusu yedim, ondan zehirlenmişim,” dedi ya... Yalaaan... Katalitik sobadan zehirlenmiş manyak. Sırf havalı bişey olsun diye “Okyanus uskumrusu,” diyo... Olabilir mi yaa, böyle bişey olabilir mi? İnsan zehirlendiği şeyi bile sırf hava atmak için değiştirir mi? Ama neden, aşşalık kompleksi var bunda. Ondan ööle böbür ediyö, kibir yapıyo. Peki niye bu kadar kompleksli bunu biliyo musun? Benden duymuş olma, lütfan kimseye de söyleme ama, bu Çisil’in bi ayağı altı parmaklı... Alo... Şaşırdın mığ? Ben kaç senedir biliyorum, beden dersinde gördüm. Alo... Niye kapadın ki şimdi?

– Alo Sıkılhan, Buğra ben. Hocam vahşi hayvanları vurmak için uyuşturucu ok atan tüfek oluyo ya. Hayvanı bi sakinletiyö, uyuklatıyo hani. Nerden bulabiliriz lan onlardan?

– Ne biliyim olm ben? Hem silah hem uyuşturucu aynı anda... Neye karıştınız hacım siz yaa? Beyaz kadın ve kalpazanlık da var mı işin içinde...

– Naalakası var ya. Servis şoforu Celil abim huysuzlandı da. Arkadaşlarla “Bi ateş etsek sakinleşir belki,” diyoruz. Dün ağ attık üstüne ama yine de yırtıcılığı dinmedi.

– Bi de üstüne bol alevli bir meşaleyle gidip “hoğğ hooöğ” diye bağırmayı deneyin.

– Daha acaip bir tepki verebilir, çok sinirli kendisi. Servisin pedagogunu çağırdık belki yardım eder diye, minibüsün krikosuyla vurdu kadına. Kanun gereği yeni servis minibüsü aldı da kendisi. Ondan delirdi...

– İyi olmuş en az yirmibeş yaşındaydı o araç. “İçeri egzost dumanı kaçırıyo acaip kafa yapıyo,” diyerekten sen seviyodun ama...

– Şimdi gıgıgıcı minibüsüne kendisi dahil hiç kimseyi

pindirmek istemiyo. “Arabaya bi zarar veririm,” diye içki sigara dahil tüm madde kullanımına son verdi. Onun huysuzluğu da var biraz.

– Hımm yeni araba sendromu... Babam da ilk aldığı zamanlar arabasını yalayarak temizliyor, bizi çorapla pindiriyor, aracın küllüklerinde sardunya ve karanfil yetiştiriyodu.

– Bizi de baştan, kafaya bone takıp ayağımıza galoş denilen torbalardan geçirmeden pindirmiyodu. Sonrasında koşulları daha da ağırlaştırdı. Servis minibüsüne almadan önce üstümüze hortum tutup hepimizi yıkıyo sonra streç filmle sarıp paketliyo öyle istifliyo bizi lan, deliricez olm. Naapçağımızı bilemiyoruz. Servis şoforu Celil abimizi eski sevecen haliynen geri istiyoruz.

– Eööö... Buldum: Kendisini yeniden size bağlamak için çocuk yapın. Çocuk ilişkiyi kurtarır...

* * *

– Sıkılhan, halan ben halan Adeviye. Bak Almanya Düsseldorf’tan bi kız gösterecem sana. İsmi Süay. Koç burcu, yaradılıştan lider. Leğen kemiği geniş, bol çocuk doğurabilir, yirmialtı kendi dişi var. Yirmi yaş dişleri çene kemiğine gömük onları sayma geriye kalanları implant üstü porselen kaplama. Sıcak yemek bilmiyor, orta derecede gıllı. 3G ilen göstercez şimdi sana gızı. Bismillah de aç telefonunu gamarasını.

– Bende yok ki... Davul bile dengi dengine, uymaz bana o kız. Kendi G noktası dahil kııda toplam dört G var, bende ise...

– Niye? İnsanlar bunları kafeteryalarda kullanabiliyoo, eeö otobüslerde kullanabiliyo, parklarda kullanabiliyo, yedek kulübesinde bile gördüm. Git goş birinden bul, canlı bağlan buruya, kaçırmayalım bu kızı, evlen gur yuvanı, yap çocuğunu, beyez eşya al, 1400 motor metalik gri toz gös-

termeyen bi araba al. TOKİ Kayabaşı Evleri taksitlerine gir. Anangil çocuğa bakar, kız da çalışır. Çabuk... Çok çabuk... Lan goş, gaçıyo kız.

– Sen hepten kırdın kafayı be hala. 3G felan... Baksana çöpçatan mahalle hanımları olaraktan “İZDİVAÇ 1” diye bir uydu fırlatmayı düşünür müsünüz. Ben NASA’ya ingilisce mektup yazar önayak olurum...

– Gırarım o ön ayaklarını, halangilin hobileriynen dalga geçme eşşoleşek! Naapiyım televizyonlarda bişey yok, çocuklar evlenip yıvadan uçtu, enişdengil kahveden eve dönmez oldu, canım sıkılıyo, benim hobim de bu... Evlenecek-sin, kaçamazsın.

– Ama ciddiylim ben bu uydu fırlatma fikrinde. Uydu gezegene yukardan bakıcak, bekar erkek ve kadınların küresel koordinatlarını belirleyip yeryüzündeki istasyona yolliycak. Gel sen “he” de çevirelim uydunun kontağını çıkalım fezaya. Nerde evlenip 1400 motor gri toz göstermeyen araba almamış, TOKİ ve beyaz eşya taksidine girmemekte ısrar eden yeteri kadar tüketmeyen bi faydasız var, ordan derhal görelim...

– Zeki Müren de bizi görecektir mi?

– Dalga geçme hala yaa. İnsanlık için yapıcak biz bunu. Gezegen bol geliyo, kaynak çok, hava temiz, su fazla, ağaçlar planetimizi ele geçirmek üzere. Yavrularımızın canı sıkılacak bu ıssız dünyada. Daha fazla kir göstermeyen 1400 motor gri arabanın trafiğe çıkması lazım, daha fazla TOKİ, daha çok tüketici...

– Yok yook azmışın sen bekarlık başına vurmuş. İzdivaçsızlıktan ne dediğini bilmiyon. Ama bööle deli rolleri yapıp benim çöpçatan faaliyetlerimden gurtulacağını sannetme. Bu benim içün hobiden öte mukaddes bi vazife. “Bir yuvaya bir çöp taşıyan cennete gider,” denilmiştir.

– Tamam işte. Çöp taşıyan ne ki? Bu durumda uydu fırla-

tan cennet kere cennete gider. Herneyse kendimi daha fazla tutamıycam hala. Görev beni bekliyor, derhal izdivaç severlere yardım etmek istiyorum. Bi süre uzayda olacağım beni arama. Geri sayım başladı... Beş... dört... üç... iki... bir... sıfır... Fırlatma başarıyla gerçekleştirildi, elveda...

Mağara Devri

– Allo, bişi söölicam, Bunalgöl ban. Bak bişi söölicam, haberi duydun di mığ? Çisil havalara uçuyoğğ. Nedan diicaksın, bi kere önce şunu sööliyim, duyunca çok şaşırıcaksın: Çisil'in bi ayağı altı parmaklı...

– Şaşırın yerlerim ağrıdı, epridi, ivil ivil döküldü, yalama oldu artık Bunalgöl ba...

– Ya harneyse, konumuz Çisil diil zaten. Çisil de altı parmaklı olduğu için olaydan kendine bi pay çıkırıyo. Bi havalar, bi seçkinci, statükocu tavırlar felan. Neyse, bişi söölicam ben, ne diicam?

– Aç- kapa yapalım, sistemin yeniden yüklensin. Üç diyince kapıyoruz seni... Bir...

– Bi dakika kapama bişi söölicam, biliyo mısın, Beren Saat'in bi ayağı altı parmaklıymış. Internette, fan klüplerde, feysde, sözluklarda, tiviterda felan insanlar arasında çarpışmalar çıkıyo...

– Ha bunu gerçekten ilk defa duydum bak. Demek Beren Saat'in de bi parmağı altı ayaklı diyolar...

– Sen ööle mi duydun? Bi parmağı altı ayaklı mıymış?

– Ha yok dilim sürçtü. Ben iki dilliyim, bazen biri öbürüne sürtüyo...

– Hakara kukuri yapmaz mısın lütfan. Ben ciddi bişi söylüyorum sana burda. Bak Habertürk Gazetesi’nden aynen okuyorum: “Aşk-ı Memnu’nun 75’in ci bölümünde bir sahnede Beren Saat’in çıplak ayakları görüldü. Hayranlarından biri, Saat’in sol ayağının altı parmaklı olduğunu iddia ederek o sahnenin fotoğrafını internete yükledi. Kimisi Saat’in ayağının altı parmaklı olduğunu, güzel oyuncunun bu yüzden topuklu ayakkabılarla yürümekte zorlandığını iddia ediyor. Kimisi ise görünen parmağın diğer ayağının baş parmağı olduğunu söylüyor. Beren Saat, hayranları arasında süren ‘parmak polemigi’yle ilgili tek kelime konuşmuyor.”

– Tamam biz de tek kelime konuşmayalım.

– Tamam susalım, cepler, ay podlar, tivitırlar, feysler kapsın, bi sosyal paylaşımlar olmasın, mağaralar devrine dönelim. Resim çiz sen o mağaraların duvarına. Mağaralar semti, İstanbul’un yükselen yıldızı, cazibe merkezi olsun. Gri hayvan! Asosyal tesisler müdürü. Sığırlar Odası As Başkanı, Onursal hayvan. Yavaş köpek!

* * *

– Sıkıhan, alo kardeş nasısın Enes ben... Enes Binsatar. Evvela gecmiş bayramını mübarekler, sonrasında bolluk ticared dolu vea...

– Biz kurban derimizi verdik Enes... Teprik ederim, ticared edemem...

– Hemmen mes’eleye ticari bi açıdan yaklaşman güzel elbette. Bir gün meşhur tüccarlardan Ebu Hüveyye’nin beraberinde bulunanlara “Rızık ağzınızdadır, ticareden ne kadar bahsederseniz rızıktan o kadar nasiplenirsiniz,” dediği rivayet edilir. Gelgelelim ben daha büyük bir lokmadan söz ediyorum. Yerel bir kanal frekansı alabilirim her an...

- Ne güzel, neresi o yer nereye taşınyosun?
- Saldırganbükü'ne yakın Tormançeşme Mevkiisi'nde yerel bi televizyon kanalı... Frekans sahibi yolsuzluktan içeri alınınca ihale iptal olmuş. Frekans boş yere duruyo, “düt” diye ötüyo orda...
- Eee, ötsün madem, dışisini arıyodur belki...
- Sahibini arıyo Sıkılhan dostum, sahibini...Bu devirde irisinden ufağından bi medyan bi frekansın olmazsa olmaz. İlla yandaş Medya olalım demiyorum bak. Yerel esnafla ticared ederiz. Yayında ve yapımda emeğiz geçer ordan rızıklanırız. İmar durumu, arsa kapama bostan yolma işlerinden ayrıyeten nafakamızı çıkarırız. Gel “he” de babangilden iste, para koy frekansa ortakçı ol...
- Yayında ve yapımda emeği geçen herkeşe teşekkürler, bir daha görüşmeyinceye kadar en güzel günler en güzel geceler sizlerin olsun...
- Etme Sıkılhan yayın hayatımıza başlamadan son verme. Bak sen çıkar bu şekil komiklikler edersin, ben Ebu Hüveyye'den ticaret hikayeleri naklederim tatlı tatlı, programlar da hazır yani.. Alo... Kapadın mı.. Alo Sıkılhan...
- Kapadım oynayıp durma orda alıcılarınla...

– Alo Sıkıl naaber dostum, Hırgürkan ben. On numara şamata var bu akşam, sen de geliyorsun. Travestilere gidiyoruz. “Gidiyoruz” derken elbette daşşığımızı geçmeye. “Cümleten komesta abiler, saat kaç? Naaber dayı, kaçtan veriyosun?” filan deyince kuduruyo antenler ahahaha... Pazarlık edicekmiş gibi arabaynan kaldırıma çıkıyoruz, hemen düşüyolar tuzağa. Arabaya iyice yaklaşınca ağdalı podralı karı suratlarına palamut balığıyla vuruyoruz.

– Niye ki, travestilerle ne alıp veremediğin var?

– Sıkıl, sıktırtma bak beyinciğine... Ööle almalı vermeli ne işim olur lan benim o çakma karılarla. Olayımız eğlence, bir vakit geçirme. Delikanlı gibi ekmeğimizin peşinde koşup yorulduktan sonra biraz kafayı dağıtıp eğlenmek bizim de hakkımız. Pazarları Taksim’e çıkıyoruz gece o cıvıklarla dalgamızı geçiyoruz, çemkiren olursa arabaynan eziyoruz, piçak sokuyoruz. Ahaha yani kamu hizmeti bi nevi.

– Şaka yapıyorsun di mi?

– Bööle şaka mı olur lan? Afedersin mizah bu değil aslan parçası, ben gayet ciddiylim. Dur bi lan... Yoksa onlar-

dan yana mısın sen? Acımak yok onlara. İnsan hakkı filan, geçiceksin bunları dostum. Mok gibi para alıyolar, en aşşası oranj rengi spor pejoya piniyo. Komple disk fren, sürücü tarafında hava yastığı, klima, çelik cant. Cepleri felan kameralı, artı, mp3 çalar... Ne gülüyorsunuz lan şerefsiz... Alo... Alay geçilicek mevzuu diil oğlum bu. Senin anan bacın travesti olsa iyi mi?

* * *

– Alo Sıkılhan nasısın, ben Enes. Bak sana ne söyleycem, çok güzel bir ticaret geldi aklıma. Batının adetlerini değil ama ilmini alacağız “hamdmatik” adını verdiğim elektronik bir makine yapıp satacağız. Bak şunu söyleyeyim; esasen “Zikirmatik” de ilk benim aklıma gelmişti ama boş bulunup Aleyna diye bir kıza açtım fikrimi... O da abisine söylemiş. Adam Suudi Arabistan’dan Malezya’ya yetmişyedi millete mal veriyo şimdi, benim fikriminen süper rızık yaptı kendine. Ama hamdmatikle bu sefer ben de yakalayacağım o kazanç trenini...

– Nası yani? Elektronik olarak hamd edilmez ki...

– Hâşa... Bu sadece elektronik olarak sana belirli aralıklarla hamd etmeni hatırlatacak. Hamdı gene sen edeceksin.

–

– Bu fikir sana pek parlak gelmedi galiba. Pekâla... Kurbanlıkların hayvan pazarından kaçıp trafiği birbirine katmaması için elektronik kelepçe yapıp satsak, ticaret etsek. Ya lazerli mahya? Bayram namazlarında cemaatin gıcır ayakkabıların çalınmaması için çin malı ayakkabı alarmı ihraç etsek? Anlaşıldı sen pek ısınamadın mevzuuya, e kapıyorum o zaman ben.

– Hamdolsun.

* * *

– Alo Sıkılhan, kimsin? Alo, Adeviye ben halan... Adeviye Göltürkbükülü... Naaber, evlendin mi Sıkılhan? Bak sana çok güzel bi kız buldum, ağzı var dili yok.

– Dudağı ve kulakları?

– Hepsi tamam.

– Tüh be kaçırmışız. Ben evlendim be hala... Kendimle nikah kıydık...

– O nasıl şeymiş. Gavurlarda gızgıza erkek erkeğe nikahlar duyuyoruz ama... Bu da yeni mi çıkmış: kendi kendinle evlenmek. Gerçi evlendiğine sevinmedim diil, sen evlen de istersen kendi kendinle evlen... E ne zaman çocuk yapıyosunuz? Hıyy, bana bak şimdi aklıma geldi. Olmaz yavrum akraba evliliği olur senin dediğin, çocuğunuz sakat doğar Allah mahfaza. Alo... Alo... Aslında sen de akraba evliliği sayılırsın anangillerle kardeş torunuyuz. Bak o yüzden böyle manyak oldun sen. İnsan kendi kendiynen evlenir mi canım? Yürümez o evlilik!

– Alo Miriba, Sıkılan Öflan’la mı görüşüyorum, ben Şey Çağrı Merkezi’nden Callnur. Aezin kızlık soyodu, doom tamariniz günayyıl olarak? Kepçellezine gaz gabarıyor? Labızıtınız mı?

– Ha? Ne? Bana bak Callnur, çağrı merkeziniz beni sadece “zzzt erenköy” demek için mi arıyor, bu yeni bir hizmetiniz mi? Onaylıyor musunuz?

– Burda soruları biz sorarız Sıkılhan Bey. Hele hele “Onaylıyor musunuz?” sorusu tamamen bize aittir şirket politikası gereee... Yanlış anlama senin güvenliğin için bebeem... Şimdi soruyorum: Onaylıyo musunuz?

– Neyi onaylıyo muyum peki?

– Aslında tam olarak bilmiyoruz. Ancak şirketimiz sizi abone başına yirmibeş kuruş civarında kazıklamaya karar verdi... De... Henüz bi kulp bulunamadı, Arge Departmanı içerde çalışıyo, akşama doğru bi “kampanya” felan bulurlar nasolsa. Ama sen şimdiden onayla istersen uğraştırma bizi. Soona çok yoğun oluyo, hızlı konuşuyoruz diye dalga geçiyosunuz. Bak şimdi sakın, tane tane soruyorum işte... Alo...

Kapadın gene di mi? İyilik de yaramıyo lan bunlara... Alo... Onaylayıp da kapasaydın bari maymun... Kalbimizdesin Sıkılhan Öflan, seni hiç unutmıycaz, durmadan arıycaz, ıhı-hahahaa...

* * *

– Allo, naaber Sıkıl, Bunagül ban. Baksana ne diicam, bizde bi tuhaflık var. Yaz sonu olması bakımından şu sıralarda “ilişkimizin üzerinde kara bulutlar dolaşıyo,” olması lazım. Uzmanlar ööle diyo ama ben bişe hissetmiyorum, peki sen?

– Hağ o ilişki senin miydi?

– Aslında tebi, onu uzmanlar “yaz aşkı” için söölemiş olabilirler. Normal ilişkide partnırların birbirine ilgisi 3.333333333 yıl sürüyo biliyosun uzmanlara göre, tam bi rakam çıkmıyo esasen...Yaa baksana sen sessiz sessiz naapıyosun orda...

– Kendimi 0,456 ile çarptım Bunalgöl...

– Niye ki, uzmanlar ööle mi diyo? Bu yıl ilişki katsayısı ööle mi açıklamış, ben kaçla çarpıcam peki? Bi dakika bişi söölicam, bunu elimizde hesap makinası varken bi daha konuşalım olur mu, yanlış bişi yapmak istemiyorum bu ilişki için... Baksana, ne diicam...

– Bişi söölican.

– İvet... Rakamlardan felan söz edince “Altın oran” diye bişe var bi de uzmanların söölediği. Yüzün simetrisi, boyun basen genişliğine oranı, çene ucuyla göbek deliği arasındaki mesafenin, ayak baş parmağının, diz kapağının tam ortasındaki noktaya uzaklığına farkı... Bunlar haytımızı etkileyen rakamlar... Cep telefonumuzu, ayakkabı numaramızı hepsini ezbere biliyoruz ama...

– Onyedici cm, artı, çıkarmadan beş...

– Yoh! Sıkılhan, var ya, tam otuzbeşbin hayvan oturuyo senin içinde. Terbiyesizlerce kere terbiyesizsin. Derhal ört

şu telefonu, kendini sıfırla çarp, yutan elemana yutul, arama bi daha beni...

* * *

– Alo Sıkılhan, merhaba dostum ben Enes, seni acil bir ticared işi için aramıştım. Burada tatil ediyordum bir fırsat çıktı, değerlendireyim dedim. Şimdi iki ünlü şahsı plaj yerinde sarmaş dolaş gördüm ben burda. Medyaya haber veren en aşşa 500 Euro kemiksiz para. Yalnız bu dünyayla pek aalakam olmadığı için ben bunların isimlerini bilemedim. Resmlerini yollasam, beraberce teşhis etsek, sen söylesen ben dinlesem, olsa bir ticared... Şimdi diyeceksin ki niyçün, kovculuk ediyorsun, onların günahını gecece gibi örtmüyorsun. Bu arada “gecce” deye bir magazin var, onlara mı haber versem acaba. Herneyse, neticede bizde boş duranı sevmezler. Hatta bir keresinde ünlü tüccarlardan Ebu Hüveyye ve beraberindekiler...

– Az boş durun lan. Biraz durun olm, bi soluklanın...

– Sıkılhan çocuğum, evden eski burnumu getirmeni istiyorum, ofisteyim.

– Çıkma burunların evin neresinde peki?

– Terbiyesizleşme Sıkılhan, mizah bu değil! Babanla evlendiğimiz yıllardaki herhangi bir fotoğrafımı alıp geliceksin, o kadar. Ofiste “Kim Ceo’muz Bokhan Bey’e daha çok benziyo?” konulu bir itişme yaşanıyo da... Bazı erkek elemanların doğal avantajı var tabii. Ancak Executive Chief Secretary Sığırnaz Hanım, açıkça ameliyatla kendisinsini Bokhan Bey’e benzetmeye çalışarak hile yapıyor. Karı bıçak altından kalkmadan, habire Ceo’ya benziyo... Akli sıra yalakalık yapıp Avrupa Bölge Başkanlığını kapıcak kaltaksı hayvan!

– Bu durumda eski burnun niye lazım.

– Eski burnum kemerliydi benim, kendiliğinden hiç bi hile olmadan Ceomuz Bokhan Ardanhol’a benziyodu. Uzatmayalım, derhal evden eski burnumu kapıp gel.

– Peki sen gelirken sizin ofistekilerin ağzını getirebilir misin bana?

– Allo Sıkılhan, Bunalgöl ban..! Hehe, şu an hafif sarhoş ve çok kayganam biliyo mısın?

– Obaaaa! Nerdesin, bi adres alabilir miyim?

– Gebartırım seni, heman kötü manalara çekme, hayvanlar ansiklopedisi! Kayganam dediysem, köpük partisi yüzünden öyleyim. Güney'in yükselan yıldızı Göltürkbükü Schapschal Disco'dayız. Ortam köpük kıyamet. Merak etme diye aradım, gayet emniyetli bir köpük makinası varmış, röleli şalterli felan.

– Aslında merak ediyorum ben sizi, nasısınız? Niçinsiniz?

– Nası yani köpüğe karşı mısın? Deterjana bi isyanın mı var? Ne istiyosun bizden yıaa?

– Canımsınız.

– Sıkılhan, dostum nasılsın, Enes ben, Enes Binsatar. Seni şelale ticareti edelim deye aradım.

– Geç kaldın be dostum, az önce başka biriyle çağlayan ve ufak dağ ticaretine girdik biz.

– Yahu hemmen hadiseyi egzajere etme gözünü seveyim. Bu yapay şelale işinde büyük para var. Ticared deye çağıl çağıl çağlıyor yahu. Plastik palmiye ağaçları var ya onun gibi, hızla büttüünün belediyeler illa şor şor bir yapay şelale yaptırmak üzere iş birliği ediyolar. Olayın içinde Behiye Büşra Uhrek Hanım da var. Söylemiş idim kendisi yeşil sermayenin Güler Sabancısı'dır. Plastik palmiye işini başka firmalara kaptırdık amma bu sefer cümle belediyelerin yapay şelale işleri bizimdir inşallah. He dersen ihalelere beraber gireceğiz.

– Girin, süzülün, taşın, en yüksek neresiyse ordan aşşa akın.

– Sıkıl, yiğenim ben Ömür Dayın. Bak ne diycem “Türkiye barsaklarını temizliyo” ya şimdi...

– Ne o sizin oraya mı zçtılar!

– La hemen şerefsizlik etme. Ergenekon’un bir numarası bizim burda oturuyo, sağlam bilgilerim var bak. Yakalanmadan gelin, gızlı erkekli bi grup resmini çekin... Hem bi eğlenti olur piknik ederiz. Alo? Alooo... Kapadın mı gene kal-taban...

– Sıkılhan alo, evet annen ben yavrum. Acı içindeyim Lehman Brothers'i kaybettik. Tam 150 yıllık köklü bir finans kuruluşuydu. Evet... Ofiste ilk fikus benjamin çiçek, ilk sodekso, ilk ayın personeli uygulaması onlarda başlamış, çay ocağı ve Viskonsinli geveze çaycı uygulamasına son vererek kahve otomatını onlar getirmişler idi...

– Ölenle ölünmez naapalım. Yaşıyacağı kadar yaşamış zaten, keşke hepimiz yüzelli yaşımızı görebilsek.

– Miyzah bu değil Sıkılhan! Dalga geçilicek zaman diil. Kapitalizmin çivisi yerinden oynadı yavrum. Gezegen bir bilinmeze doğru sürükleniyor. İnsanlar bayılıncaya kadar alışveriş etmezlerse kimbilir neler olur biliyo musun sen?

– Ben ettim valla, 7.99 a dış macunu, 3.45'e onluk renkli yara bandı aldım. Sevinicekseniz gidip bişeyler daha alıyım, oniki TL'm var. Bi koşu gidip piyasayı canlandırırıyım mı?

– Canımı sıkma Sıkılhan. Tatsız... Durum gerçekten çok tatsız. Eğer Waşingtın Disi'deki gri saçlı senatörler bir çözüm yolu bulmazlarsa taş devrine dönecek. Trampa sistemi geri gelecek, parlak taş karşılığında domates, havuç hapı tab-

letleri karşılığında kontör, Cosmopolitan dergisinin eski sayıları karşılığında Ezine peyniri alışverişi yapıcak insanlar.

– Bonus ve paro puan olmadan yaşayamam ben.

– Sen işin dalgasındasın yavrım evet ama, sistem çökerse fakir kişiler gelip senin de bazı şeylerini yağmalayabilirler.

– 3.45’e aldığım onluk yara bantlarımı kimseye vermem.

– Gülme! Zaten mizah da kalmıycak o zaman. Kimse ünlü stendapçıları izlemek için ön koltuklara 400 lira veremiycek. Kaliteli mizah biticek. Serdar Turgut Nuğyoğk espirileri yerine ekonomi yazmak zorunda kalıcak. Recep İvedik nalburdan çingiş pembe boya alabilmek için tavuğunun yumurtalarını vericek, lades kemiğiyle kumar oynatıcak.

– Kaybedicek şeyi olanlar düşünsün.

– Pekala gençadam, akşam sana tam üçyüz lira vereceğim. Üç yüz lirası olan bi insan olunca görürüm ben seni...

– Hımm... Beşyüz liram olsa süper paniğe kapılırım...

– Üçyüzelli.

– Dört yüz. Sabaha kadar parama noolucağını düşünüm, söz.

– Anlaştık evet...

* * *

– Alo, nasılsın dostum Enes ben... Seni bir teberru yani yardım parası işi için arıyorum. Yeri gelmişken bir kıssa nakledeyim. Birgün meşhur tüccarlardan Ebu Hüveyye ve beraberindekiler yetmibeş deveden müteşekkil ticared kervanıyla yardıma mühtaç, fakir vea...

– Yemezler.

– Ben de yemem niyetliyim...

– Hâla ne yardım parası müdür yaa?

– Canım bi kısmını ticared için. Ticaredten gelen fai... kâr payıyla yeni yardım kervanları yola düzülecek. Düzülmek dedim de, yeri geldi bir hikâye nakledeyim: Bir gün

Ebu Hüveyye ve beraberindekiler Nihfziyye şehrinden Langırdâbad şehrine dutkurusu ve çeri domatez yüklü bir kervan ile... Kapama bak çok heyecanlı... İlerlerken yolda bir fena kadına tesadüf ediyorlar. Fena kadın fuhş maksadıyla kervan sürücülerinden Berke Bin Süfyan'a yanaşarak doma... Kapama en heyecanlı yeri... “Domatez ve dutkurusu yükü sizin mi, mühtacım bi mikdarını bana verseniz ya,” diyerek laf açıyor...

- Açılmasın... İyi böyle, kapalı dursun o mevzuu.
- Açık konuşuyor, kısa kesiyorum o vakit. Teberru ver!
- Benden ırak cehenneme direk olunuz.
- Daha da açık konuşayım o vakit. Çıkarıp bana teberru vermediğin sürece saat başı telefon edip sana Ebu Hüveyye hikayeleri anlatmak suretiyle beynine tenasül uzvumla vuracağım... Alo. Alo kapadın mı? Kapamak dedim de bir gün Ebu Hüveyye ve beraberindekiler buğdey...

– Sıkılhan, annen ben yavrum, evet. Seni Afrika’nın İncisi Zambezi’den arıyorum. Sakın “Ne bezi?” diye espiri yapma, mizah o değil çocuğum, zaten sinirlerim tepemde...

– E hani siz, Kurban Bayramı Tatilinde bi Avrupa Ülkesine gideceğidiniz? Niçün tee oralara gittiniz. Bu kriz ortamında daha az paraya Şirin sahil kasabamız Şile’ye gidip Şile bezi görürdünüz hiç olmazsa.

– Baban Şengen Vizesini yedi Sıkılhan, o yüzden.

– Nahsı? Neçün ama?

– Basbayaa pasaportun o sayfasını cayır cayır yedi. Zaten üç günlük seyahat vizesi verinceye kadar, trilyon evrak istemişler, saatlerce süzüp tipimizi değerlendirmişler, bi takım jimnastik hareketleri yapmamızı, düz çizgide yürümümüzü, gözlerimiz kapalıyken işaret parmağımızı burnumuza değdirmemizi, çarpım tablosunun yediler bölümünü ezbere saymamızı istemişler, yeterince eziyet etmişlerdi. Fransa Orly Havaalanı’nda Piyer Adında bir güvenlik görevlisi bizi sıradan ayırıp kenara çekince babana sinirden tik geldi.

– “Tikerim gümrüğünüzü, kapınızı çerçevenizi, ne kıymetli ülkeniz varmış lan!” diye girişmiştir.

– Yok gayet uygar, Avrupalı bir centilmen gibi vakur ve sakın bir şekilde kendine denilenleri yaptı, bi tek sol gözü pıt pıt pıt seyiriyodu...

– “Pıt pıt pıt”tan bişe olmaz, “pot pot pot” yahut “vik vik vik” şeklinde seyirmelere karşıdır uygar dünya...

– Oldu ama... Mösyö Piyer, uygar dünyayı korumak, ilkel sızıntıları önlemek amacıyla babana “Lutfen seyirmekte olan gözünüzün göz kapağını ters çeviriniz Mösyö,” dedi.

– Iyk...

– Aynen öyle... Ben de durumun yarattığı huzursuz edici görüntüden ötürü “Iyk,” dedim. Mösyö Piyer babanı bırakıp yıldırım hızıyla bana döndü. “Niyçün öyle tuhaf bir ses çıkardınız Madam, dilinizin altını görebilir miyim?” dedi.

– Oha!

– Evet oha yani. Baban da herif benim dilimin altını görmek isteyince boş bulunup “Oha,” dedi. Bu kez Piyer, beni dilim dışarda bırakıp bir göz kapağı kıvrık durmakta olan babana bakarak “Yavaşça dilinizi çıkarın bayım, sizin de damağınıza bakıcam,” dedi.

– Vay vay, iş çekiç, örs ve üzengi kemiklerine doğru gidiyo.

– Evet, zannedersem gidicekti. Fekat bir göz kapağı ters çevrilmiş ve dili dışarıda olan babanı gören Amerika’nın Minnesota Eyaleti’nden Yolanda adındaki küçük sarı bir kız çocuğu korkup çığlık atmaya başladı. O bağırınca zaten cümleten paranoyak olan uygar dünyanın başka cazgır karıları paniğe kapılıp canavar düdüğü gibi öttü. Herifler “Dont muv. Fak fak fak, şit fak, şit fak,” diye şakımaya başladılar. Fransısca İngilizce ve diğer uygar dünya dillerinde bi sürü çığlık havada uçuştı.

– Oh mondiyö. Tam bir kaos çıkartmışsınız matmazel.

– Reca ederim dalga geçme Sıkılhan. Daha sonra bizi ha-
vaalanındaki özel bir odaya alıp iks ışınıyla içimize baktılar,
tek tek eşyalarımızı kokladılar, telefonlarımızı söküp sim
kartları konuyla ilgili özel eğitilmiş sincaplara yalattılar...

– Sincap mı?

– Bilemiyorum küçük köpek de olabilir. Hayvan telefonu,
sim kartı fiti fiti yaladı, sonra gidip odanın köşesine işedi.

– Sincap odaya işeyince delirmiştir Piyer, titiz ve uygar bi
insana benziyo kendisi...

– Yok yok sincap işedi Piyer ferahladı. Eğer telefonu yala-
dıktan sonra işemez de hemen yanına çömelir kafasını sağa
doğru çevirip kuyruğunu bukle yaparsa, söz konusu cihaz-
da bombaya kumanda edecek bir düzenek bulunduğu an-
lamına geliyormuş. Telefon temiz olduğu için hayvan işe-
di hepimiz rahatladık. Piyer avrupai bir nezaketle “San’atin
ve aşkın başkenti Paris’e hoşgeldiniz,” dedi. Gerçekten zarif
bir adam, ben tam kendisinden iyi şarap ve peynir tadabili-
ciimiz adresler almayı düşünüyordum ki baban delirdi. “İs-
temez, girmiyorum işte ülkenize madem,” diye pasaportun-
daki Şengen Vizesi’ni yedi. Her neyse kapamalıyım, vize yok
diye buraya geldik ama Zambezili yetkililer babanı eğitimli
bir zürafaya koklatıyolar...

– Alo dostum Sıkılhan nasılsın, ben Enes, bir koyarsam alamazsın nefes. Helâ duvarında numaranı gördüm de aklıma geldin. Ahohohoğ...

– Açılım mı yaptın Enes, alkol mu aldın?

– Hayır sentez yaptım. İktisad ilminin ışığı altında Davos’un Fethi ile Receb İvedik filminin gişe hasılatını birleştirince fevkalâde rızıkşinas bir ticared fikri geldi aklıma. Gel seninle fakir fukaranın, garip gurebanın yüzünü güldürerek ticared yapalım.

– Anlamadım...

– Anlamazsın tebi sabunluydu... Ohahahah... Şimdi söyle; madem cemiyet, gerek lafını sakınmayan bıçkın kimse-lerden, gerekse İvedik hadisesinde olduğu gibi kaba saba şahısların af buyur osurmak suretiyle şişe devirmesinden zevk alıyor, o halde niyçün biz de bu işin ticaretinden rızıklanmayalım. Sakın ola “Yahu edep dairesinden çıkılıp ticared edilir mi?” deye düşünme. Ünlü tüccarlardan Ebu Hüveyye ve beraberindekiler bir gün sirke gidiyollar. Sirkte palyançolar, altı balık üstü hanım hilkat garibeleri, kılınç yutanlar, alev

tutanlar, arslan ağzına kafa sokanlar, ipte röveşata atanlar...

– Kesiyorum ama harbiden çok enteresan bi konuymuş. Kapa ben seni arıyım, Bişeycell Tarifesi'nden 25 dakika be-davam var benim...

– Van minüt... Kapama... Van minüt... Bırak yirmibeş dakkayı van minüt. Az delikanlı ol! Bana karşı net davran! “Ben seni arayım” diye kapatıcaksın daha da açmıycaksın dünya milletleri biliyor ki, sen yalancısın Sayın Sıkılhan!!! Neyse ben ders verici hikayeme dönüyorum. Ebu Hüveyye ve beraberindekiler sirk gösterisini kâh gülerek, kâh hayu-retler içinde kalarak seyreddikten sonra, san’atkârları ziya-red etmek maksadıyla kulise gidiyorlar. Ünlü ticared ada-mı Ebu Hüveyye, bütüün o sirk san’atkarları arasında gi-dip sadece bir tanesine “Fevkaledesiniz üstad,” diyor. Çı-kışta Hüveyye’ye soruyollar “Ya Hüveyye gösteride o kadar adam varken niyçün o şahsı ziyaret ettiniz? Kendisi me-şale tutub osuruğunu yakmaktan başka marifet gösterme-di kü?” Ünlü esnaf dönüyor ve diyor ki: “Ben hadiseye ti-cared için baktım. Öbür sirkbazlar, kılıc yutmak, ipte tak-la atmak için saatlerce çalışıp antreman ediyor, gösterile-rinin maliyeti fazla. Oysa bu kişi öyle mi ya, kuvvetli bir akşam yemeğinin üstüne meydana çıkıyor osuruğunu ic-raa edip alkışını topluyor, rızkını temin ediyor. Hakiki es-naf hizmetini ucuza mal edendir,” diyor. Yani diyor ki, ti-caredtte ayıb olmaz.

– Zard!

– Efenim?

– Ticared ettim.

* * *

– Ehehe... Sıkılhan naaber aslan, Hırgürkan Yırtıcı ben. Ulan var ya harbi büyük adamsın haa. Temincek sizi dinle-dim de telefonda, o Enes lavuğuna acaip hareket çektin. Çok

şık beaabi, samimi konuşuyorum, çok şık. Ne lan herşey ticaret mi şo dünyada. Halal olsun.

– Nası duydun ki bizi? Sen de mi sirkteydin?

– Yokbolum... Minibüsteyim ben, “ortam dinnemesi” yapıyoruz arkadaşlarla, sizin görüşme de takıldı...

– Obaa... Neye telekulak kabartıyonuz olm ortamlara?

– Hayrola dinlenmekten rahatsız olacak bi şerafsizlik mi yaptın? Niçün rahatsız oluyosun, işkilli büzüklerin efendisi misin?

– Yoo yani, işiniz mi yok?

– Ekmeemizin peşindeyiz oğlum. Delikanlı gibi dinle-memizi yapıyoruz. Bugün bütün büyük Guroup lar, ticari sırlar için felan yapıyo bu işi. Enternette casusluk şeylerinin alayı satılıyo zaten. Biliyosun yakın akrabamız Sururi Yırtıcı yerel seçimlerde aday. Rakibi Tomruklar Gourup Electronic&İnşaat Taahhüt’ün adamı Hüdai Ertomruk bu sokakta oturuyo, onu dinliyoruz bi yamuğu var mı diye. Anladın, olay ekmek olayı yani, sana karşı bi yanlış diil. Hatta dur bak sana faydalı bilgiler de veriyim, sizin üst kattaki üniversiteli oğlan Müeddet Kunduzteke adında 0535 li bi kızla telefon seksi yapıyo. Nette tanışmışlar. Kız mal. Oğlan vurkaç peşinde. Yandaki sarı apartmandan Somra Topaz adındaki kadın bir şahıs eskiden Adana’da hayat kadınlığı yapıyomuş. Şimdi yuvasının kadını olmuş ama kocasından gizli eski pezevengi Müjdat’la haftada bi telefonla görüşüp bera-belerce altılı kuponu yapıyollar. Bu arada senin peder de size “para yok” diye ağlıyo ama dün bi saç ekim merkezini aradı cepten, 3000 dolarlık saç ektirmeye niyetleniyo. Manav’ın büyük oğlu Sinan ise gizli gay... Alo... Alooo... Gene mi kapadın lan? Alo... Bak bak harekete bak, hem telefonu suratıma örttü, hem de ahizeye tükürdü artiz... Kabak gibi görüyorum oğlum burdan sizin evi... Şerrafsiz!

– Merhaba Sıkılhan kardeş. Enes Binsatar ben. Şunun için aradım: bu, Fütühhad Öflan sizin akrabanız mı? Soyadı benzerliği dışında, piratik zekası ve ticari zihniyetiyle burnu aynen sana benziyor. Kulağında ise üzeri tüylü siyah bir et beni var. Tüyler hariç düşünülünce et beni Kadir İnanır'ın büstünü andırıyor.

– Nooldu? Lotoyu tutturan kimliği belirsiz şahıs bu muymuş? Öyle ise akrabayızdır.

– Yok adam satılık satacak da bize, arada tanış olursa fiyat kırar belki diye sordum. Kismetse ticared yapıcaz. Malum esnaf arasında pazarlık mübahtır. Kıran kırana çekişiyoruz kendisiyle. Üç saattir fiyatda çöldeki bir kum tanesi kadar dahi iskonto yapmadı.

– Et beni mi alıcaksın kendisinden?

– Hayır böbrek bakıyoruz kismetse.

– Yuh! Organ ticaretine de mi girdin lan? Kendine de beyin alsana bi tane.

– Böbreği kendime almıyorum canım. İngiltereye ihrac edicem. Memlekete girdi sağlıycam. Fütühhad Öflan dedi-

ğimiz şahsın üç böbreği var zaten. Kendisiyle ben ticared etmesem başkası edecek. Bir keresinde ünlü tüccarlardan Ebu Hüveyye'ye soruyorlar: "Yaa Sultan ül Ticaraa," diyorlar. Sultan ül Ticârâ, ticaretin Sultanı manasına geliyor burda.

– Biliyorum biz Ebu Hüveyye ile akrabayız. İnan bana kendisi organ ticareti işine hiç sıcak bakmazdı. Bırak adamın böbreğini.

– Akraba mısınız? Ben ünlü tüccar Hüveyye'nin soy ağacını 1103 senesine kadar takib ettim. Şimdiki Bağdat yakınlarında Nihbiyye Kasabasında celeblik eden Amr Bin Cümbüş'ten sonrası kayıtlarada yok...

– Tamam işte Amr Dayı... Akrabayız biz. Babamda var kayıtları. Hatta benim göbek adım da Amr dır. Sıkılhan Amr Öflan.

– Yapma yahu...

– Tebi... Ebu Hüveyye'den kalma deve derisine yazılmış bazı vesikalar da var bizde. Kendisinin yüzde üçbıçık komisyon ile Vahâ manzaralı toplu çadır arazisi satışını anlatıyo. Murat Bardakçı o belgeleri görebilmek için haftada üç gün bizim evin önünde yatıyo.

– Hakiykatten mi? Yahu peki, kaç para istersin o vesikalara? Değerlendirelim onları. Alo Sıkılhan? Alo... Alo Amr? Alo... Pazarlık için sessiz kalıyosun he... Alo Amr?

* * *

– Sıkıl naaber yeğenim dayın ben Aşur.

– Aha Aşur dayı...

– Aferin bildir, sen daha çok Ömür"ü bilirsin

– Evet, Ömür dayım ara sıra arıyo eksik olmasın

– Arar ya kavat. Bak biz düşündük taşındık Sıkılhan. Yetti artıkın bu Ömür. En son Dombalakların Zehra'ya gorkunç içerikli bi e-mail atmış.

– Ehehe... Bilirim ben o içerikleri

– Sen gençsin bilirsin de Zehra'ya olmamış. Atla gel, ben sana emaneti vericem. Heveslidir zaten ayyaş köpek. Önce bağ evinde içiricez bunu sonra ortadan kaldıracağız.

– Kadının birbirinizi ortadan madem dayı... Ben karışmıyorum...

– Vazife senin oğlum. Ömür dayın Karesioğullarına leke sürmüştür.

– Karesioğulları mı? Biz onlardan mıyız hakkaten dayı...

– Zehra Karesioğullarından geliyo. Biz bi iddaya göre Candaroğulları boyundanız.. Beylik...

– Ööle mi Bey kim?

– Beyin kim olduğu önemli diil katil sen olacaksın...

– Ya ama ben Ömür dayımı severim. Her beyliğe lazım ööle bi deli. Birden düşündüm de beni, belli aralıklarla okuldan kızları toplayıp ateş başında mevzuunun mevzuu açacağı muhabbetlere çağırması hep gizliden güldürmüştür.

– Tamam sen Ömür dayını seviyo olabilirsin de, bi de Zehra'nın açısından düşün. Amerikalıların dediği gibi bi de onun ayakkabılarını giy. Büyük resmi gör...

– Ben niye Zehra teyze denilen kadının ayakkabılarını giyiyorum ki yaa...

– Karı ayakkabısı giyme zaten, o durumda seni de vurur. Ben büyük resmi gör diye söyledim.

– Büyük resim Zehra'nın mı oluyo?

– Anlaşıldı kavat sen de Ömür dayına çekmişsin. Az bekle Sinan ortayı bitirip meslek sahibi olsun seni vurmaya gelinecek.. Sen kaç gidiyosun bu arada?

– Hep lise üç... Ben mizah kahramanı olduğum için sınıf hep aynı kalıyo...

– Mizah kahramanı olucağına halk kahramanı olsana pij. Gelip şu Ömür dayını vursana. Bu yaşta bu, işleri bize mi bırakacaksın? Sinan daha orta ikiye gidiyo...

– Allo, Sıkıl naaber Bunalgöl ban. Ne dicam, şeyi biliyo mısın? Büzge, Börkün'ü dinletmiş. İntarnatten bi program indirip Börkün'ün cebine yönlendirmiş. Ama Börkün de gözetleyen dolmakalemlerle Büzge'yi gözetlemiş meğersem.

– Ben kokulu silgide kaldım. Gözetleyen kalem neden?

– Ya her yerde elli liraya satılıyo bilmiyo mısın? Kalemi koyup gidiyosun hakkında konuşulanları biir bir kaydediyo. Bizim sınıfta on kişide felan var. Hem tahtayı deftere geçirmek felan da sorun olmuyo, kalemi tahtaya tutuyosun, kayıt... Millet birbirine “Fazla gözetleyen kalem olan var mı?” diye soruyo artık. Ne saçmasın yaa, hiç bişiden haberin yok...

– Sayende herşeyden haberim var Bunalgöl. Bik bik bik...

– Ne demeye çalışıyosun? Nası yani haberin oluyo herşeyden? Geçen gün senden aldığım pergelden mi gözetliyorsun yoksa beni? Kalem kutuma “böcek” mi koydun belki de? Bana bak geçen gün kolandan almıştım bi fırt... Bana bir mikro kamera yutturmak suretiyle içime mi bakıyosun seks manyaa! Yiğivrançsın Sıkılhan, casuslu hayvan! Kuduz karantinası. Erkek vampirella. Sığır sultan. Doğala özdeş ayı aroması, eşek ekstresi, köpek esansı!

– Alo, kimininen? Alo, Sıkılhan, sensin dey mi, benim ben Adeviye Halan. Bişey diyeceem, Başbakanı dinledin dey mi, adam herkeş evlensin arzu ediyor. Hani, nooldu? Bana “o porogramdan bu porograma koşuyor, herkeşi evlendirmek istiyor, şuurunı gayboltmuş habire bunlarla uğraşıyor, şişko, mutsuz, asabi mahalle hanımı,” demek kolay. Sıkıysa şimdik konuş. Konuş da duysun telekulaklar. Evleneceksin Sıkılhan, kaçamaycaksın. Hade, bi laf söyle, hade... Alo alo, dinliyoruz, evet?

– Yaa hala yaa... Alayınız boş olun... Boş ol... Boş ol... Boş ol...

– Boş versene sen lan!... Bekâr kalırsan, bertaraf olursun bak. Huzura çıkmak için tek ayak üstünde saatlerce bekletilirsin. Ne telefonların açılır, ne sana telefon edilir.

– Oh ne güzel, aramayın işte... Oh demokraasi, büyüksünüz...

– Alay geçme lan halayla, bekâr şimşir! Bak hepinize hep söylüyorum, derhall evleneceksiniz. Evlenip yapabildiğiniz gadara çocuk yapacaksınız ki borçlanacaksınız. Borçlu olun-

ca kapitalizmin sizi düdüklemesine en müsait hale geleceksiniz. İşsizlik, ajlık korkusuyla, her denileni yapacaksınız. Sıkıysa yapma, çocuklarını aj bırakıp katil olmak ister misin, evlad bu can parçası. Halbusi bekâr kalırsan, laf dinlemezsin, “gezegen, sınırlı kaynak, çalışan hakkı” felan deye bik bik edersin, bu da egemenlerin işine gelmez... “Eve ekmek götürüyorum, çocuğum çocuğum var,” diye her türlü alçaklığı yapmaya hazır olman lazım ki, kapitalizm bu can çekişen dünyayı az daha somursun...

– Nooluyo lan? Oha, hala bilinçlenmişin sen...

– Sorma, arada bi konuşuyorum böyle. Doktor haplarımı değiştirdi. Gidiyo gafa bazen. Sigorta her hapi vermiyo gayrı. “Muadili ilaç” verdiler, bazılarını vermediler, yüzde bilmemgaç da hasta payı istiyolar, eczane “sistem kitli, kare kodu yok, felan feşmek,” diyo. Ölüyüm de maaşımı kessinler diye sistemcek gözümün içine bakıyollar. Ben ölünce, yerime üçer tane sigortasız doğacak, rahata erecek şşoğleşekler!

– Konuş, büyüksün hala...

– Sen hâlâ bekârsın ama... Bak hastanede benim bölümünden çok güzel bir şizövren kız buldum sana. Dört ayrı kişiliği var. Bir kerrede dört hanım almış gibi olacaksın. Bu dediğimin, asi kız, Japon ev gadını, akademisyen ve uzun yol kaptanı, olmak üzere toplam dört kişiliği var hakaten. Japon kişiliği çatır çatır doğurur, akademisyen evlatlığa sıcak bakıyo, asi kız kişiliği pek yırtıcı, az büyüsün iyi iş kadını olur bak ondan.

– Ben bunu öbür kişiliklerimle bi konuşuyum hala, seni ararız...

– Konuşun tabi yavrım. Elinizi çabuk tutun da bi toplu nikah yapalım. Öyle görünüyor ki, ben istediğim zaman huzura çıkabilirim. Çıkarım huzura, arzederim, nikâh şahidi olaraktan beyefendiyi de çağırırız. Soona hemen eve gider çocuk yapmaya başlarsınız.

– Niyyçün olmasın. Hadi ben kapatayım sen de hapını al hala...

– Haa bak uzun yol kaptanı kısmını hiç görmedim kızın, hep seferdeymiş, o bölümü biraz uçarı tabii. Ama evlenin alışsınız birbirlerinize. Alo? Alo... Kapadın gene de mi, bekâr şimşir! Alo? Lan! Oğlum ele güne karşı halangilin suratına telefon kapatılır mı lan... Bunun dinleyeni var okuyanı var, rezil olduk herkeşe. Çoayıp! Bugün hala dediğin ana yarısıdır. Üç bölü iki baba eder. Bir halanın merkezinden inilen dikme dayı çevresini tam ortasından keserken, dayıya teğet çizilan bir çizgi teyzeye birleştirildiğinde bu çizgi daha önceden haladan indiğimiz dikmeyle eşittir ve... Hapımı alacam, evet...

* * *

– Allo, Sıkılhan, Bunalgöl ban... Bişi söölicam, naaptım bi-liyo mısın, börek yaptım...

– Korkma, yaşın küçük, ufak bi cezayla yırtarsın.

– Tam tersi esas bu yaşta öörenicen bööle şeyleri. Soona yaş otuza gelince felan, kredibilitemi artırıyım, koca adaylarına, ki biz buna “bay doğru” diyoruz, hoş görüniyim deye alelacele öğrenilmiyo. Büzge’nin ablası ööle bi tavuk pişirip çıktığı çocuğu komaya soktu. Çocuk üç yıldır bitkisel hayatta, geçen gün yaprak çıkarmış. “Aslında ölmüş, hastane para koparmak için makinayla yaşatıyo, meyvalarını da toplayıp cebe atıyo,” diyenler var. Harneyse, tatsız konular bunlar, sen naapıyosun...

– Ben “Çenen Kopsun Pakedi”ne geçtim Bunalgöl. Her yöne hiç konuşmuyosun fatura ço hesaplı gelyo...

– Mizah mı şimdi bu? Hayvanlarca kere hayvansın Sıkılhan. Tamamen hayvansal hayata girmişin haberin yok!

– Var ööle bi paket. Sen bu reklamlardaki cep telefonu paketlerinin hepsini biliyor musun? Kimse bilmiyor. O yüz-

den inan bana. Ayrıca bu pakede göre en çok konuştuğun kişi de otomatik olarak aynı tarifege geçmiş oluyo. İkimiz için yaptım...

– Nanmıyorum sana aşkısınığğğ. Neler de yaparmış Bunal-tikosu içiğğğn... Çok şekarsin biliyo mısın. Bişi söölicam...

– Oldu hadi her yöne doğru kapıyoruz şimdi.

– Alo Sıkılhan, kimsin? Ben Aşur, Aşur dayın, Ömür'ün büyüğü, Lütfü'nün bi küçüğü...

– Sıkılhan ben, tek çocuğum...

– Eyi... Görevini unutmadın değil mi Sıkılhan? Tacizleriyle civar illeri rahatsız eden Ömür dayını ortadan kaldıracaksın... Ben planı gurdum: Bunu “Dere kenarının ordaki tarlaya kadastro gelecekmiş, bütün ortakçıların orda bulunması gerekiyor,” diyerekten, adı geçen tarlaya çekeceğim. Bu gittiğinde kendisini olay yerinde tek başına bulacak ama...

– Enenen... Enenen...

– Tabi ananeler... Adetlerimiz, onun içün katledecez kendisini. Yoksa neye öldürelim, Ömür benim ana baba bir gardeşimdir. Aramızda tarla gavgası olduğu köylünün uydurmasından başkaca bir şey olmadığı gibi...

– “Enenenen” derken ben, tehlike müziği yapıyodum ööle...

– Yok yok olayın hiçbir tehlikesi yok yiğenim. Ben sana daha önceden o tarladaki armut ağacının dibine tapanca gömecem. Çok güzel bi Mıstabey Armudu var orda, yumruk gibi oluyo bööle ama ince gabuklu... Neyse sen ordan mü-

himmatı çıkarıp hedefin ve dayın olan Ömür'ün üzerine çok sayıda ateş edeceksin...

– Mıstabey Armudu'nun dibinde gömülü silah felan... Olay büyür dayı Ergenekon'a gider... Cıkısssss...

– Gitmez bi yana felan, hemen tırsma... Alo? Alo? Tırsıp kapadın mı hemen de... Oğlum bi tek seni azmettirmiyom ki. Kendim de çalışıyorum. Çaktırmadan tarım ilacı içirdim, gazara olmuş gibi guyuya ittim, traktörün fren yağını boşalttım, hepsinden de sağ gurtuldu kavat. Alo... Alooo? Ulan şu Ömür'ü otradan galdırayım, ilk iş gelip seni ortadan galdıracam hunharca...

* * *

– Alo, miribağ Velihan Bey, Nurcall ben, konuşmalarız şrktpolitikası gereee banda alınmaktadır, burın ben Nurcall size nası yrdmncı olabilirığ...

– Nurcall! Kâbus musun sen yaa. Aramayın beni şu call centerinizden. Bak Nurcall, benim adım Velihan diil, şirketinizden bişe istemiyorum. Benim başımdaki manyak kadrosu komple dolu, 2011 da boş kadro açılırsa haber veririm ben sana.

– Şimd şöle Velihan beğ. Öncelikle konşmlarmız şirkt pl-tikısı gereee banda alınmaktadır. Size ürünümüzla lgili üç tane soru sorcağ. Bu bilgiler üçüncü kişi veyağ kişilere paylaşılaşna açılmıyacak, ylnızca siza daa ii hizmet verbimah çin biveri tabanında.

– Açık konuş Nurcall, yakamı bırakmak için ne istiyosunuz.

– Ğrenim drumınaz ilk rta yüksek, annenizin kızlı soya-dağ? Dım taarinizgünayyıl olarak...

– Nurcall, yapma gözünü seviyim seabim olucaksın bak. Ağzında deniz anasıyla arayıp konuşma benle. Kapatıcam yine arıycaksınız biliyorum. Etmeyin...

– Kullanıcılarımızın tüketi alışkanlıklarını belirleyip bu

yönde ürünler geliştirmek bakımından soruyorum. Kaathavlu kullanıyo mısınız? Eger kullanırsa haftada kaç rülo kaathavlı kullanıyorsunuz...

– Hayır ip kullanmayı düşünüyorum kendimi asarken!

– Konuşmırmız şirket politikası gerece banda alınmakta Velihan Bey. Harangı bir dijital platforma üye misiniz? Diilseniz yapalım mığ, sipor sinemağ, sinema normal, sadece sipor, artı dört radyo, kırılıma ücret alınmator. İlk altı ay 11.90 soona salonlar 19.90. seneye yarım güm 5.95. Platformdan çıkmaya kalkışırsanız 50.99, artı gebertincaya kadar ararız.

– Lan!

– Evet şimdi siza nasıl yardımcı olabiliriz Nurcall ben. Alo... Kpttınız mı? Telefonu kapatamazsınız, artı dijital platforma girmiş sayılırsınız, çıkamazsınız... Alo... Konuşmalrmız şirket politikası gerece banda alınmıştı bunu biliyomudunuz? Ahaha... Lan Velihan... Bilmiyosun, daha bilmiyosun kime çatıldığını. Söylemiştim, seni bu bilgisayarda güzel bir yere kaydettim ben. Artık her vardiya değişiminde her şifte delice aranıcaksın. Bu listeden daha kimse kurtulamadı aptalll, aphtaaal...

- Allo meraba Sıkılhan, İram ben... İram Erdanarçetin...
- Bunalgöl, bu senin sesin fakat... Bunalgöl Peremecioğlu olduğun halde niçin kendine İrem Erdenerçetin süsü veriyosun?
- İram gibiyim. Sıfır bedenim... “Düşünce gücüyle kilo verme yöntemi” uyguluyorum Sıkılhan... Kendimi İram’mış gibi duyumsıyarak beynimi yeniden programlıyorum. Böylelikle İrem’in kilosuna inicem. Kuantum düşünce tekniği yani: Kendini nasıl hissediyosan ööle olursun. Nebraska’da bir grup deney faresine kendilerini su samuru gibi hissetmeleri için sürekli “sen bir su samurusun,” diye telkinde bulunulmuş, peynir yerine balıkla beslenmişler. Kısa süre sonra farelerin mükemmel birer yüzücüye dönüştüğü, akarsu ve denizlerde doğal barajlar yapabildikleri ortaya çıkmış. Tamamen bilimsel yani. Anlıyacağın İram’im artık ben...
- Ah, nerdee?
- Nasıl nerde? Rica edicem testosteronlarına hakim ol Sıkılhan. İçindeki hayvana insanmış gibi davran, kendisini ööle hissetsin. Ayrıca o İram salağının neresine iç geçiriyosun an-

layabilmiş diilim. Tımam vücüdü güzel olabilir ama resmen gerizekânın teki o karı. Yamaçlar İnşaat'ın oğlu Tufan'la çıkıyo diye kasılarak dolaşmaktan vajinismus olmuş salak.

– Ama sen İrem olduğuna göre niyçün kendini kışkanıyosun ki? Olmaz ama bööle bozarsın kuantumu. “Secret”ın gazı kaçır. Evet şimdi, üstünde ne var İrem...

– Hayvanlarca kere hayvansın, sapıklar odası asbaşkanı-sın Sıkılhan!

– Bi saniye Sıkılhan diilim ki ben. Yamaçlar İnşaatın oğlu Tufan'mış gibi hissediyorum... Sapıklık bunun neresinde?

– Hadi ordan be! Sen Öflanlar'ın manyak oğlu Sıkılhan Öflan'sın...

– Yapma bööle oynama kuantum düşünce tekniğiyle, bozma kozmozu, ehehe...

– Kapat şu telefonu ayı ekstresi. Maymunun atası... Su katılmamış, organik hayvan!

* * *

– Merhaba yaa Sıkılhan. Enes ben, Enes Binsatar. Ticared edelim mi, üstünde ne var?

– Aha... Var ya, şimdi tam oldun Enes... Herneyse, tipim diilsin olm... Öyle diyim kapansın bu konu.

– “Üstünde ne var?” derken yanlış anladın sen onu... Yani “üzerinde nakit olarak kaç para var. Derhal seninle bir yatırım yapalım, ticared edelim,” mânasında.

– Ha. Ben de Ebu Hüveyye ve beraberindekilerle grup yapıcaz zannettim eheh...

– Ticaredde Guroup olmak, her alanda yatırım yapan şirketler tesis etmek kuşkusuz daha iyidir. Ancak şu an için mevzuu o değil. Eğer sen bir miktar para koyabilirsen bu sene okulun bahar şenliklerini biz organize edelim diyorum. Ben bir arenbi grubu getirebilirim. İsimleri; Saklı Baba Tekesi. Süper parçaları var... Ayrıca Cenaze Arabası, Kuzu Kı-

vırcık, Gizli Ökçeler, Kuduz Karantinası, Dolmalık Kıyma Gruplarıyla da temas halindeyim...

– Arkanda Ayı Var...

– Bu ne, arenbiy grubu mu? Şaka mı bu? Ben seni çılgınca ticared edelim, bu eğitim ve öğretim yılında düzenlenecek bahar şenliklerinden istifade rızıklanalım diye arıyorum sen işin şamatasındasın. Ticaredte şaka kâr getirmez. Şakacı esnaf müşterisini rencide edip kaçırır, rızıkıyla oynar. Ünlü tacir Ebu Hüveyye'nin Kanyonâbad Alışveriş Şehrinde esnafla yaptığı bir konuşmada dediği gibi “Ticaredin onda dokuzu ciddiyyet ve ketumiyyetdir. Muteber esnaf bir tek kâr edince, ifrahata kaçmadan, dişlerini göstermeksizin güler.”

– Yok ben ciddiyyim. Arkanda Ayı Var bizim sınıftaki çocukların kurduğu bir grup. “Kendikendimin Yancısıyım” adlı bir şarkıları var.

– Bu yaza damgasını vurur mu?

– Vurma mı? Kış bilmem de, sonbaharı bile damgalayabilirler.

– Azcık bi mırıldan hele, bakıyım rızık çıkar mı burdan...

– Ehöm... Hemen söölüyorum... Eöö. Şimdi şöyle:

Nasıl da gittin dönüp arkanı

Ne zaman oldun zaten yanımda

Aramışın geçen gün yetişemedim

Saol ama

“Kendi kendimin yancısıyım

Bundan sonra” Ehehe...

– Çook zekice, akıl kokan cümleler. Derinlikli... Zekâ, his, protosto, rızık, arenbi, rep, isyan, ticared, kaos, aykû, obez, şizofren... Super inşallah...

– Allo, Sıkıl Miriba Bunalgöl ban. Baksana bişi diicam, Büzge tam üç saattir bana telefon açmadı, bir SMS dahi atmadı. Sence boyfrendi Börkün kızcağızı hunharca parçalamış olabilir mi?

– Üç saatte parçalanmaz Büzge dediğin...

– Evet yaa biraz kilolu, ben de söölüyorum kendisine. “Yaza kadar vericem,” diyo. Benca veremez ama. Depresyon yemesi var onda. Geceleri buzdolabını basıp TOKİ blokları kadar dev sandöviçler yapıyo. Gece midene TOKİ Sandöviç Konakları diktikten soona gündüz rejim yapmışsın neye yarar? Di miğ? Harneyse ne diyodun sen bana?

– Diycek bişey bulamıyorum Bunalgöl.

– “En yakın arkadaşımı Börkünler parçalamış olabilir,” diyorum sense bana bişe demiyosun haa? Hayvan olabilir misin?

– Başvurdum cevap bekliyorum.

– Yiğivrançlık etme Sıkılhan. Sence bu dalga geçilicek bir konu mu, bir sıkım insan! Açık konuş sen de beni parçalamayı düşünüyorsun di miğ? Daha sonra Börkün’le aranız-

da parça değişimi yaparken sadistçe kahkahalar atarak hunhar hunhar g l caksınız. Yiğivran larce kere yiğivran sınız, milyonlarca yudum hayvansınız!

– Niye par alıyım seni yaa...

– Nası yani, ben par alanamıycak kadar iri miyim? Evet biraz basenlerden aldım bu ara ama yazı vericam. Bende depresyon yemesi felan yok   le, TOKİ Sand vi ler yapmam, lifli besinler, sebze, artı, günde yirmi dakika yürüyüş olayındayım. Tebi en önemlisi su. Günde sekiz bardak kadar su içiyorum. Tabii ki yeşil çay, tabii ki meyve... Kısa aralıklarla k  k    nler. Bu arada kapadın di mi gene sen? Alo... Sen daha dinleme bu Bunalg l  , söylediklerine kulak verme. Bi gün o kulağını mecburen verican bana. Kulağını cüzdanımda taşıycam, boynuma asıp dolaştırıcam...

* * *

– Alo, Sıkılhan Aşur Ben, Aşur Dayın. Aşur Kartzambak. Ömür dayını hunharca ortadan galdırmak için bir planım var. Kendisini zarhoş edip köyün üst tarafından geçen tren yoluna doğru çekeceksin. Saat tam 17 20 de olay yerinden geçmekte olan Kurtalan Ekspresi'nin altına iteceksin...

– Demiryolları maalesef ülkemizde geri kaldı dayı. Ömür Dayımı altına ite eğinize direkman trene bindirseniz, bir süre sonra tetanoz olup ölme tehlikesi zaten var. Sen de istediğin tarlaya konarsın...

– Kiim? şerefsiz evladıyım benim tarlada tapanda gözüm yok. Artık cemiyetin namusu ve geleceği için tehlike arzetmeye başlayan sözde kardeşim  m r Kartzambak'ın ortadan kalkması dünya gezegeni ve sağlıklı insan nesillerinin devamı içün elzemdir diyorum ben... Sinan daha orta ikiye gidiyo yoksa ona işletecez cinayeti ama ortayı bitirsin hiç olmazsa... Vazife senindir Sıkılhan.

– Az daha b y sem peki? Belki ileride hunhar olurum...

– Canım ben sana öğretirim hunharca davranmayı felan. Zaten olay esnasında ben de söz konusu trenin restoran vagonunda kuru köfte yiyor olacam. Gerekirse hedef saptırıp yalancı şahitlik yapacam. Akşama da seni bir kuru yük gemisiyle Odesa Limanı'ndan Rusya'ya sokucaz...

– Ya ben aniden hunhar olamam ööle. Bunun aşamaları felan vardır heralde... Önce uyumsuz, sonra sosyopat toplum düşmanı, derken cani ruh, son olarak hunhar. Bence böyle bir sırası felan vardır. Ööle “Hadi bakalım sen hunhar oldun, git dayını trenin altına it,” deyince olmaz ki.

– Lafı uzatma lan kaltaban! Ben de sana galmamak için tek başıma Ömür'ü ortadan galdırmaya uuraşıyorum ama her seferinde gurtuluyo it!. Abdes aldığı musluğa 220 volt elektrik bağladım, onun yerine Saliha Yingem çarpılıp kömür oldu. Pindiği katırın kuyruğunun altına diken koydum, he-sapta hayvan huzursuzlanıp Ömür'ü sırtından atacaktı... Katır uçuruma atladı Ömür dut dalına tutunup gurtuldu... Gel şu vazifeni yap da kurtar bizi. Bak Rusya'ya kaçırma işini de ayarladım diyorum sana... Gider Moskova'da Hunharlar Kı-raathanesi'nde oturup keyfine bakarsın... Alo? Alooooo... Lan it kapadın mı gene?

– Da!

– Sıkılhan. Ben Aşur... Aşur dayın... Alo... Benim anladığım, sen gelip bu Ömür dayını hunharca ortadan kadir-mayacan. Halbuki kaç defa söyledim kendisinin töre gereği menfur bir cinayete kurban gitmesi gerekiyor. Şunca yıldır çoluk çocuğu cinayete azmettiririm, senin kadar zor azmedeni görmedim. Yani hakiykatten bütün telefonları dinliyorsalarsa, aramızdaki konuşmaları dinleyen biri bile çoktaan azmedip Ömür şerefsizine gürşun yağdırmıştı...

– Dayı şu töreyi bana bir mail atar mısın, iyice bi anlamaya çalışıyorum.

– Töre meyil atılır mı lan kavat? Anlaşıldı beceremeycen sen bu işi. O vakit şansa bırakmıyım ben ortadan gadırayım Ömür dayını, sen üstüne al. Jandarmaya, “Mıstafa’dan olma Hafize’den doğma, Ömür Kartzambak adlı şahsı, çevremizin hanımlarını rahatsız ettiği için, ayrıyetten değirmenin üst tarafında kalan dört dönüm tarladaki akraba haklarını gasp ettiği için dört el ateş etmek suretiyle öldürdüm, pişman değilim,” diyeceksin...

– Başka bi istek parçan var mı, onu da çalışıyorum...

– Esas mı diyosun? O zaman de ki “1978’de halamın oğlunu arazi anlaşmazlığı nedeniyle gafasına gazmayla vurmak suretiyle Dombaydüzlüğü mevkiindeki bir bostan gıyusuna attım, araştırırsanız cesedi orda bulabilirsiniz, pişmanım, vıjdanımın sesini dinledim, samimi itirafımın tarafınızca dikkate alınmasını arzederim.”

– Ufak bi sorun var ben 1978’de henüz doğmamıştım...

– Ozaman de ki “2004 yılında bir gönül meselesi nedeniyle teyze oğlum Suruçalı Tepegöz (28) adlı şahsı av tüfeğiyle vurmak suretiyle... Karısıyla beraber kaçmadan evvel cesedini Toynakdere mevkiindeki bir taş ocağına gömdüm.” Hazır öyle demişken devamla “Aynı yılın temmus ayında keçilerini tarlama salan komşum Zâkir Süheyl Kavuştak’ı kafasına kürekle vurmak suretiyle...” Alov? Alo... Ses versene len? Gapamadın inşallah. Yoksa seni Sarıcaplato Mevkii’ndeki uçurumdan atmak suretiyle... Alo? Saygısız edepsiz töre bilmez yavuşak seni... İnsan öz dayısının yüzüne telefon kapattır mı? Atalar ne de güzel ve doğru demişler: “Akrabanın akrabaya ettiğini akrep etmez...” Doğru, vallaha doğru. Öz yığenimin bana ettiği afra tafraya bak... Şerefsiz, vatan hayını...

* * *

– Merhaba dostum Sıkılhan, Enes ben, Enes Binsatar. Müsaitsen ticared edelim mi? Bi parça rızık alır mıyız?

– Çok sağol Enes yaa... Ben de biri arasa da çılgınca ticared etsek. Rızık üstüne rızık temin etsek diyodum...

– Eh fevkalade o vakit. Şimdi ben diyorum ki aziz dostum; organik ürün manyaklarına hitab edelim... Ticaredte keriz parası akıtmak mübahtır.

– “Kaskallayınız” mı denmiş kadim ticared ehli tarafından?

– Şimdi şöyle; bir tarihte ünlü tüccar Ebu Hüveyye kendisinden dört dönüm gölge satın almaya gelen bir cahile parası karşılığında dört dönüm gölgeyi satıyor. Bunun üzerine

etrafındaki ticared ehli dönüyor ve Ebu Hüveyye'ye diyor ki: "Ya Hüveyye, sen gibi dürüst esnafa yakışır mı? Dört dönüm gölge olur mu? Oldu desek, güneş yer değiştirdiğinde gölge yerinde kalır mı?" Ebu Hüveyye dişlerini göstermeden ölçülü bir şekilde gülüyor ve diyor ki, "O müşteri o parayı ziyan etmeyi kafaya koymuş. Ben olmasam fenâ niyedli, fesat ruhlu bir fâsık kendisini kaskallayıp madiden ticared edecekti. Hiç olmazsa parası ben gibi hayır hasenat sahibi bir ticared ehline geçmiş oldu. Ben o parayı kıymetlendirir, o ebleh şahsın da faydalanacağı hoş bir ticared ederim," diyor...

– İyi de piyasa organiğe doydu bence. En son "organik tuğla" gördüm ben.

– Ben de aynen sen gibi düşündüm evvela. Ancak fikrimi yeşil sermayenin Güler Sabancı'sı Behiye Büşra Uhrek Hanım'a söylediğimde kendisi bana "Yeşil Sosyete"yi hatırlattı. Haribo firması bile "helal ayıcık şekerlemesi" yaparak bizim pazarımızda bize mal satıyor. O halde biz hem organik ama aynı anda hem de helal gıda maddeleri segmentinde piyasaya girersek, dağıtırız ortamları... Her organik helal değildir. Ya da her helal organik olmayabilir. Yeşil sosyete iha-lelerden kırıyor parayı, nereye saçacaklarını şaşırtıyorlar. Biz almazsak fâsık tüccarın biri bu "hem helal hem organik" işine uyanıp alır bunların paracıklarını... Sen "he" de yarın başlayalım ticared etmeye. Alo? Kapadın mı? Alo? Riski fazla mı buldun? "Risk olmadan rızık olmaz," derler. Alo... Ticared?

– Alo Sıkıl naaber Buğra ben, servis şoforu Celil abimle beraber sellerdeyiz, gelsene su çok güzel.

– Hade yaa... Bi boy versene 3G inen yollarsın.

– Zaten sele pindik sizin o tarafa doğru geliyoruz, camı aç görürsün. Ben bir komodine yapıştım, Celil abi de manav sandığına tutunuyo, hemen tanırsın.

– Geçerken zile basın, oldu...

– Olm buymuş lan... Kimbilir neler karıştıysa suya “hürp” diye bi fırt yutuyosun, kafalar nası oluyo biliyo musun, dümdüz. Ahaho haho... Servis şoforu Celil abim “Bidon bidon doldurup saklayalım bu sel suyundan,” diyo. Geçerken reçelli ekmek atabilicen mi bize, Celil Abi “Acıktık be Buğram,” diyo.

– Annemin bıraktığı Sodeksolar var evde. Sele binip bi lokantada tutunur, karnınızı doyurursunuz.

– Pardon, Celil Abi planda değişiklik yaptı... Mahmutbey Köy Yolu’na giden sele kapılıcaz, “Orda Ecza Depoları var Buğram,” diyo Celil Abi, kimbilir ne biçim haplar patlamıştır sel suyunda. Derenin intikamı şiyane oluyo lan... Oho-

ho... Ovalar kindar oluyo fakat platolar nobran, deltalar hafif alingan oluyollar... Falezler dost canlısı, yarımadalar dobra, iç denizler ispiyoncu, kraterler ağlak, tortul kayalar içten pazarlıklı, koylar dedikoducu, makiler telaşe müdürü, stepler ne oldum delisi, bozkırlar dediğim dedikçi, ormanlar odun-kafalı... Uhuhuhu... Biri beni sustursun lan selle beraber kütüphane enkazına girdik sessiz olmamız lazım ahahaha...

* * *

– Sıkılhan, alo, nasısın dostum, Enes ben, Enes Binsatar... Sokaklarda rızık akıyor farkında mısın?

– Ticared, ticared derken yağmacılığa mı döktün olm işi?

– Sümme... Sümme haaşaa... Ben onu demiyorum. Kim-senin gözünün yaşına bakılmayacak, ruhsatlı- ruhsatsız tüm dere yataklarının çevresi istimlak olacak, onu diyorum. Son-ra noolacak?

– Eööö... Su yolundan akmak suretiyle denize kavuşacak, Ayamama vb gibi dereler taşıp afetlere neden olmyacak, vatandaşlar devletin şefkatli elleriyle kurulanacak, yanakları al al olucak, ne biliim..

– Orayı boşver şimdi. İstimlaktan sonra oraya park felan yapılıcak. Çay Bahçesi ve büfe ruhsatları kapanın elinde kalıcak. Beyaz plastik masa- sandalye, büfe kaşarı, fırırlı gazoz şemsiyeleri, karbonatlı çay, beyaz enerji ampölü, at hırsız suratlı garsonlar... Yani rızık kapıları açılacak. Minyatür fitbol sahaları, bunların büfeleri, kiralık dolapları... Sıkma meyva suyu, dondurma moboları... İşini bilene rızık rızık üstüne...

– Ruhsatlı evleri yıkılacak olanlara mı vercekler o dere kenarı rızıklarını?

– Kim? Onlar ticaredtten ne anlar. Versen iki koyun güde-mezler, bir ayda çay bahçesini batırıp sermayeyi kediye yüklerler. Zaten akıllı olsalar dere yatağına ev yabmazlar. Dere

yatağına gecekondı yıkan, düzeltiyorum, yapan şeytandır. Bir kerresinde ünlü tacirlerden Ebu Hüveyye İhbıkâbad şehrinde Südeybiyye şehrine toplam kırk deveden oluşan bir ticared kervanıyla yola çıkmış. Bunlar bir gecelik yemek ve ihtiyaç molası için durdukları sırada bir kum fırtınası peydah olmuş. Metrekareye ben diyim yetmişbeş, sen de altmış kilogram kum düşüyor imiş...

– Bi dakika ben niye “altmış” diyorum. En aşşa seksenbeş...

– Sen piyasayı bilmiyorsun hacı abi, en fazlası yetmiş.

– Seksen...

– Yemişsekiz.

– Yetmişsekiz, artı sanatçılı bir otelde bayram tatili.

– Eh ööle olsun bakalım. Hiç göstermiyorsun amma rızık işlerinden bayaa anlıyorsun ha, çok sıkı pazarlık ediyorsun. Teprik ederim. Ne diyodum, bir kum fırtınası peydah oluyor, metrekareye 78 artı sanatçılı bir hotelde bayram tatili kadar kum düşüyor. Bir afat, bir felaket, fırtınada kırk deveden 30 tanesi yükleriyle beraber kayboluyollar. Ticared Divası Ebu Hüveyye ve beraberindekiler develeri aramaya çıkıyorlar. Ve... Aloğ... Orda mısın Sıkılhan, gene mi kapadın veled-i zinâ! Bir kerre dahi anlattığım lafı ticared tekliflerimi, rızık tebliğlerimi dinlemedin... Ne güzel develi bir kıssa anlatıyordum. Ebu Hüveyye'nin hit kıssalarından biridir bu kıssa. Niye suratıma kapadın!. Göreceksin ama devenin intikamı ağır olacak!

– Alo Sıkılhan, Bunalgöl ban. Baksana ne diycam, biz bayram nedeniyle İstanbul’un yükselen yıldızı, cazibe merkezi, onaltıbin kişilik modern cezaevi, dev şoping sentırları, yapılması planlanan yeni rezidans, üçüncü havalimanı ve üçüncü köprü çevre yollarıyla...

– Rüyanda emlakçı mütahhitler tarafından defalarca teca-vüze mi uğradın Bunalgöl, nedir?

– Yok bayram tatilinden yararlanıp Silivri’ye sel basan yaz-lığımızı temizlemeye geldik, onu anlatıyorum. İnanmıyacak-sın tavana kadar su girmiş, yakınlardaki sanatçılı otelin sa-natçısı selden sürüklenip bizim siteye kadar gelmiş sel mağ-durlarına hüzzam bir şarkı okumuş. İnanmıyorum inanabi-liyo musun, inanılmaz di miğ? Sen naapıyosun bayramda?

– Bayramlık esvaplarımı ve pabıçlarımı giydim, az sonra şeker toplamaya çıkacağım, 3G ile akrabalarımıza bağlanıp bayram hakkındaki izlenimlerimi dakikası dakikasına canlı olarak anlatacağım. 3G si olamayan ve dere yatağına ev ya-pan yoksul- cahil akrabalarımıza ise topluca “Bayram vardır sular gibi, uçsuz bucaksız duygular gibi, bir SMS attım tele-

fonunuza, maytap uçuran çocuklar gibi... Bayramınızı kutlular, nice bayramlara sıhhat ve afiyet dolu günler dilerim,” şeklinde mesaj atacağım.

– Ay bana atma noolursun. Telefonun şarjı bitiyö, elektrik yok burda. Belediye zorla kontörlü elektronik su sayacı sokmuştu, selde içine su kaçtığı için su saati otomatik olarak suyu kesmiş, su da yok. Komşunun jenaratörü vardı komşu da yok, selde eviyle beraber aşağıki siteye sürüklenmiş, başkalarının komşusu olmuş. Bizim buraya da dere havzasına rüşvetle yapılan bir hipermarketin manav reyonuyla beraber bir kasiyer kız sürüklenmiş. Şimdi onlarla komşuyuz. Kemer patlıcan çok ucuz, ayrıca iki kilo alana yanında yarım kilo çalı fasulyesi veriyolar promosyon olarak. Patates de hesaplı ama kasiyer kızın kasası yok, tek başına sürüklenmiş, o yüzden alamıyoruz.

– Alın, verin krizin son etkileri de silinsin halbukisi.

– Ööle tabi. Yandaki site daha şanslı onların yanına hipemarketin parfümeri reyonu sürüklenmiş, balçık ve kanalizasyon değil aftırşeyv kokluyolar. Hatta bi tanesinin evini çamur yerine Q10 enzimli gece kremi basmış vıcık vıcık. Annem gidip oraya yatalım diyo.

– Hadi kalkın yerinize yatın.

– Alo, kapıyo musun kemirgen! Alo... Mağdureyim ben burda tımam mı? Alo... Hayvansal hayvansın Sıkılhan, kuduz taşıyıcısı, domuz tribi, şebek şebekesinin şefisin! Elveda, aramamalısın bi dah beni. Aldır kütüğünü burdan!

* * *

– Alo Sıkılhan, benim ben Hırgürkan. Ulan küratör dövüm kaçak durumdayım, bi miktar para ayarlayabilir miyiz bana? Yalnız dikkat et çember daralması.

– Küratörle ne işin oldu olm senin, bienalde büfe mi işletiyosunuz?

– Tuhaf tuhaf şekiller yapıyolardı karşımda. Dedim hemşerim nooluyo burası muhafazakar bi semt, naapıyosunuz, milletin çoluğu çocuğu, karısı kızı var. “Entelesyon” dedi, yok efenim “hepining” dedi. Akıllı ol, benle türkçe konuş lan şerefsiz dedim. Üstüne bu etiket yapmasın mı bana...

– Ne etiketi yaptı, nüçün, nasıl?

– “Ben,” dedi “Küratörüm,” dedi. Ben de buna “Ulan şerefsiz haşaa Allahın oğlu olsan bana yazmaz, takarım altı ay yatarım. Hadi sittirin gidin burdan milletin çoluğu var çocuğu var, karısı var, kızı var,” dedim. Kürator diil kimlerden olursa olsun. Ben Adarların oğlunu dövdüm, Sarı Kudret’in yeğenine tornavida dürttüm, “arkamda iki aşiret var” diye böbürlenen yavşağın birine bıçak soktum. Efendi olsun, küratör olsun, ööle enstelasyon felan yapmasın, başımın üstünde yeri var. Küratör, türatör hepimiz kardeşiz. Ama sen ööle saçma, efendime sööliyim sapan hareketler şekiller yaparsan olmaz, haksız mıyım kardeşim. Alo? Alooo. Lan kapadın mı gene şerefsiz! Niye kapıyosun lan telefonu suratıma. Milletin çoluğu var, çocuğu var, karısı var kızı var! Niye kapadın lan? Alo. Ulan çember bi genişlesin gelip seni bulucam tam dötünden vurucam, şerrafsiz evladı!

Nouma'yı Özlemek

– Alo Sıkılhan, bize herşeyini anlatabilirsin yavrucuğum. Evet, biz senin annen ve babanız, seni her türlü kabul eder ve severiz. Açık ol, rahat ol, net ol. Samimi, berrak... Ebeveyn diil dost... Alo hatta kal bi saniye...

– Kim?

– Eee çok pardon yanlış mı oldu? Sıkılhan diil misiniz, Gülizar Öflan ben?

– Hayır benim de... Ben mi hatta kalıyım yoksa, başkasına mı dedin diye... Herneyse, ne gibi şeylerimi anlatıyım istiyosunuz?

– Eööö... Herşeyini çocuğum, evet...

– Demek herşeyimi... Du bi düşünüyüm... Hah... Pascal Nouma'yı hiç özlemedim ben yaa. Kendisine karşı hiç bişe hissetmiyorum. Hatta sinir oluyorum bile diyebiliriz...

– Bu nedir Sıkılhan? Mizah bu değil çocuğum... Neyse senin saçmalıklarını dinliyecek halim yok, derhal konuya giricem. Bak çocuğum, eve kız getirme, getirdiğin kızları kesme, kesersen derhal bize haber ver. Aile avukatımız Semih Bey'i, temizlik için kapıcımız Sıyrnaz Hanımı ve babanı derhal du-

rumdan haberdar et. Biz olay yerine gelinceye kadar üstünü değiştir, sakal traşı felan ol, medya ve kamuoyuna karşı efendi, masum, bir anlık öfke ve cahillik kurbanı gibi gözükmelisin. En az iki lisan bil, girişken ve prezantabl ol, secret adlı kitabı oku, ölmeden muhakkak Tibet'i gör, Alaçatı'da Tomris Ablanın Yeri'nde kiremitte alabalık ye... Evet şimdilik bunlar, bunun dışında bişeyin olursa, arayıp herşeyini anlatabilirsin. İlgiliyiz, uyarız, lazım geldiğinde doktor ya da avukat buluruz, teşekkür ediyorum, kapatıyorum babay...

* * *

– Alo Sıkılhan Aşur dayın ben. Bak ne diyecem yavrum. Biliyorsun buriya gelip Ömür dayını ortadan kaldırma görevi senindir. Kendisi azmıştır, azgın tekedir, töreler katledilip “kayboldu” diye jandarmaya başvurmamızı emreder...

– Bişi sorucam bu töre başka neleri emrediyö? “Bilim adamı ol, heykel sanatında çığır aç, bizim sülalenin soy adıyla anılacak olan bir gök cismi ya da tedavi biçimi keşfet,” gibi emirler var mı?

– Sen bu töreyi digital platform mu zannediyosun yavşak!

– İyi tamam peki, “berdel” oluyım o zaman ben...

– Ulan garmaşa yaratıp, laf galabalığına getirip töredeki boşluklardan yararlanmak suretiyle yırtmaya çalışma...

– İyi de, bu törenin “a” kuru “b” kuru filan gibi bi takım aşamaları yok mu? Cart diye süikast emri mi veriyo insana...

– Lan aynı Ömür dayının genlerinden var sende de haa. Saptırma gonuyu vallaha ayağıma üşenmem oriya gelir, seni gafana ağır bir cisimle vurmak suretiyle bayılttıktan sonra halihazırda gullanılmayan bir su kuyusuna atar, ardından gidip “yeğenim kayıp” diye polise başvururum !

– Peki tamam şööle düşün o zaman, Ömür dayımın ayak-kabıllarını giy... Ya o senin için bana “Aşur dayın kudurdu, kendisini ortadan kaldırıcan,” deseydi...

– Vay canına... Eöö... Öyle bişey dediyse bile öz dayını vuracak değilsin heralda?

– Naası yani, eheh?

– Tamam o da öz dayın, ben de ama. Ben onun gibi pinti diilim. Değirmenin üst yanındaki tarlanın bir kısmını istendiği zaman vermesini bilirim. O naaptı, “De get senin bi sürü tarlan var, gözün doysun,” diyerekten işi yokuşa sürdü.

– Valla ben bilmem...

– Neyi bilmezsin? Ahoy... Eee... Bak yeğenim ben kendi halinde yaşlı bir adamım. Yani beni vurub da vicdan azabıyan gıvrınmanın ne alemi var. O salak Ömür seni bana karşı azmettiriyosa hemen de azmaedecek halin yok ya. Kosgo ca adamsın kendi aklın var de mi yiğenim?

– Olmaz! Töre!

– Töresi teresi mi kalmış yaa bu devirde. Elalem fezayı fethetti... Herkeş ekmeğinde ticaretinde. Töre dediğin, birbirinin malına gonmaya uğraşan, efendime söyliyim, garısına gızına göz goyup öbürkünü ortadan gadırmaya çalışan kaypakların uydurduğu bişey değildir, olamaz, olmamalı, olmayacaktır da... Alo... Kapadın mı... Nerdesin lan... Alo... Şehirde misin buralara mı geldin? Alo... Amanın gapıyı sen mi çalıyor... Dur hele bi gusül abdesti alayım... Alo... Pişmanım... Alo... Seniha'yı bağ evinde kirletmeyecektim... Alo... Muh-sin'i dereye ittim evet... Alo...

Son Cinayet Planı

– Alo Sıkılhan, benim ben Aşur dayın. Gün geldi yavrum o gün bu gün. Artık Ömür dayını ortadan kaldırıp cesedini Habipgilin arazisindeki bostan kuyusuna atma günüdür. Töre gereği görev sana düşer.

– Çok meşgulüm dayı tercih formu dolduruyorum. Aksi gibi Kiralık Katil ve Törecilik Yüksek Okulu felan diye bir fakülte de yok kılavuzda.

– Tercih senin tebi yavrum, diyorsan ki boğalım Süreyyagilin ahırına gömelim o da olur. Ya da Süreyyagilin ineğinden sağdığımız süte arsenik koyar kendisine intahar sütü veririz.

– İntahar sütü ha... Bak, 3G çıktı Aşur dayı. Aç da dudaklarımı oku lanedolası: İşim var!

– Tamam okuyorum ben sana töreyi: Sen yurt dışındaysan seni temsilen benim büyük oğlan Süha vekaleten cinayeti işler. Süha'nın da izinli ve/veya yurtdışında olması yahut tam teşekküllü bir hastaneden alınmış raporla kanıtlanmak şartıyla hasta olması durumunda ortanca Müfit sana vekil olarak cinayeti işler. Eger ki, Müfit'te yukarda sayılan mücbir sebeplerden (zorunlu nedenler) ötürü cinayeti işleyemezse Ömür dayını ortadan kaldırmak Ömür dayına düşer.

- Hihohaha. Peki ya Ömür Dayının da mazereti varsa.
- Saçma. Olamaz ki, adam kendisi zaten. Anca daha önceden kendisini biri öldürmüş olursa ölü olduğu için... Herneyse... Evet son söylediğim biraz karışık; kurbanla katilin aynı kişi olması gerekebiliyo ama töre böyle. Kayıtlara göre en son 1939 yılında bizim köyden Suphi Somoncu adında bir şahıs kendi kendisini değirmenin üst tarafındaki bir tarlada kısıtırıp acımadan öldürmüş. Hatta türküsü de vardır:

Suphi Suphiyi vurdu diyeler
Nasıl gıydın Suphim Suphi'ye
Yağlı gurşunu mavzerinden yiyeler
Nasıl gıydın Suphim Suphi'ye

Burda kavuştak yani nakarat bölümü var, sonra araya yerel adı sipsi olan bir nefesli saz giriyor ve devam ediyor, diyor ki:

Aman Suphi can Suphi
Kişi kendin gıstırıp vurur mu
Kan ile kan durur mu
Nasıl gıydın Suphim Suphi'ye...

– Süpermiş yaa. Dayı kafanda kasket felan var di mi senin, güneşler altında diilsin umarım. Hafif bi akışkanlık gelmiş sanki beynine.

– Yoo beyzbol şapkam var, burda kallavi bir çınarın gölgesinde oturuyorum. Kaaveye felan da gitmeyi kestim sigara içirtmiyollar. Baksana ne diycem, türküyü beğendiyseniz gelin daha çok var burda. Deli Mıstan'ı çağırırız alır bağlamasını gelir. Kurarız gölgeye çadırları, aynen rakıkok. Akşam bi ateş yakılır şöööyle, bildircin çevrilir buz birlar yudumlanır, ateş başında konu konuyu açar, korkunçlu hikayeler, erotik

fıkralar derken ilerleyen saatlerde alkolün da etkisiynden...

– Fakat... Ama bu...

– Hee ya benim ben. Ömür dayın. Canım belki öylelikle buraya gelirsiniz deyi sana Aşur Dayının sesiynen konuştum. Hakkat gelsenize yaa gızlı erkekli bi grup. Bak burda gölge çok, türkü var, size “Müze Kart” çıkarttırırım, bazı yerler hariç her müze bedava, dolaştırırım, sipsi dinler, bira içer, bazlama...

– Peki ya Aşur dayım. Yoksa sen mi onu töre?

– Yok oğlum ben manyak mıyım, yirmibirinci yüzyılın ilk çeyreğinde öz kardeşime silah atayım. Aslına bakarsan o ipnenin de töre felan salladığı yok, dere yanındaki tarlayı istiyodu benden, ondan fiştekiyodu milleti. Verdim tarlayı sit-tirdi gitti şşoleşek yaylaya. Töresi, dini, imanı para o kavatın. Oysa ben bir dünya vatandaşıyım, gönlüm genç. Bu coğrafyada gıştırıldım deye töreyi mahana edip sinirden adam mı doğrayacam? Geç bunları Sıkılhan, sen arkadaşlarını al da gel. Bak bizim burda Kömüşyutan Şelalesi var, ben köylüler görmeden arada bi ordan atlıyorum, ne zevk oluyo biliyon mu? Ramazan gelmeden gelin, fazla dikkat çekmiyelim. Herif töre ayağına öldürtemedi, bu sefer de “deli” demeye getiriyö bana. Yayladan dönüşte Adli Tıp’tan deli raporu alacakmış, geri kalan iki tarlamı da öylelikle iç edicekmiş. Hadi oğlum lan, gelin. Gelin de kaçırın beni burdan... Okyanusa gidelim lan.

– Alo Sıkılhan, annen ben, evet yavрім, iyi ebeveyniz evet. Seviyoruz, anlıyoruz, dinliyoruz. Çek edelim naapıyo muşuz?.. Harneyse... Şimdi seni şunun için aradım, Bokhan Bey'in köpeğı ofise pire getirdi, şu an masamın üstünde yarım metre zıplayan pireler var. Ofisi ilaçlıycaklar, ben de o pirelerden eve getirmemek için bir süreliğine Akmerkez'de dolaşıcam, sonra da Förstnur Teyzenlere gidip banyo yapıcam, giysilerimi yakıp öyle eve gelicem.

– Köpeğın günahını alıyosunuz bence. Ofise pireyi bizzat Ceo'nuz Bokhan Bey getirmiş olabilir. Dikkat edersen usturayla kazıttığı o kafasının üzerinde her zaman turlayan birkaç sinek var.

– Mizah bu diil genç adam. Şirketimizin Asya Pasifik ve Ortadoğı Başkanı, Ceo'muz Bokhan Bey hakkında böyle konuşmanı yasaklıyorum. Çek edelim:, naapıyo muşuz? Yasaklıyoruz evet. Çört!

– En son “çört” mü dedin anne? Çek edelim?

– Pireyi ezmeye çalışırken tırnağım kırıldı. Çok zıplıyo bu pireler Sıkılhan, üstelik ezilmiyolar da üstlerine çekiç-

le vursak belki. İnanmıycaksın temin masanın üzerinde kısırtıp ezmeye çalıştığım hayvan şu anda masadan gözlüğüm zıpladı.

– Pireler öyledir. Bence hazır burnunun dibine kadar gelmişken bi kaç tanesini yakalayıp eve getir. Evde eğiticem onları ben, pire sirki açıcım. Zıplayanlar, kibrit kutusundan yapılma yük arabasını çekenler, alevli çemberden atlayanlar... Türkiye’de ilk kez bir “Pire Sirki”nin sahibi olucam.

– Lan yıllardır, girişken, yırtıcı, prezentabl bi insan ol, diyerek sana girişimcilik ruhu aşılamaya çalıştık.. Yıllarca öküz gibi susup yüzümüze telefon kapatıp sonunda yaptığın girişim bu mu? Pire Sirki mi açıcın?. Evde haşerat beslemeni, pire eğitmeni yasaklıyorum Sıkılhan. Lütfen talimatlarımı tekrarla, çek edelim!

– Ama anne, benim pire sirkimi izlemeye gelen insanlar benden bilet alıcak, ben onunla gidip Teknosa’dan Ay Phone ve PSP alıcım, Makintoş Firması’nın sahibi Stiv Bey eve giderken ekmek alıcak, fırıncı kazanıcak mesela, fırıncı Canıtın, okulun en popüler kızı olmaya çalışan Marta’ya, kalça liposekşını ve silikon takviyesi yaptırtıcak, estetik cerrah kazanıcak, Marta ponpon kız olamaya karar verip ponponcudan ponpon alıcak, “Çin malı ponpon kız malzemeleri” satan Ceksın ile beraber, Çin’de ponpon kız malzemeleri imal eden tekstilci Şon Liii de evine ekmek götürücek. Demin estetik cerrahı atladım o ise eve giderken zarif eşine bir demet orkide götürücek. Çiçekçi kazanıcak, çiçekçi komşusu gasteciden ikinci el bir jip alıcak oto tamircisi kazanıcak... Alo... Anne dinliyo musun? Alo... Ehehe... Çok ayıp yüzüm telefonu kapamamalısın! Çek edelim kapadıysan “kapadım” de. lhohaha...

* * *

– Alo Sıkılhan, halan ben halan Adeviye. Evlenip yuvanı gurdun mu yavrım? Yaşın geçiyo bak. Senin yaşındakiler çoktan evlendi üçerli set halinde çocuk yapıyolar. Bak yakında çocuk tacizi yasası çıkacak diyollar. Çıkmadan doğurgan ufak bi gızınan seni everelim. Yavrım, guzum, gur yuvanı, üre. “Ecelle nikahın dakkası şaşmaz” bana galırsa, seninki geldi, kaçınamazsın, evini daşlarız bak.

– Hala yanındaki doktoru verir misin?

– Yanımda doktor felan yok yavrım. İyiymişim artık ben. Arada bi kontrole gidiyom kafama elektirik veriyolar o kadar. Günde üç çeşit hap yazdılar amma sigorta “katkı payı” diye anasının nikahı lira istiyo ilaçlara. Nikah demişken, gur yuvanı yavrım. Ben hemşire bi gız beğendim idi sana, adını felan öğrendim ama sonra elektro şok verdiler kafa gısmıma unuttum o hemşire hangisiydi. Bi dahakine şok verilmeden evvel etraftaki bekar kızların resmini çekecem cep telefonumunan.

– Hala kanarya felan çiftleştirsene sen, iyi gelir.

– Köpek çiftleştiriyorum zaten. Labrador... Yavrusu 600 dolar. Anca yetiştiriyom hastane masraflarını. Ama insan çiftleştirmek gibi olmuyo zaar. Baksana enişteğillen nikah tazelioz biz, gelsene. Bazen evlendiricek kimseyi bulamadığım zaman kendi kendimi tekrardan enişteğille everiyorum. Alo, kapadın mı eşşoleşegin evladı? Alo... Kaçamayacaksın, bir köşede, hiç beklemediğin bir anda gıstırıp evlendirecem seni!

Ciğer Orfoz Limon

– Alo Sıkılım naaber, Hırgürkan ben. Bak bu adımı son kez sööleyişim, bundan bööle bana telefon konuşmalarında filan “Ciğer” diye hitap edilicek. Kod adım: Ciğer. Seninki “Orfoz” İstersen sen ciğer ol, orfozu ben alıyım.

– Pilav cacık alamıyo muyuz?

– Hemen sulandırma lan işi, şarafsız. Ciddi bi teşkilat bizimkisi. Okuldaki polis ağabeye yardımcı olmak üzere, kendime görev edindim, böyle bi teşkilat kurdum. Biliyosun artık her okulda emniyetten bir ağabey olacak, ben de ona yardımcı olucam. Kim şerefsizlik yapıyo, bacılara kem gözle bakıyo, burda mis gibi kantin dururken dışardaki kirli satıcıdan mısır, cips, kola alıyo, hangi çakal dışardan sigara getirmek suretiyle delikanlının ekmeğiyle oynuyo, bunları anında bildiricez. İşimize bakıcaz, ekmeemizin peşinde olucaz. Alo... Alo Orfoz, dinlemede misin?

– Doğrudur ciğer, anlaşıldı. Aramızda soğan var mı peki?

– Doğrudur orfoz, var. Bizim kantinin kasasında duran elemana “Soğan” kod adını verdik. Müdürmuavini Kudret Ağabey var o da “Pancar” kod adını aldı... Müdürden ise aramızda “Limon” diye söz edicez...

- Limon?
- Doğrudur.
- Malum şahıstan “Limon” diye mi söz ediyoruz...
- Doğrudur Orfozş...
- Limon, sarı sulu hani.

–

– Anlaşılmadı... Malum şahısa limon mu diycez. Hani ekşi ekşi, salataya felan katılır, taze nane yapraklarının üzerine, şööle, hatta biraz “Ayaş Domatezi” hormonsuz, bi parça “Çengelköy Hıyarı” belki.

– Şuş lanş şerefsiz. Kasten yapıyoşşşun dimiş eşşoğleşsek. Oruç kafayla mevzuuyu habire ekşiye şuluya filanş getiriyosun. Bana bak iftardan soona evde ol, gelip seni piçaklıycamş. Alo kapadın mı lan şerefsiz. Alo... Lan? Alo... İnfaz edicem lan seni. Kafana sıkıcam, etek giydiricem... Alo? Karı şahıs!

* * *

– Alo Sıkılhan annen ben yavrum, evet. Burda iş gezisinde, “Türkiye Malezya olmuş” diye bi laf duyduk. Lutfen camdan bakıp bana söyler misin Malezya olmuş muyuz? Evet... Şirketimizin Ceo’su, Dünya Başkanımız Bokhan Bey merak ediyö. Bak camdan...

– Şimdi baktım. Bizim semt Miami olmuş, tebrik ederim.

– Mizah bu değil Sıkılhan. Komik diilsin gençadam. Hümor, absürd, başka şeyler bunlar. Lütfen Serdar Turgut ve Art Buchwald’ı oku. Bunu senden rica ediyorum, evet. Ayrıca telefonu suratıma kapatman çok çirkin bi davranış. Anlıyorum, ergenlik, çileli bir dönem. Ancak, beni büyüyüp bahçenin çimlerini biçtikten sonra ekose oduncu gömleği giymiş karınla beraber barbekü yaparken anlıycaksın. “Lan nedolası, annem ne kadar da haklıymış,” diyeceksin. O yo-oo! Ben o zaman cumaları bingo oynamaya giden yaşlı bir kadın olacağım ve evet, seni affetmeyeceğim. Evet!

- Allo Sıkılhan, Bunalgöl ban. Bak ne diycam: karar verdim, Türkiye'nin Oprah'ı olucam ban...
- Zenci mi olucaksın yani?
- Biz onlara “Afroamerikan” diyoruz aşkım. Ben format olarak yani. Konuk alıcam, sorular sortucam...
- Ben de Afroamerikan sayılırım...
- Ne gibi yaniğ? Afroamerikan derken?
- Fiziksel olarak. Allah vergisi... Hani fıkralar var ya. Sonunda bir afroamerikan çıkar fıkra kahramanlarının alayını sıradan geçirir...
- Sen önce insan ol, hayvanlar odası asbaşkanı. Yiğivrançlarca kere yiğivğivğivrançsıaaaaan!

Sezon Finali

– Alo, Hacım naaber, Hırgürkan ben... Seni sezon için aradım. Sezon sonunda yanlış bi durum olmasın aklını tek çekimde almıyım...

– Ne sezonu peki bu? “Herşey Dahil” olayına mı girdin? Kaça sizin tesis? Rusla Alman varken yerli turiste köpek çeken ipne esnaftan diilsiniz de mi?

– O sezon ayrı, ben başka sezondan bahsediyorum, sen bilirsin. Yanlış olursa darp, gasp, ateşli silah, kesici ve delici alet, müessir fiil, ekimoz, sıyrık, açık yara herşey dahil, ona göre...

– Anlamadım hocam ne sezonu şimdi bu? Şööle bi düşünelim. Yaz geldi... Göltürkbükü orspuları, ikoncan hareketleri... Kene... Klimalar hastalık saçıyor... Yüzme havuzları mikrop yayıyor. Jet skiden düştü... Sürat motoru biçti... Turiste değdirme... Belde esnafı tarafından köküzlenme. Karpuz iriliğinde ilaçlı kiraz. Buzdolabında büyümeye devam eden hormonlu salatalık... Bunların hepsinin sezonu açılmış bulunuyor. Sen hangisini diyosun, nerden anlıycam ben?

– Anlamazdana gelme şerafsiz!. “Sezon finali” diyorum.

Bütün dizilerde senaristler yapımcının istemediği kahramanları çatır çutur öldürüyor. Kıl kaptıklarını patlatıyor, yakıyor, katran ve tüye buluyorlar. Bizim yazar naapar sence? Ben beni harcıyağını haber aldım. Hatta hiper delikanlı, en erkek, çatışmadan kaçmayan ve memleket sevdalısı karakterimi sevenlerimin gözünde bitirmek için, rakiplerim tarafından etek giydirilip kaba etimden defalarca piçaklanmak suretiyle öldürüleceğimi ve Sıkılhan köşesindeki rolümün sona ereceğini söyleyenler var...

– Doğal olarak benim de Çin Prensesi olduğum söyleniyö ehehe...

– Gülme... Gülmesene lan şopar. Senin tuzun kuru tabi. Sıkılhan rolünü bitiricek diil ya lavuk, köşenin adı o şekil konmuş bir kere. Bana bak söyle o Atibey şerrafsizine bir tatsızlık olursa sıkarım kafasına. Okur beni istiyo oğlum. Bir benzin istasyonu veya bir bakkalda beni görenler “zevkle okuyoruz Hırgürkan Abi” diyollar. Yolda durdurup bana bir “şarrafısız” desene usta diye ricacı olanlar var. Halk bunu isterken, bir takım entel dantel hatta solcu kimselerin bazı komplolar içine girerek gerek şahsım gerekse bu milletin pırıl pırıl evlatları... Alo... Sıkıl... Alo, lan... Kapadınız mı şerafsizler? Alo... Mavzer sıkarım kahpeler...

* * *

– Alo Sıkılhan halan ben... Adeviye Halan... Bak sana bi gız buldum. Bir an evvel kur yuvanı, üç çoğunu yap, beyaz eşyanı felan al, tüketimini et, ticareti canlı dut, oyunu ver gerisine ses etme...

– Oh... Süpersin hala yaa... Nası bir kız bu, hemen evleneyim piyasa canlansın, esnafın yüzü gülsün.

– Tam bir kız sayılmaz, yarımından biraz fazla...

– Nası yani yarım? Altı balık felan mı, pullu kadın sevmem ben, huylanırım...

– Yok, denizgızı değil, töre kurbanı... Yarısına yakını hakaten yok. Abisigil kesmiş kızı. Yabancı değil yani, deli zengin çocuğu felan parçalamamış, bizzat abileri töre gereği kesmiş. Ama çocuk doğurabiliya artı yarım olduğu için abileri fazla para istemiya. Yalnız gampanyadan yararlanmak için onbeş hazirana kadar evlenmen lazım. Yoksa yüzde onsekiz artacak kızın başlığı.

– Tek başıma tüketim yapsam, yarım kız sizde kalsa olmuyo mu? Zaten yarım tane, fazla tüketemez, benim de hızımı keser.

– Peki Asuman var burda. Azcık boydan gısa, enden geniş, diyagonal olarak tıknaz.. Ayakları iri, taban alanı fazla...

– Kızı tarif ederken pi sayısını kaç kabul ediyosun hala...

– Pi... Pipisi yoktur canım... Evet biraz bıyığı felan var ama o kadar da diil. Ağda, silikon, porselen, oryal felan gısa sürede toparlanır... Gızın en önemli vasfı, babasıgilin bizim burda il sağlık müdürü olması.

– Fevkalade... Peki ya annesi? Umarım belediye encümenidir. Hele dayısı müsteşar muavini, halası da daire başkanı veya grup amiri ise tadından yinmez...Ehe...

– Babası önemli gerisini boş geç... Bütün Türkiye'ye onmilyon domuzgribi aşısı ismarlanmış. Sadece belli insanlar aşı olabilecek. Belki Asumangil'in babası maakamını gullanıp bize de bir gaç sisi grip aşısı ayarlar. Yoksa kimseler sahap çıkmaz bize, bi hapsırığa gurban gideriz. Neslimizin devamı için Asuman'ı almalısın Sıkılhan. Hade, evleneceksin, çırpınma direnme sen de zevk alacaksın. Evlendürecin seni...

– Alo... Yahu bırakın bu elitist, seçkin tavrı. Atlayın bi gelin, buyrun tartışalım yaa. Gelin bi argümanlarımı dinleyin, bi sürü argümanlarım var benim. Sen de topla getir argümanlarını, toplanılsın tartışılsın, açık net ortaya konsun herşey... Sen nası yok sayarsın bu ülkenin mayasından gelen bir insanları. Sayın Sibel Can, bakınız bir şarkısında ne güzel dile getirmiş: Bu devirde kimse sultan değil, padişah değil. Ne bu burnu büyüklük, beni beğenmemeler... Bakınız bir Faik, ne özlü bir lafetmiş Safiye ile katıldığı bir Esra Ceyhan Programında...Diyor ki;

– Ömür dayı..

– He benim ben. Sıkılhan lan yiğenim, toplaşıp gelsenize kızlı erkekli bir grup. Size gahvaltı düzenledim diycem ama kahvaltıya gecikirsiniz, akşam yemeği daha güzel olur. Herkeş çıkartır, argümanlarını ortaya kor, herşey açıkça tartışılır, konuşulur, gülünür, fıkraalar anlatılır... İlerleyen saatlerde alkolün da etkisiyle ikili tartışmalar başlar, birbirini ikna edenler odalarına çekilir...

– Of be dayı...

– Olma mı diyosun? Bakınız Asu Maralman eski bir şarkısında ne de güzel söylemiş, diyor ki;
Kim demiş ki olmaz diye
Yeter ki sen candan iste
Olur olur bal gibi olur

Akan sular, sular da durur... Sizin nesil Asu Maralman'ı tanımaz bak. Yeliz var ya şimdi bi yarışma programıyla çıkış yaptı, o bilardocu çocuğu çalıştırıyordu hani. İşte Asu Maralman o Yeliz'in döneminden. Sonra Yeşim vardır "Söyle küçükbey" adlı şarkıyı seslendiren. O da Asu Maralman'la aynı dönemden sayılır bak. Bakınız ne de güzel söylemiş sayın Yeşim: "Hiç mi kalbin sızlamaz söyle küçük bey, olmaz böyle şey" Alo... Alo... Ulan... Gene mi kapadın dayının suratına hayırsız. Varı yoğun kendiniz yeyin de mi eşşoğleşsekler. Kalkıp dayıma iki kız alıyım da geliyim diyen yok. Lan yer gök "Ramiz Dayı" diye inliyo. Bari al kızları gel, "Size gerçek dayı gösterecem" de. Bak bu nasıl fikir? Alo... La yeğen, la amma kaltaban adam çıktın sen be! Ayıptır ya şimdiye kadar elli takla attım şurda, şahitlerim var. Alo?

* * *

– Alo, Sıkılhan, dostum merhaba. Vakit nakittir, Türkiye'nin kısır çekişmelerle oyalanmağa zamanı yok, hemen mevzuuya giriyorum. Gel seninle gövercin yetiştirelim...

– Güvercin mi yetiştirelim. Hayırdır Enes, ticaret hayatına nooldu? Cevizlisucuk ve keçi boynuzu ye, her türlü hayatına iyi gelir bak.

– Hayvanı ticared için yetiştireceğiz. Bugün siyasi yahut ticari haberleşmelerinin dinlememesi için milyarlar harcayan bir tüketici grubu var. Virüs porogramları, sinyal kesici cammerler, böcek adı verilen sinsi minik mikrofon ve kameraları bulan cihazlar. Hatta tanıdığım bir müstakil ticared adamı ticari ve siyasi ihale sırlarının çalınmaması için dil-

siz kuryeler çalıştırıyor. Kurye yakalanırsa gizli evrakı yutup üstüne yüksüğünde taşıdığı kezzapı içmek suretiyle kendini imha ediyor. Kuryenin maaşı, tektaş yüzüğü, kezzap gideri, cemmırlar, böcek avlayıcılar... Bunca masraf yerine bizim yetiştirdiğimiz posta güvercinlerini satın alırsa emniyet içinde haberleşir. Tabii güvercinin gübresini de lale dipleri-ne dökülsün diye ihaleyle belediyyelere satacağız.

– “Oh ticared ticared,” diyosun gene yani.

– Ticared ticared. Lülülülü ticared. Yahey yahey yahey ticared. Tilililili... Ahoy ahoy ticceerad... Rrıbbh.

– Nooldu lan yüzüğündeki kezzap mı patladı...

– Bir an içün ticared ile kendimden geçtim. Yalnız burada bitmedi... Posta güvercinlerinin kullanımı yaygınlaşınca bu sefer atmaca, doğan, şahin gibi yırtıcı kuşlar yetiştirip güvercinleri ele geçirerek bazı sırlara vâkıf olmayı arzulayan çevrelere satış yapacağız. Sonra ben Rüveysâ ile evlenip ona bir cip alacağım. Üç çocuk yapıp Vaşington Disii’de okutacağız.Alo? Aloo? Nooldu kapadın mı? Mutluluğumuzu mu kiskandın? Ticared fikrimi mi beğenmedin yoksa. Ne var, önce virüs soona antivirüs... Global ticaret böyle...Lan? Bak hakaten kapamışsın yaa. Çok ayıp. Az alış oğlum ticarete, sivil ol biraz. Niçün bu kadar düşmansınız ticarete. Senin gibi zihniyyetlere kalsa her yer kantin olsun, kaşer peyniriyle postal boyası satılsın. Yok bööle bişi artık, dünya değişti dostum... Alo?

– Alo Sıkılhan Bunalgöl ben, bişi söölicam, bak ne diicam; babam var ya kızıp evdeki herkesin kredi kartını yuttu...

– Manyetiği bozulduysa yutmuştur.

– Biraz bozuk tebi babamın manyetiği. Birisinin hele hele bir kadının elinden kredi kartı alınır mı, alındı diyelim, niye yutuyosun? Bişi söölicam, delirdiği zaman siz naapiyosunuz babana? İçeri alıyo musunuz, bizimki balkonda yaşıyo.

– Yok evin içinde serbest dolaşıyo, kaka kumu var banyoda...

– Yiğivrançlaşma Sıkılhan, iki medeni insan gibi ol. Ben burda camdan görüyorum, belli bi yaştın üstündeki erkekler balkonda yaşıyo. Orda sigara içmelerine felan izin veriliyo. Bizim sitenin bütün balkonları ortadaki otluk alan ve su birikintisine bakıyo. Akşamları bi çıkıyorum her balkonda bir baba yaşıyo. Onu demek istedim.

– Benim babam sigara içmiyo. Salonda yaşadığını tahmin ediyorum, ben odamdan çıkmıyorum, kredi kartım yok, anemin bıraktığı Sodekso yemek fişleriyle yaşıyorum.

– Nası yani sen de fiş mi yutuyosun? Bişi söölicam, var ya

hiç anlamıyorum siz erkekleri. Yiğivrançlık oscarlarısınız. Balkonlarda tek başınıza ölücaksınız. Alo kapadın mı gene, kakakumu?

– Babam telefonumu yidi...

– Sen aç da kuru basenlerinle dalga geç. Var ya kanında ünite ünite hayvanlık dolaşıyo senin. Aşağıyiğivrançlar mahalle muhtarı. İlk insanların ilki. Altın ayı! Bişi söölicam, gençken yapılıcak yüz şeyin yüzü de sen olsan bile direk man moruklar daha da sana telefon açmam. Kemirgen, yırtıcı, sürüngen; kombo hayvan!

* * *

– Alo Sıkılhan, benim ben Ömür dayın. Koşun, galkın gelin... Bizim burda bir elektronik mağazası açılış nedeniyle yüzde elli indirim var. Ay pod, ay phone, ay pad...Alayı indirimli. İnce televizyon, ufak laptop, hap şeklinde pikap... Hadi koşun teknolojinin kucaana... Malum, kuyruk olur. Bi gece önceden gelinir, sıcak şarap eşliğinde kuyrukta dikelinir, ufak bi kuyruk ateşi yakılır, çevresinde taklit yapan taklit yapar, fıkraa bilenler fıkraa anlatır, konu konuyu açar, ilerleyen saatlerde alkolün da etkisiyle...

– Var ya, herhangi bir konuda bu kadar ısrarlı olsan dayı... Roket yapmayla kafayı bozmuş olsan mesela, vallaha şimdi fezadaydın, uzaylılarla konu konuyu açıyodu...

– Emeğe saygı dostum... Lan madem şu kadar emek sarfettiğimin farkındasın, niyçün kalkıp gelmiyosun ipeksi bacaklı kız arkadaşlarını toplayıp eşşoğleşşegın evladı! Sizin nesil orda kendi arasında fıkfık, hop zıp bizim buraya hiç bişi yok. Ölelim mi lan taşralardayız diye? Gerçi her taşraya bi AVM, girişe bir şelale ve plastik palmiye diktiler ama çocuk kandırıyollar, gerçeği gibi diil. Civar kövlerden AVM'ye otobüs kaldırıyollar, topluca gidip bi çaya beş lira vererek geri dönüyo. Sizin orlardaki gibi olmuyo...

– E o zaman sen kalk buraya gel dayı. Plastik diil hakiki AVM var burda. Bizim nesil habire radyasyon alıyo düdüklü AVM kapılarından geçerken, ondan giderek gelişip serpiyor orantısız büyüyörüz.

– Sigigit, bi de dalga geçiyo keçi. Ben oraya gelip naapıcam, siz toplanıp deplasmana geliceksiniz, saha avantajı bende olucak ilişkinin hasını buram buram organik kokanını görüceksiniz. Şimdiki aşklar contalar gibi sahte. Buyrun espi de yaptım.

– Rrröhh...

– Ne röhö len sıpa, beğenemedin mi? TC Başbakanlık bi le Tayyip Bey’in konuşma metinlerini benim espi ile süslüyo. Daha geçen hafta şu köşede Asu Maralman’ın “Olur olur Bal Gibi Olur” şarkısıyla sevenlerime seslenmişim, bu haftasonu Şanlıurfa’da kalabalık bir yurttaş topluluğuna bu şarkıyla espi yaparak seslendi. “İlham kedisi gibi kullanıyorum.” Eheh... Alo... Kapadın mı lan? Alo... Gel sen beni dinle, sana da son model bi cep telefonu alırsın, rahatça çot çot kapatırsın dayının suratına, sığır...

– Alo, Sıkılhan, annen ben yavrum, evet. Şu an neyime bakıyorum bil bakalım...

– Beynine bakıyosan kurcalama anne ya, anlayan biri bak-sın, bozarsın bak.

– Yok hayır, omurilik soğanıma bakıyorum. Şombalar Gourup hastaneleri omurilik soğanında %25 indirim yapmış. Renkli omurilik soğanı grafisi 300 lira. Ayrıca böbrekte %3, kalınbarsakta %25 indirim uygulanıyor. Büyük fırsat ve biz bu ülkede fırsatları değerlendiririz gencadam. Senin de baktıralım mı indirimli yerlerine?

– G.tümü göstermek istiyorum, bi arızası olabilir. Sizin gi-bi g.tümden icat çıkarmak istiyorum bazen ama tam olarak olmuyor. Yapayım renkli olarak görüntületeyim. Edeyim...

– Mizah bu deyin, derhal odana çık gencadam. Ailen sana beş yıldızlı bir hastanede istediğin yerinin renkli grafisi çek-tirme olanağı veriyor, niyçün nankörlük yapıyosun? Aloğ?.. Alo, çıktın mı odana? En son ne dedim?

– Duymadım...

– O halde kulağını göstermeliyiz gencadam. Şanslısın ku-

lakta da bonus var. Sadece bir kulak ücreti ödeyerek iki kulağına birden baktırabiliyosun. Git ve hastanenin tadını çıkar. Çekiç, örs ve üzengi kemiklerini renkli olarak görüntülüyorlar. VIP card sahiplerine ise mini bar ve çerçeveli malpigi cisimciği hizmeti var... Ayriyetten kulunçlarını ezip sadece 33 dolar çarc ediyorlar, 42 değil... Şimdi ne diyosun bakalım bu işe...

– Öleceksiniz.

* * *

– Sıkılhan yiğenim, alo... Ömür dayın ben. Kısa kesicem net olarak soruyorum: Ortadan yarıldığında içinden “Ya Allah” diye yazı çıkan köknar kütüğü?

– Hayır.

– Gölde canavar, iki başlı?

– Olmaz...

– Ulu önderin büstüne benzeyen ağlayan kaya? 1907’den bu yana Fener’in tüm kalecilerini ezberden sayan muhabbet kuşu? “Anne,” diyen dere kunduzu?

– Cık

– Bir kirpiyi yavrusu zannederek emziren kangal köpeği, depremi önceden bilen şaşı kumpirci? Evet... Hiç birisi mi ilginizi çekmiyo yahu? Süprizli ortam, enteresan gelişmeler... Hıı?.. Canım yine de sen argadaşlarına bi sor. Belki gelmek isteyen olur gızlı erkekli bi grup?

–

– Peki o zaman dilinize sürpriz yapayım, ağzınıza zıçayım, gelmezseniz gelmeyin dürzüler.

* * *

– Alo Sıkılhan, merhaba dostum, ben Enes. Seni Dombakbükü’nün Rızıklı Koyu’ndan arıyorum. Burası el değmemiş bakir bir koy. Cam gibi deniz, yer yer okalıptus ağaçları, tat-

lı su, az yosun... Rüzgar kible ve keşişlemeden üç ila beş şiddetinde esiyor, deniz mutedil dalgalı... Var mısın çılgınca fütursuzca, arzuyla birbirimizi ıstırarak ticared edelim mi?

– Kapatalım.

– Kapamayalım, ticared edelim. Ben diyorum ki bu şirin belde atıl kalmasın. Niyçün 733 yataklı bir tesis yapmayalım ki buraya. Yöre halkına ekmek, kontör, patates, buzdolabı...

– Tut biraz, hemen yapma yaa...

– Edeceğim... Bak belediyede bizden sekiz kişi var. Esnaf her zaman olduğu gibi ajlıkla mücadele ediyor. Bence tam yeri otel, açık büfe, rızık, yatak... Ohh ticared... Innghh ticared... Nörbb, ıheyyl, dıhell, veyk, neheb, duhul... Oh ticc...

– Ettin di mi? Taşa sil, betona sür.

Kıyamet Senaryoları

– Alo, Sıkılhan, annen ben gencadam. Gazeteleri okudun diy mi? Ee, şeyden paniğe kapılmalyız, evet, neydi? Du bi-dakka dilimin ucunda... Eööö... Uzmanlar uyarıyor, şey diyorlar...

– Katil yosun, deli arı, kuduz kelebek, zehirli kıymık, vahşi domates, hunhar örümcek salgını, çıldırtan marul, beyin burkan sıcakları, Yıldıztabya sapığı, koli basili, seri katil...

– Yok yok onların hepsinden paniğe kapıldık, evet, gerekli harcamaları yaptık, reytingleri verdik, geçti. Bu başka bişeydi sanki... Hatırlasam huzur içinde paniğe kapılıcam ama bi türlü hatırlayamıyorum...

– E aç gasteyi bak, günün paniğine kapıl, yorma beni ana...

– Az önce baktım yavrum. Hatta Vildan teyzeni aradım, bi süre onla paniğe kapıldık. Vildan teyzen, “O şeyden korunmak için, şu tabletleri yutalım, eve elektrikli bişey alalım, duvar ördürelim,” felan dedi. Aslında ne dediğini tam olarak hatırlasam paniğe kapılmamız gereken konuyu da hatırlıycam... Herneyse çocuğum dikkatli olmalıyız, insanlık bir felaketin eşiğinde olabilir...

– Felaketin eşiği ha... Göktaş felan mıydı, NASA mı açılmış, kaç yıl kalmış?

– Saçmalama çocuğum. Göktaş çarpıcak diye Vildan teyzen niye bişeyler almaya kalkışıp tablet felan yutsun...

– Yok yok göktaş da gaz veriyo tüketime. “2012 de Maya Takvimi bitiyo kıyamet kopabilir,” diyolar mesela. Bu durumda “İki yıl için ne kasıcaz ki kendimizi, gidip canımızın çektiği şeyleri alalım, noolucaksa olsun ağzını kırıyım,” diyen milyonlarca insan olabilir. Bence bu tip bi haberden sonra sürüyle abuk sabuk alışveriş yapılyodur AVM’lerde. Misal, her kıyamet haberinin ardından Bunalgöl düzenli olarak dört porsiyon dondurmali tiramisu yiyiyo...

– Hımm evet demek ki kıyamet haberi diilmiş. Yoksa, öyle bi haber okuduğumda ben de diyeti felan bırakıp hızla en yakın AVM’ye giderek kebab ve keşkül yutuyor, saç modeli değiştiriyor, üstüne iki çift ayakkabıyla çanta alıyorum.

– Çok iyi. Şimdi hatırladım bak, senin dediğin kıyamet haberiydi esasen. NASA’lı uzmanlar, “Güneşten parça kopmuş, Merih Gezegeni dönerkene sola yalpa yapıyor,” diyesiler. Hadi gidip bana yelken yapabileceğim ufak bi tekne alalım...

– Manyak olma gencadam. Sizin nesil de iyice pijliği ele aldı ha. Ölçsüz arzularınız var yavrum. Hepinize birer ay-pod, ayfon, atari felan derken hepten coştunuz be terbiyesiz evlatları. Hem sağlıklı gencadamlar, en fazla, büyük siyah bir jeep ister, nerden çıktı yelken filan. Petrol ya da elektrik tüketmeyen bişey istememelisin, çıkıntılık yapma!

– İyi de zaten bizimkinden başka nesil olmayabilir. Şu üç günlük dünyada, haybeye gerilmeyelim derim ben. Patlatalım kredi kartlarını...

– Kışkırtma beni Sıkılhan. Oyuna gelmeyeceğim, hayır, korkmuyorum, evet...

– Daha kapıda domuz gribi var... Ya da bu kışkinin adı her neyse... Korkunçcuklu veba, hunharlı hurma humması...

- Miyzah bu değil, değil mi Sıkılhan?
- Kaka yapanlar dikkat, bu virüs öldürüyor...
- Terbiyesiz, seni doğururken yapmışım zaten ben kakayı, kapa şu telefonu!
- Burnu olanlar, bu yazıyı okumadan sokağa çıkmayın!
- Ağzını burnunu kırdırtıcam bak ben senin.
- Klimalar öldürüyor, yüzme havuzları mikrop yuvası, kedi kumundaki büyük tehlike...
- Kışkırmayacağım... Evet...
- Yelken Sektöründe Sonbahar Fırsatları... En iyi on yelken üreticisi, peki?
- Yemezler...
- Neden ki, yiyelim bence. Samanyolunda kırmızı beyaz iri yol kukaları belirmiş. Marsın uydusu morarmış. Vaktimiz azalmış olabilir AVM'ler kapanmadan yetişelim.
- Kapatıyorum, kurye keşköl ve kebab getirdi...
- Motosikletli kuryeler trafikte dehşet saçıyor... Doğala özdeş keşköl aromalarının içindeki Hegzaproxtimien maddesi kısırlığa yol açıyor, o da ayrı... Korunmak için Prof Mirranki'nin mahlep otu kapsülleri ve Sinsinati Üniversitesinde Mucize Türk'ün müthiş başarısı adı altındağ... Alo... Anne? Alo... Kapadın mı, kapamamalısın, hihohahaha... Evet...

– Alo Sıkılhan, dostum merhaba. Ben Enes, Enes Binsatar... Yahu senden bişey reca edeceğim, kısa bir süreliğine iki koyun güdebilir misin?

– Ehe. Peki versem sen bi sandık limon satabilir misin?

– Yok ben fevkalade ciddiylim, şaka etmiyorum... Et ithalatı içün Macaristan'dan numune koyun getirdik, ihaleye girerken komisyona gösterilecek. Yeşil Sermaye'nin Güler Sabancı'sı Behiye Büşra Uhrek Hanım'la bu işe girdik. Kendisi koyunun kaka yapıp ofisi mundar etmesinden şikayetçi. Ben 25 katlı bir TOKİ'de Behiye Büşra Hanım ise Rûbab Tower Rezidans'ta oturuyor. Ofis desen Ataşehir Cenub City Konakları'nda, yani numune koyunları ihaleye kadar besleyebileceğimiz bir bahçe yok. Sizin apartumanın âtil duran, beton mıcır felan dökülmemiş bir bahçesi vardı, oraya bağlayabilir miyiz?

– Ayrılmayın, bağlıyorum...

– Ahaha, komiklik, gayet güzel. Bir kerresinde ünlü tüccar Ebu Hüveyye'ye esnaf olmaya hevesli gençler, bir sual sormuşlar ve demişler ki “Yaa Hüveyye, ticared dünyası

bin türlü tilkilik ile dolu. Kabile reislerini hoş tutacan, payını ayıracan, gerektiğinde kuzu gibi sessizce reisten ulufebahşış bekleyecen, gerektiğinde ise raakiplerinin üstüne yırtıcı bir çakal gibi atlayıp parçalayalarak ihaleden lokmanı kapıcan. Söylesene sen böylesi micadele dolu bir hayata nasıl katlanıb da başarılı oluyorsun?” Ebu Hüveyye durmuş şöyle bir bakmış. Sonra heybesinden deve derisi bir rulo çıkartıp gençlere göstermiş. Gençler bakmışlar ki ruloda “En güzel deli ve sarhoş fıkraaları” yazıyor. O noktada Ebu Hüveyye dönmüş ve demiş ki “Mizah ile dayanıyorum, gülerek ticared ediyorum” Ne de güzel bir kıssa değil mi?

– Ayrılmayın, gülücüm...

– Mizah iyi güzel de, bizim koyunlara bakalak olucan mı yaa Sıkılhan?

–

– Alo... Kapadın mı gene... Bu... İşte bu... Ne bir ticared ne bir rızık... İşte isbat: Hakikaten de versem iki koyun güdemeyen bir zihniyyetsin Sıkılhan. Noolur koyunlara ihaleye kadar bakıversen. Bedava bakmaycan, komisyona hayvanları gösterdikten sonra kesicez, dös bölgesinden payını alıcan, ticaredini edicen. Amma nerdeee?. Aloog... Alo ses versene istatükocu veled. Alo... statükocuğ... Elitin evlaadı! Göd afe-dersin arkadaşım bunlar...

* * *

– Alo Sıkıl, miriba Bunalgül ban. Var ya Lost Amarikayla aynı anda bitti.

– Aynı anda olması süper. Tensel uyum...

– Hemen konuyu cinsele çekme, hayvan konakları... Bi takım insanlar cidden önam veriyodu bu diziye taam mı? Bittinca hayatımızda boşluk oluştu resman. Annem dizinin final bölümünden itibaren yemeğe başladı, haala durmadı. Büzge hayatındaki boşluğu doldurmak için ex çıktığı Do-

ruksun'a geri dönda, Çisil saçını küt kestirdi, Çaatay torrent emiyo...

– Cümleten geçmiş olsun.

* * *

– Sıkılhan, alo, Ömür ben Ömür dayın... “Ne ezilen ne ezen hakça bir düzen,” diyorum sana, gelin kucak açıyorum, kızlı erkekli bir grup buyrun gelin bizim çatı altında toplanalım. Kılıçtaroğlu rüzgarından estireyim ben size burada. Artık bu ülkede Ali Dibocu'dan naylom faturacıdan, kalpazandan efendime söliyim kart zamparadan şey olmasın, gelin gençlik kollarına pazu yaptırtalım, şüşürelim, semsert edelim...

– Ah be dayım rüzgar hep aynı yerine esiyo senin...Dinmiyo dinine yandığının fırtınaları.

– Esiyo da nooluyo ağzını kırdığımın. Bi toplayıp getir-medin sizin neslin gızlarını... Gelin bak; önce yürüyüşümüzü yaparız, akşama doğru bir kıyıda soluklanılır, sonra bir gençlik ateşi, bir kutlama şenliği bir enerji, bir sinerji... Karşılıklı fikir alış verişi edilir, hedefler konur, ilerleyen saatlerde alkolün da etkisiyle... Alo? Alo kapadın mı şorşak!.. Oğlum kırsala insenize lan, hep kendi aranızda bi elitlik, bi seçkincilik... Al gel işte lan karıları, alog...

– Alo Sıkılhan, merhaba dostum, Hırgürkan ben. Hırgürkan Yırtıcı... Yırtıcı Gourup Dünya Başkanı... Bi dakka seni beklemeye alıyorum. “Aaaağaağahaaaa Yırtıcıu Guruuuup, modeern kentleer kuraaarrrr, ağaaağaaağğğğ, Yırtıcıu Guruup yaşaaanılcek evleer yapaaar ahaaağaağaa-aa” Alo... Nası beğendin mi bekleme müzüğimizi. Beklerken iyi vakit geçirdin mi? Zamanın nası geçtiğini anlayamadın dey mi? Dur bi daha bekleteyim.

– Etme...

– “Ağaaaağğğğ cazibeeeeğ merkezlerımı, ahaağ yükselen yıldızlaaaar, haaaağ, yırtıcıu gruuup modeern kentleer kuraaar.” Nası? Gourubumuza bekleme müziği de yaptırttık, cingıl yapılandı bize. Artıkın baş döndürücü bir yükselişe geçicez Sıkılhan. Çağ çok değişti, yepyeni, hıphızlı bir çağ. Çok.

– Hızlıysa niye bekleme müziği dinliyoruz?

– Eeöö. Çağ çok...Öööö. Bilemedim, danışmanlarımıza sorucam. Dur ben seni biraz daha bekleteyim: “Ağaağaaaaa-ğğğğğ, üçüncü köprüleeeee, kent merkezineeeeeğğğ, sadeceeeeeğ yarım saat uzaklıktaaağğğğ, tenis kortolarını-

ğğğğ, havuzlaaaargğğğ ahağğğğğhağğğğ konsseeeeepttt hağa-
aaaa. Pam pam... İhınah. İn! Arggh..."

– Hırgürkan, nooldu olm, şarkıyı söyleyen kız öldü galba?
Cingılda cıngar mı çıktı?

– He, kayıttayken Dövsıkcan abim vurdu kızı. Bu kısım, Gourup'un bekleme müziğinde olmayacak. Ben sana orijinal dat'ı dinletiyodum, santral hizmete girince bu bölümü dinletmiycez, sen de duyduklarını unut. Çağ çok hızlı değişiyor, çağ çok.

– İyi ama merak ediyo lan insan. Neden yani vurdunuz, öldü mü kendisi?

– Tebi her şarkının bir öyküsü vardır. Bunun da acıklı bi öyküsü var. Kızın adı İncilay idi. Biz üçüncü köprü'nün güzergâhı belli olduktan sonra gourup olarak büyüme kararı verdik. Çağ çok hızlı değişiyor, mevcut durumu okuyup yeni fırsatları yorumlayamayan tıkız zihniyetler film camlı siyah bir cipe bile pinemededen tarihin derinliklerine karışıp kayboluyordu. Orda mısın?

– İvet.

– Grubumuz hamla etmeye karar verinci, kurum kimliği; logo ve cingıl için bir şirketle anlaştık. Cingılımızı seslendiren İncilay'a ortanca abim Erçakal dakkasında aşık olarak iş hayatının porofesyonelliğine yaraşmayacak bir harekette bulundu. Babam bu aşk için önceden "Bir hevestir gelip geçer, bizim oğlan gene şarkıcı karı besliyor," şeklinde düşündüyse de, Erçakal Abim "Biz İncilay'la Japonya'da dünyaevine giricez," deyince delirdi. "Bizim aileye şarkıcı gelin yakışmaz," diye tutturdu.

– Ama çağ? Çok hızlı hani...

– Çağ başka, töre başka götoş! Sordun, adam gibi dinle. Üstüne bi de abim üçüncü köprüyü gören arsalardan birini düğün hediyesi olarak kızın üstüne yapınca babam o dakka Erçakal Abi'ne sıktı. Dövsıkcan Abim de duruma üzüлүp

“Kardaşımlın hayatını kararttın lan kancık,” diyerekten, stüdyoya girip kayıt esnasında İncilay’ı vurdu. Sonra kan bedeli ödeyip anlaştık aramızda... Alo... Alooo... Kapadın mı lan? Alooo. Madem kapıycan niye anlattırıyon lan saatlerce şerefsiz. Alo, bekle lan orda gelip sıkıcam kafana, bekle şerefsiz.

* * *

– Alo Sıkılhan, evet, annen ben yavrum. Seni siperden arıyorum. Belgrad Ormanları’nda şirketçe paintball oynuyoruz. Evet, birbirimize boya atan tabancalarla saldırıyoruz. Böylelikle ekip ruhumuz geliyor. Ben siperde yatarken düşündüm de evde de oynamalıyız. Evet, hoş olur.

– Evlat katili mi olıyım diyosun?

– Saçmalama Sıkılhan, bunlar oyuncak. Mizah bu diil çocuğum. Üstüne eski bişiyler giy, babana da SMS attım eve gelince çarpışcaz.. Ailemiz çağın getirdiği stressle böylelikle rahatça başa çıkabilecek. Yeni durumlara kolaylıkla oryante olabilen, aktif, girişken, dinamik, prezentabl, fileksıbl, yavuşakebl, satışkan, çakalbilitesi yüksek, sektöründe liğdar vea

– Tamam, ben teslim oldum.

– Olmamalısın gencadam. Çarpışmalısın. Ben de gençken senin gibi, öfkeli, afedersin bokuynan kavga eden ona buna karşı bir insandım. Hiç unutmuyorum bir gece rüyama, gri saçlı, viskisini tek buzla içen bir senatör girdi, sık bir golf pantolonun üzerine, füme lakost giymişti, bana güneyli aksanıyla ...Tanrının cezası sürtüğ! Kahretsin...Vuruldum, Yönetici Sekreter Chief Asistant Kübrâ Bradley beni vurdu.

– Dayan anağ... Anamm.. Ehehe... Kara bahtlım, rölfe pürçeklim.

– Hep senin yüzünden Sıkılhan, telefonda lafı uzattın, yerim belli oldu. Şimdi köşe ofisimi, park yerimi ve yönetici tuvaleti anahtarımı bu oronsbu kariya vericekler. Gülme çocuğum, gülmemelisin, mizah bu değıl! Çirkin, tatsız...

Rüyalarda Buluşuruz

– Sıkılhan, dostum merhaba, Enes Binsatar ben. Rüyamda Sinan Çetin'i gördüm bana, "İstanbul'un kuzeyinden arsa kapat yaa Enes," dedi. "Üçüncü köprü cenuba (kuzey) yapılacak, arsa fiyadları yüz katına çıkacak," diye muştuladı.

– İyi hep beraber oraya gidin. Sizcil olun.

– Sen de gel "ne olursan ol yine gel" Gel orada "Rûmi Bridge Konakları" yapalım, inşaata ortakçı ol, ticared et. Ticaredin olduğu yerde ferahlık vardır. Prodakt alıp prodakt satalım, rızıklanalım. Bir kerresinde Ayn Rand adındaki feylesof hanım, Nivyork şehrinde bir grub esnaf ile ticared için...

– Ayn Rand kim lan? Hani sen hep Ebu Hüveyye'den ticared kıssaları anlatıyordun. Olaylar İhbıkâbad ve Şudeybiyye şehirlerinde geçiyodu?

– Bilmiyorum Sinan Çetin rüyamda söyledi galiba, ulu bir ticared insanı olsa gerek. Herneyse, ben bu muştulu rüyadan sonra araştırdım hakaten de üçüncü köprü diğerlerinin kuzeyinden geçecekmiş. Gerçi kapan kapmış amma birikmişin varsa hâla alınacak birkaç yer biliyorum. Ne diyor-sun "Rûmi Bridge Konakları" fikrime... Ya da Rûmi marka

olarak kullanıldı, epridi diyosan başka bişe bulalım. Hem Sinan Bey bulmuş, ayıp olur, adam o kadar tüyo verdi rüyamda. Senin kafa çalışır, bi konsept bulsana. Prodakta albeni ve likidite getirebilecek bir isim, pazarlanılabilir, çarpıcı, vuruşkan, format atıcı, kulakta kalan, kulak memesini hafifce üfelerken ıscak nefes ve fısıltıyla içe dolan, ordan boyuna ve para, ıhıyyz, rehebbhinh, yeşil yeşil, matbaa kokusu. Hım-hh. Ticaredh, ohh ticared... İvıl ıvıl ticared.

– Rüyana gireyim orda konuşalım. Ben kapadım...

– Zevkin bu değil mi, telefonu kişilerin suratına çat diye kapamak. Bir renk bir, tad, hayattan bir emlak alayım, bir cip edineyim, bir zevk alayım yok. Kara, gri, tıkız, gabız, üretim yok, habire eleşdiri, para gazananı bir hor görmek, ticareti bir ayıp görmek. Priket gafalı, çirçeve zihinli... Hani ya modern çağın gerekleri? El cevab:tıss... Versem üç koyun güdebilir misin? El cevab; Ha kezâ, tıss. Af-federsin, göt yani.

* * *

– Alo Sıkılhan, Enes ben dostum, Enes Binsatar. Yahu nasıl ettin de rüyama girdin. Hakkat, “girecem” dediydin ve girdin... Vallaha seni rüyamda gördüm...

– Peki, ne dedim sana yaa Enes?

– Yaa ne dediğin önemli diil, güzel güzel konuştun. Bana “Tamam oğlum, edin lan ticaretinizi neyinizi. Tamam ‘Rızkın onda dokuzu ticarettedir’ denmiş, peki. Ama geriye kalan onda bir için bir yaşam alanı bırakın, nefes alacak yer kalsın. Az yavaş, tıkanacaksınız lan,” felan dedin.

– Tesadüf ama iyi demişim.

– Yav bırak, gel biraz akıllı ol. Bu bir yetenec, bir prodakt, bir ürün. “Girecem” dediğin insanın rüyasına girabiliyosun sen. Bu yepyeni bir mecrağ açar. Hedef kitleye uyku esnasında pazarlama edersin. Onar dakika arayla üryalara girip çı-

kar, ürünü gafaya, gafaya iyicce kazırsın, bilinçin altına girer girer çıkarsın.. Tüketici uyanır uyanmaz alışverişe koşar...

– Hızla kaybolmada tazı gibi ol...

– Etme gel, takındığın at gözlüğünü çıkar. Gabız, tıkız, kara ufuklu olma hayatın tadları, renkleri... Ben ol, kendin ol. Ünlü kadın feylesof Ayn Rand, Ebu Hüveyye...

– Okuduğunu yorumlamada titiz ol. Ya okuduğunu gerçekten anla ya da alçaklığına kılıf bulma, insan ol.

– E naabacan, sana rüyada bazarlama etme gibi bir yetenec verilmiş, onu mezara mı götürecen? Bu mudur? Prodaht buldum, götürüp gömeyim. E, kime yaradı senin yetenec? Kime gitti para? Busunuz yavrim siz, ölü sevic. Canlı, fıkır fıkır, alışveriş edenden, yalım yalım yanıp sönen, cıstak cıstak ritim içinde soyunma gabinlerinde üst baş değişti-
renden, sol şeritte kaptırıp gitmiş hızlı cipten, hareket eden konseptlerden tiskiniyorsunuz. Hiç mi siyah film camlı cip istemez insan nefsi, hiç mi gayrimenkul biriktirmeyi arzula-
maz? Nefs heves ile kavrulmaz mı, sarı liralari, yeşil dolarla-
rı üstüste dizip seyretmek için. Led plazma için, daha küç-
çük ceb telefonu için tutuşmaz mı? E öl ozaman hakaten. Ünlü Sanatkâr Hayko Cepkin'in de seslendirdiği gibi: Kon-
sum, obey, day. "Tüket, itaat et, öl." Ölü de tüketenlere yer açılsın, kuru kalabalık edip fitrinin önünü kapatmayın. Ala-
cak vatandaş yaşasın.

– Sittir ol... Git lan ordan...

– Allo, miriba Sıkılhan, Bunalgöl ban. Bişi söölicam. Önümüzde 11. 11. 11 var...

– Vay per yaptık hee... Ne oynuyoruz, okey mi? Bence bi tur daha dönelim, çift atarız.

– Hemen dalga geçme insanla, maymun atası! İnsanlar bööle tarihlere önem veriyo taam mı? Büzge'nin büyük ablası tam 10. 10. 10 tarihinde doğum yaptı, bunu biliyo muydun. Sevimli minik bi kız bebek; adını Onnur koydular.

– Bu durumda erkek olsaydı Oncuk koyucaklardı...

– Ovv... Var yaa, on üzeri on tane hayvan dolaşıyo senin içinde Sıkılhan. Ört şu telefonu 12.12.59 tarihine kadar konuşmayalım. Yiğivrançlık sektöründe lider, ISO 9001 kalite belgeli bir kazmasın, on numara bi hayvansın!

* * *

– Alloğ, iyi günler ben Nurcall, Sıkılan Öflanla mı görüşüyarım, doom tariiniz günayıl olarak aezin kızkılık soyadının bir ve yedinci harfleri? Şunun için aradım Sıkılhan Bey, bankacılık sekörünün kârı tam onbeş milyar liraya ulaştı... Nasıl yaptık bunu biliyo mısınız?

- Çok yakından...
- Onaylıyo musunuz?
- D d kl yosunuz.

– Şunu hatırlatmak istiyorum Sıkılhan Bey. G r Őmele-rimiz Şirket politikası ve sizin g venliğniz g ree bandalınıyo bilyosuz. Ancak sektör olarak bi süreliğine bu bandı kapa-tıyoruz. Amacımız habire telefonla rahatsız edilmekten, an-laŐılmaz kampanyalarla, pire g t  harflerle yazılmış tuzak-lı kart sözleŐmeleriyle; soyguna varan, gasp sınırlarını zor-layan, işletim, kart, havale bilmemne ücretleriyle düdük-lenmekten bıkan siz sevgili muudilere kısa süreli bir rahat-lama olanağı sağlamak. Sinyal sesinden sonra bant kapanı-cak, istediğiniz ses tonuyla bağırıp çağırarak, kiŐiselleŐtir-memek ve sektörün tümüne yönelik olmamak kaydıyla istediğiniz lafları söyleyebilirsiniz, atış serbes, maksat m Őte-ri biraz rahatlasın...

– İstemez, vermeyin sinyal sesi,  tt rmeyin düdük felan. Tuzaktır yine bu, Őantaj yapıp para istiyceksinizdir. Kötü konuşmuyorum, sekt r n ze hepsine aşığım, baŐarılarını-zın devamını diliyorum. Güçlü bankacılık, güçlü Türkiye, saygılarımla...

– Niye, rahatlamak istemiyo musun bebeem. Hadi, açık saçık konuş benimle.

- Yemezler...
- Hadi Sıkılhağn  flađđn...

–

– Afferin lan Sayın Sıkılhan  flan. Bak keşke bütün muu-diler senin kadar akıllı olsa. O kadar aradık ettik ama, uyan-dın işe sonunda. Artık çeşitli  ağrı merkezlerinden gelen otu boku onaylamıyosun, daima altında bi  apanoğlu arıyosun... Evet bu Şirketimizin bi eğitim çalıŐmasıydı. Eğittik bak seni, kapitalizmin türlü çeşitli tuzaklarına karşı uyandırdık. Bu nedenle sana 30 lira para  arc ediciiz. Bedava eğitim olacak

değil a kuzum? Kapama, bindiricez sana o parayı yolu yok... Ahaha kapadı gene aptal, aphhtaaal..

* * *

– Allo, Sıkılhan, baksana ne diicam, bişi söölicam...

– Aha Bunalgöl. Ne çabuk, 12.12.59 oldu lan? Vay be, sanki on dakika geçti haa... Piyy. Hayat böyle bişe işte. Bi dakika bi araba camı bulup kendime bakıcam. Bu arada sende ne gibi değişiklik oldu? Hafif tombiklemişsindir herhalde, göğüslerin de büyümüştür en sonunda...

– Terbiyesizleşmez misin lutfen Sıkılhan. Bişi söölicam, ben seni şey diye aradım, kapandın mı diye?

– Nası “Kapandın mı?” diye... 12 Aralık 2059 da da hâla bu tartışma mı sürüyo ya. İsteyen kapanır, isteyen açılır kardeşim. Ben soruyo muyum hâla sitreç pantul giyiniliyo mu diye?

– Lütvan Sıkılhan, yapma şunu, gayet ciddi bişi için soruyorum. Borukaan, Büzge’nin telefonlarına çıkmıyomuş. Bi cafede karşılaşmışlar bunlar, Büzge sormuş “Niye telefonunu açmıyosun?” diye, bu da demiş ki “Valla Büzge’cim üç gün önce kapadılar beni. Yutuub, feysbuk felan derken tek tek adam kapamaya başladılar, üç gündür kimseyle iletişim kuramıyorum,” demiş. Şimdi biz de Büzge’yle araştırıyoruz, gerçekten böyle bişe var mı, yoksa Borukaan Büzge’yi şutlamak için dötünden yalan mı atıyo, diyerekten. Çağatay “Bi kere beni kapadılardı,” diyo mesela. Alo... Alo... Kapadın mı, kapandın mı... Alo... Hakkat var mı böyle bişi ya?

– Alo, dostum Sıkılhan, merhaba. Enes ben Enes Binsatar. Alo... Bak, sana yeni duyduğum bir ticared kıssasını anlatacağım. Bir kerresinde ünlü tüccarlardan Ebu Hüveyye yanında bir kac dragon iş adamıynan beraber...

– Ya bi dur. Hiç müsait değilim, burası çok kalabalık. Beşyüzbin radikal oturduk konuşuyoruz, çok gürültü var inan seni duyamıyorum.

– Ahaha... Fevkalade. Miyzah bu değil gerçi amma, gene de komik insansın Sıkılhan. Bak ne diyeceğim, gel seninle bazı televizyonlarda program yapalım, bağlantılarım hiç olmadığı kadar sağlam, açarız önünü... İşini bilene ortam fırsatlarla dolu Avon katoloğu...

– Dörtüzyetmişbeşbin kurnaz arıyolarmış Enes, oraya bi uğrasana sen...

– İşte bu, bu şekil espiriler edeceksin. Her türlü belâgat sahibi, tartışmacı, yırtıcı zat var amma espiri hususu, şaka etme, hümorlu laf çarpıtırma eksik bizim buralarda. Dostumsun diye söylemiyorum, maşallah bu işin dragonusun. Şak anında cevap veriyorsun. Gel yapalım şu televizyon po-

rogramını, edelim ticaredimizi, rızkımızın peşinde antene çıkalım...

– Kırkdörtbin fetbaz varmış, elliye tamamlyacaklar, adam arıyolar, oraya da uğrayabilirsin bak...

– Uzatma, pazarlık mı ediyorsun... Sen de öğrenmeye başladın esnafılığı bak.. Yalnız ben bu işin dragonu oldum artık, pazarlıkta çok çekişiriz onu söylüyüm... Kaç para istiyosun sen şimdi?

–

– Cip mi? Yahu ortada bir cip lafıdır gidiyor. Açıp biriynen ticared, rızık, politika konuşuyorum. Mevzuu dönüyor dolaşiyor cipe geliyor... Kimse cipe binmesin mi kardeşim, onu mu diyorsun sen? Bırakın yav bu istatükoyu. Fıkara edebiyatıynan, bir lokma bir hırka aymazlığıynan hangi memleket âbad olmuş, sorarım. Satlığımı satıyorum, ticaretimi ediyorum, cipime de biniyorum. Yok efendim “Arap yağı bol bulunca dötüne sürermiş”, vay efendim nerde kalmış komşu açken tok yatamamak... Vay kudurulunmuş, buldumcuk olunmuş... Naalakası var! Kaldı mı böyle şeyler yav! Bana bunlarla gelmeyin, derdinizi ilgili firmaya anlatın... Naalakası var, naalakası var!

– Ben hiç bişe demedim ki ama.

– Biri “cip” dedi sanki. Hattan mı acaba?

– Bilemem. Sen kendi başına konuşuyodun, ben “cık” bile demedim.

– Yapma yav. Birisi “cip” demiş gibi geldi bana. Söylediy-sen açık konuş bak. Azcık mert olun oğlum. Verilemeyecek cevap yok bende. Cessurum, riks nedir bilirim, dragonum. Riksime alır, ticaretimi eder, cip üstüne cipe binerim. Öyle kara kuru, tıkız, vizyonsuz zihniyyetler, risk alamaz ticare-dte, cessurluk bilemez. Anca korkar, Avon’un tırsaklar kataloğunu karıştırır. Ha bak ikinci olarak da müflis tüccar gibi eski defterleri karıştırır bunlar. Vay efendim eskiden adil-

likten, yetim hakkından bahsederken şimdik coztutup kabak çiçeği gibi açılmışız, gözümüzü parayla lüks bürümüş. En düdükçü işveren biz olmuşuz. Fukaraya yüz çevirmişiz, “Ver Allahın verdiğiğine, vur Allahın vurduğuna,” diyesiymişiz. Naalakası var, hadordan, hadordan! Suratıma kapadın gene değil mi, alo?

– Hayır kapamadım, burdayım...

– Demek kapamadın. Yahu nooluyor bana böyle? Kusura bakma Sıkılhan, asabım bozuk biraz. Otuzbirmilyon beşyüzbin civarında haset insan var şu memlekette. Öhööyle sinsi gibi aldığımızı sattığımızı gözetliyor karnıdar, kıskanç nâbekârlar. O kadar insanın gözü olunca ister istemez insanın sinirleri yıpranıyor. Duymazdana geliyim, ben ticaretime bakayım, sıfır sorun politikası izleyeyim diyorum, amma ne mümkün. İster istemez geriliyor insan... Efenim bişey mi dedin?

– Yoo...

– Ha... İyi... Yanında biri var da o mu bişe söölüyo?

– Ya yok... Köpeğim var sadece yanımda, terlik kemiriyo...

– Köpeğin mi? Adı ne köpeğinin? Ne gibi bi ad koydunuz köpeğe?

– Kontes...

– Ha iyi... Alo? Şimdi kapadın ama dey mi suratıma...

– Hayır ama kapatıyım bari madem... Baksana abi giderek olmuşsun sen...

– Ne olmuşum?

– Kafan yani...

– Ha evet. Haklısın kardeşim, kapat madem sen. Hakikaten âsabım şeyoldu, kafam karıştı biraz. Bu ara piyasa hareketli çok satış oldu, az yorulдум zannedersem, evet. Kapadın heralde, iyi... Alo... Kapadığına göre iki saniye önce “cip” demiş de olamazsın... Evet... Dedin mi yoksa? Alo... Kapadın yani, güzel... Hadordağn! Naalakası var! Hadordan!

***İlişki Uzmanı ve
Yaşam Koçu
Sarı Dobra Lanbanu Ohnur
Bizlerle...***

Taşıyıcı Anne Sabrımı Taşıyor

Sevgili Lanbanu. Ben vücüdüm bozulmasın diye partnerim Senar'dan izin alarak Şenay adında bir taşıyıcı anne tutup bebeğimizi ona taşıtmaya karar verdim.

Senar o sırada yurt dışında olduğu için, Namık adlı bir kuryeyle spermini bana gönderdi.

Ben ileride tatsızlık çıkmasın, taşıyıcı anneyle yüz göz olmıyım diye Feridun adında bir başka kuryeyle Senar'ın spermini ve kendi yumurtamı taşıyıcı anneyle yolladım.

Şenay (taşıyıcı) kısa sürede hamile kalıp bizi sevindirdi. Bu arada benim kendisine yolladığım Feridun adlı kuryeyle tanışıp mutlu bir beraberliğe adım attıklarını kısa süre sonra evleniceklerini söylediler. Partnerim Senar,

“Bu durumda bizim evlenmemize gerek yok, taşıyıcılar evlensin, ben öyle düğün, takı, akraba muhabbetinden daralıyorum,” dedi.

Böylelikle Şenay Feridun çifti bizim akrabalarımızın da katıldığı bir törenle taşıyıcı olarak evlendiler. Hatta,

“Taşıyıcı yardımıyla bile olsa kırk yılda bi evleniyoruz,” diyen partnerim Senar'ın arzusu ve parasıyla Maldiv Adaları'na balayına gittiler.

Buraya kadar herşey normaldi. Bizim yerimize taşıyıcılar hamilelik, düğün telaşı, pasaport işlemleri, vize kuyruğu gibi ızdırapları çekerken biz hiç yorulmuyorduk, vücüdümüz bozulmuyordu. Ancak bir süre sonra partnırım Senar,

“Bu çocuk benden olmayabilir, Şenay onu kimbilir nerden peydahlamıştır,” diye tutturdu ve ilişkimiz hızla soğudu. Ne yaptıysam Şenay’ın taşıdığı çocuğun bizim yavrımız olduğuna kendisini inandıramadım. Bu arada taşıyıcı Şenay’ın kocası kurye Feridun da Senar’dan taraf olup,

“O halde bu çocuk kimin oronzbu, hangi günah tohumunu taşıyorsun, kimlerle fingirdedin?” diye Şenay’ı tartakladıktan sonra evi terketti.

Laf aramızda ben de Şenay’ın taşıdığı çocuktan soğudum.

Şimdi soruyorum: Herşeye rağmen ilişkiyi kurtarıp çocuğumu ve partnırımı geri kazanmaya mı çalışayım? Yoksa bir yumurtaya daha kıyıp, yepyeni bir partnırla bambaşka bir hayata yelken açasım mı var?

Ben sizin ilişkiyi tam olarak anlayamadım annem. Feridun kim, Senar nen, Şenay niçün? İlk kurye Namık’ın olayı ne? Bu ilişkide toplam kaç pipi, kaç kuku var? Bu bakımdan sen o ilişkiye bi daha gir çık, gördüklerini anlaşılır bir şekilde yeniden yaz.

Bu arada,

Saçının rengini değiştir. Dikkat çekici, cart bi renk olsun. Sizin ilişki çok karışık böylelikle uzaktan bakılınca ayırt edilebilirsin.

Astronomiye ilgi duy, minik, tatlı hobilerin olsun.

“Oku, düşün, uygula, neticelendir.”

Taşıyıcı anneye söyle frenk üzümü, yaban mersini, frambuaz gibi değişik küçük, tatlı, minik şeylere, farklı tatlara senin yerine aş ersin.

Kendine otriş, peluş hayvan, mikili yapıştırma tırnak al.

Partnırına “Bubuşıku” şeklinde seslen. Her dakika işveli dur, saniye başı cilve yap, cilve bulamıyorsan pasta yiyin.

İlişkimize virüs girdi

Düzeyle ilişki duayeni, aşkların ekipler amiri, dobra diva, sarı kanarya Lanbanu... Sorunum şudur: Altı yıl gibi uzun bir süreden beri emek dolu bir ilişki yaşadığım, kız arkadaşım Süaydın'la ilişkimize virüs girdiğine ve bu virüsü ilişkiye Süaydın'ın getirdiğine inanıyorum.

Kendim, felsefe mastırı yapmış güzel sanatların hemen her dalıyla ilgili, ileri Latince başta olmak üzere toplam altı yabancı dil bilen, bir dönem Berlin Flarmoni orkestrasında kadrolu obua sanatçısı olarak çalışmış bir insanım. Prokofiev ve Bach icralarıyla Alman Şansölyesi tarafından iki adet “Übergehdung” ödülüyle onurlandırıldığım gibi “Mendelson’a Nefesli Sazlarla Yaklaşım” adlı tezimle Sorbon Üniversitesi'nden aldığım bir Fahri Doktorluk ünvanım bulunuyor.

Hal böyleyken, geçtiğimiz gece gargara yaptığım esnada kendimi aniden İsmail YK'ya ait “Bas gaza aşkım bas gaza” adlı şarkıyı söylerken yakaladım.

Geçici bir durum olduğunu düşünerek üzerinde durmasam da olay giderek komplike bir hal aldı. Beynimde istemeden çeşitli pencereler açılıyor, söz konusu şarkı aralıksız olarak çalıyor, çalıyordu. Yerli yersiz “Bas gaza aşkım bas gaza” diye bağırarak şarkı söylediğim yetmez gibi “basgaz” yazıp 4567'ye gönderdim ve o şarkı telefonuma geldi.

Yine istem dışı olarak “Haykır FM- Nazenin'in Dilek Kukuşu” adlı programda cevabı “Basgaza aşkım bas gaza” olan bir yarışma sorusunu doğru cevaplayarak, Üsküdar Çombazlar Bahçeli Kebap Evi'nde ailemle beraber bir iftar yemeği kazandım.

Ben bu durumu işletim sistemime bir virüs girdiği şeklinde yorumluyorum. Yoksa neye bilincimi kaybedeyim de müzik doktoramı tehlikeye atacak hareketlerde bulunayım? Kız arkadaşım Süaydın'ın benden gizli fantezi ve pop müzik dinlediğini biliyorum. Ortak kullandığımız arabanın teybinde birkaç kez bu türden Cd'ler buldum. Kendisi,

“Yıkamacıda takmışlardır aşkım, dese de arkadaşımızın doğum günü için gittiğimiz caz barda, aşırı alkol alıp “Kıracan mı belimi” adlı şarkıyı söylemesi, annesiyle gizlice telefonda konuşurken “Ay Serdar Ortaç bu yaza damgasını vurdu resman” şeklinde bir cümle kurması bu kuşkularımı güçlendirdi.

Bu durumda söz konusu virüs hayatımı birleştirmeyi düşündüğüm Süaydın'dan başkası tarafından bana bulaştırılmış olamaz. Kendisini seviyorum ama ilerde virüsün çocuklarıma da bulaşması mevzuubahis olduğu için bu ilişkiyi bitirmeyi düşünüyorum.

Son kez size de bir sorayım dedim, bu ilişkiyi bıraksak ne kadar zamanda tamir olur, yoksa hiç mi olmaz, nedir bunlar? Bas gaza aşkım, bas gaza.

Olur ööle aşkım, abartmışıyca... Bi ara ben de İstikbal Yaylı Kanepeleri'nin reklam müziğine takılmıştım. Beynimi aldırtmayı bile düşündüm. Çivi çiviye söker hesabı, yaylı kanepeler müziği her aklıma geldiğinde “Var mı Nazoo Gibisi?” diye bağırdım, melodili kapı zili emdim... Senin ki de geçer. O ilişki iyi, sen kurtarırsın onu.

Sevgiline küçük, tatlı, hoş sürprizler yap. Pilavına pırlanta kırıkları dök mesela. Müzik kulağına doğru sıcak sıcak üfle. Ortak kullandığınız arabaya geri fites melodisi olarak Rimski Korsakof taktır. Ekvador'a bir uçak bileti al, kekremsi meyvalardan oluşan bir sepet, sazlıklardan havalanan bir portakallı ördek, kaşmir, ipek... Dubai, Pet-

rus, Beluga havyarı, akü suyu... İçinizdeki çocuğu haylazlığa bırakın, haşarılığı ihmal etmeyin. Minik çılgınlıklar, Godiva çikolata, pavurya, kaniş köpek ve istridye olmazsa olmazınız olsun.

Kalın sağlıcakla. Bas gaza aşkım... Benim de ağızıma tak-tın eşşoğleşek. İpek, salsa dansı, grappa, moka likörü.

Sevgilimi Tabanca Yalarken Yakaladım

Direk konuya giriyorum Lanbanu Hanım: Erkek arkadaşımı halk arasında ondörtlü olarak tabir edilen bir tabancayı adeta kendinden geçercesine tuhaf sesler çıkararak yalarken yakaladım. Kendisiyle aramızda,

“Ne yapıyorsun Süat?”

“Revolverimi temizliyorum aşkısı.”

şeklinde bir konuşma geçtiyse de ben kendisine inanmış değilim. Bir tabancanın yalanarak temizlendiğini sanmıyorum.

Kendisini denemek maksadıyla ortalığa başka tabancalar bırakmadım değil. Gelgelelim Süat sürekli belinde taşıdığı ondörtlü tabanca dışında hiçbir ateşli silahı yalamadı. Ben ise bu durumdan kadınca hislerimle Süat’ın o ondörtlüyle bir gönül ilişkisi yaşadığı sonucunu çıkarmakta gecikmedim.

Derhal ilişkimizi kurtarmak Süat’i kendime bağlamak için saç rengimi değiştirip küçük, seksi iç çamaşırları giydim. Hatta hep istemesine rağmen beraberliğimiz için anlamsız bulduğum, sürekli redettiğim “ters ilişki” olayını bile yaşadım.

İlişkimizi bir süre amuda kalkarak ters şekilde sürdürdük.

Kendisi baş aşağı şekilde çöpü dışarı çıkardı, ben sabahları amuda kalkarak krep hazırladım, akşamları yarasa gibi tavandan sarkar şekilde karşılayıp, kendisine “Günün nasıl geçti hayatım?” diye sordum vb.

Tüm bunlara rağmen kadınca sezgilerim Süat’ın hâla sabaha karşı kalkıp salonda veya balkonda tabanca yaladığı konusunda beni uyarmaya devam ediyor.

Nedir bütün bunlar, ne yapsam yeridir? Kurtulur mu?

Bir ilişki uzmanı ve yaşam koçu olarak söylemeliyim ki daha zor ilişkileri de kurtardım ben.

Geçen yıl, adamın arabasına aşık olduğu, kadının ise chat, keçi peyniri ve minik un kurabiyesi bağımlılığıyla beraber şiddetli vajinismus yaşadığı berbat bi ilişki kurtardım mesela.

Şimdi Lanbanucan adında minik bir kızları var, her pazar düzenli olarak barbekü yapıyorlar, 5M Migrosa gidip çılgınca alışveriş ediyorlar. Kadının basenleri erirken adamın da abdominal kasları gelişti. Küçük tatlı sürprizler, tarz, gusto, istiridye, köpüren şarap, minik bir fincan latte... Mutlular.

Şimdi şekerim şöyle: Erkekler duygularını belli etmekte halen güçlük çekiyorlar maalesef. Bu durumda da beden dili devreye giriyor.

Örneğin, Nedim diye bi çocukla çıkıyoduk biz, Nedim asla “Seni seviyorum, arzuluyorum Lanbanu” diyemez, o türden duygularını belli etmek istediği zaman bir porsuk edasıyla ağaç kemirmeye başlar, dantel tıgıyla kulağını karıştırır, dama çıkıp aşağı kiremit ve çinko atardı. Bu hareketler onun aşk çağrısı, sevgi ve şefkat gereksimini belirten birer pulsuz dilekçeydi adeta.

Süat’de beden diliyle aşk çağrısı yapıyodur bence. Tabanca yalaması bir şefkat çağrısı neden olmasın?

* Sen de Süat'e beden diliyle karşılık ver. Korniş yala, vazo ve pırlanta öp.

* Saç rengini değiştirmekle kalma biçimini de değiştir. Kâh alabros, kâh kâhkül kestir, beklemediği anda anjelik topuzu yap.

* Lüks bir lokantadan akşam yemeği yeri ayırt, kristal kadehlere inci doldurt, şaşırt, sars onu. Gecenin sonunda masa örtüsünü çakmakla tutuştur. Ufak tatlı sürprizlerle dolu çılgın kadın ol. (Ben bir keresinde Nedim'in cebine kaka yapmıştım örneğin.)

* İsviçre Alpleri'nde küçük şirin bir butik otelde başbaşa geçireceğiniz hoş bir hafta sonu da sizi birbirinize bağlayacaktır. Seyahat için hazırladığınız bavulun küçük bir köşesine angora atkı koymayı unutma.

Minesotalı İlişki ve Kendini Sevmeye Uzmanı Sarah Marta Starford'un dediği gibi: "Minik zevkler ve beklenmedik küçük tatlı sürprizler, çukolata suflesine konmuş krema gibidir. Eğer olmazlarsa tabağınızdaki tatsız şeyin üstüne er ya da geç kusarsınız."

Kız arkadaşım delice sövüyor

Oh Lanbanu, bilemiyorum derdime bir çözüm getirebilecek misiniz? Sevdiceğim, bebdiceğim, bebişim, herşeyim Softsimâ aralıksız olarak ana avrat sövüyor.

Bir çay bahçesinde tek dal sigarayla başlayan aşkımız, şu an bir uçurumun eşiğinde. O gün Softsimâ oturduğum masaya gelerek,

"Bi malbuş bağlasana morukcum," demiş ve fırtınalı aşkımızın ilk adımını atmıştı.

Daha o dakika kendisi için,

"Helal olsun, delikanlı kız. Hem arkadaş gibi ve samimi davranıyor, hem de zaarif bir bayan," diye düşünmüştüm.

Hani vardır ya ööle “Lan”, “Oğlum... Hişşş Aloooo,” felan diye konuşan, somururcasına sigara içen sevimli, delikanlı kızlar, benim için Softsimâ öyle şirin bir yol arkadaşığıydı artıkın.

“Çok yakışıklı çocuksun lan Samet. Hay ananın bi tarafına sağlık, karı seni fidan gibi doğurmuş, hastasıym.”

Softsimâ’nın bu cümlesiyle ilişkimiz daha da ileri gitti. Cihangir’de bir ev tutup beraber yaşamaya başladık. Godoş adında sevimli bir kedimiz ve Kevâşe isimli sarı, minik bir muhabbet kuşumuz oldu.

Gelin görün ki Softsima’nın ağzı giderek pisleşti. Gece gündüz küfrediyor, hızını alamayıp karşımızdaki duvara “Buraya çöp dökenin ebesini suratını...” diye devam eden notlar yazıyor, rastgele seçtiği telefon numaralarını tuşlayıp “Kapa lan pezevnk... Kapa gelir zçarım aazına,” şeklinde iğrenç tacizlerde bulunuyordu.

Kendisine biraz düzgün konuşmasını söylediğim zaman ise size burada yazamayacağım akıl almaz cinsel eylemler ve akrabalık ilişkileriyle dolu, tamamı yaklaşık kırkbeş dakika süren bir küfür salladı.

Benim “Ne güzel, nazenin bir vazo gibi kırılgan ve mıymıy değil, erkek gibi, delikanlı, şirin, samimi kız,” diye düşündüğüm Softsimâ, direkman bir ayı çıktı.

Sizin hep önerdiğiniz üzere ilişkimizi kurtarmak için kendisine küçük, tatlı sürprizler, minik hediyeler, ipek, kaşmir volvo filan aldım. Ağzından sadece

“Bunlar ne lan gudik! Naapcam, dötüme mi sokcam bu çiçekleri? Hem ben bööle kıllı atkı takmam, çene altlarıma isilik yapıyo,” gibisinden laflar döküldü.

Naapayım ben?

Softsimâ dediğin kızcaaza, küçük, minik hediyeler alıp, tatlı sürprizler yapmaya devam et. Dömisek şaraplar, çu-

kulata kaplı, mini kanepeler. Kendine tropik kokular sindir, telefonunun zil sesini okyanus dalgası yap. Beraberce Madagaskar'a ya da Dablin'e gidip çıplak ayakla çime basarak ilişkinizin negatif elektiriğini atın.

**Bunlara rağmen düzelmezse o karıyı şutla gitsin, görsün ebesininkini. Milvakili İlişki ve Terkedişme Uzmanı Yolanda.W. Cucumber'ın dediği gibi,
“Çakarım böyle aşkın ızdırabına...”**

Beyim Kendisine Bulduğum Kadını Aldatıyor

Sayın Sarı Dobra, herşeyden önce bir ilişki koçu olarak insanların ilişkilerini güzelce yoluna koyduğunuz için teşekkürü borç bilirim.

Çevremdeki bir çok kişinin ilişkisi sizin gibi koçların sayesinde düzene giriyor. Hamdi Abim, sizden gelen tavsiyelere uygun olarak kömürlüğe kitlediği karısını çıkardı, onunla küçük minik bir butik otelde başbaşa tatil yaptı, karısı ise saç modelini değiştirdi ve şirin, seksi, küçük iç çamaşırları giyerek kocasına süprizler yaptı. Beraberce ufak kanepeler yiyip, tektaş elmas takınarak mutlu mesut şekilde alışveriş ettiler.

Gerçi Hamdi Abim tavsiyelerinizi gerçekleştirmek için bir kuyumcuyu soyduğu ve dükkân sahibini bıçakla ağır yaraladığı için 24 yıl hapis cezası aldı ama sonuçta ilişkiye para girmiş oldu ve esasen birbirini seven bu ikilinin ilişkisi kurtuldu.

Sayın Dobra, ben ise bambaşka bir dertten ilişki kurtarmaya çalışıyorum. Aynen siz gibi ilişki uzmanı ve sahne sanatçısı olan Sayın Hülya Avşar'ın bir tv programında yaptığı "Erkekler ara sıra başka kadınlara gidip zevklenmeli ki

o ilişki sağlam olsun. Bu şekil aldatmalara ilişkinin sigortası gözünü bakmak lazım,” şeklindeki açıklamalarını hatırlarsınız. Ben bu ilişki taktığını sayın Avşar’dan duyar duymaz derhal bir kadın kiralayıp kendisine küçük seksi iç çamaşırları giydirerek saç modelini değiştirdim ve eşim Kâmuran’a minik, hoş, tatlı bir sürpriz yaptım.

Eşim sürprizimi, yani Şengül Hanım’ı çok sevdi ve Sayın Avşar’ın dediği gibi kadından zevklendi. Öyle ki Şengül’e,

* Bornova’da çift asansörlü, klimalı bir daire tuttu, Seferihisar’da bir yazlık kiraladı.

* Kadının elmacık kemiklerine silikon takviyesi yaptırdı, üst sıra ön dişlerini komple porselen kaplattı.

* İstanbul Levent Sanayii Sitesi’de, kiracısı içinde, yetmiş-beş metre kare bir dükkanı kadının üstüne yaptı.

* Şengül’ün Şenol adındaki ortanca oğlunu İngiltere’ye dil okuluna gönderirken, eski kocası Ferhat’a da ikinci el Toyota Raw 4 marka cip aldı. Cipe çift tiwitrılı ses sistemi taktırttı. Kadının annesini Koşuyolu Saadet Abla Huzuevi’ne yatırdı. 1983 de İzmir Urla Karayolundaki bir trafik kazasında hayatını kaybeden merhum abisi Sinan’ın mezarını yaptırdı...

Ben bütün bu olup bitenlere ilişkimizin sigortası gözümüle bakıyordum. Ne de olsa kocam kadından zevkleniyordu, yoksa niye bütün bunları yapsındı.

Fakat zaman içinde kocam, benim kendisine arada bir zevklensin diye bulduğum kadını aldatmaya başladı.

Bana “Şengül’ün yanındaydım, küçük oğluna Samatya Hastanesi’nin önünde toptan ameliyat malzemeleri satan bi tükkan açtık,” diyordu ama ağzı alkol kokuyordu. Belli ki başka birileriyle meyhanelere gidip alem yapıyor, mutluluğu dışarda arıyordu.

Son olarak Şengül bana telefon edip “Taciser Abla bizim Kâmuran Laleli’de bi hotelde Ludmilla adında bir kadından zevklenirken ahlak zabıtasına tutulmuş,” dedi. Sözde ken-

disine “Ahlak masasında çalışıyorum,” diyen dolandırıcı bir şahıs, şantajla Kâmuran’dan 4000 dolar kadar bir para almış. Ayıryetten “Ludmilla’nın ülkede oturma iznini ayarlarım,” diyen bir başka sözde “Yabancılar masası yetkilisi” de “5000 Avro lazım abi” diyesiymiş.

Şengül bana “Abla aramızda 2500 er Avro para toplayalım, Ludmilla’nın çalışma müsadresi işi hallolsun, böylelikle Kâmuran o kadından zevklenmeye devam eder, bu da bizim ilişkilerimizi kurtarır,” dedi.

Ben de kendisine ilişki uzmanlarından öğrendiğim ilişkiyi canlı tutma yöntemlerinden birkaç tanesini sıraladım, Şengül’cüm dedim, “İlişki tazelenmek istiyο,” dedim, sen dedim.

* Saçlarını oryalle aç, ön tarafını kahkül kestir.

* Partnirınla küçük bir kıyı lokantasında, ya da bir butik otelin terasında surpriz bir yemek ayarla.

* Küçük, seksi iç çamaşırları giy, partnirının cinselliğine hitap edecek ön sevişme hileleri ve cilveler öğren. Mesela Kâmuran bel çevresindeki yağların (love handle) ufak tokatlarla “şöppüdü şöppüdü” okşanırken “Göbüşşş, oh göbüşşş” denmesinden acaip hoşlanır.

* Deri kaplı zarif bir isviçre çakısı, kronometresi de olan waterproof bir kol saati, bir çift tekne ayakkabısı vb. sevimli, surpriz hediyeler onu sana bağlayacaktır,” dedim...

Şengül salağı ilişki koçluğundan felan anlamadığı için;

“Abla herif elden gidiyo, komple sıyırdı kafayı, sen geyiği bırak benim bankamatik kartıma 2500 Avro para çıkar da Ludmilla işini halledelim,” dedi.

Sayın Dobra, şimdi soruyorum: Ben bu Kâmuran’la olan ilişkimizi kurtarmak için 2500 Avro daha masraf yapayım mı, yoksa yeni bi ilişki daha mı ucuza mal olur?

Canım kardeşim, ilişkini uzman olmayan birine elletmiyeceksin.

Ortalıkta “İlişki uzmanı, yaşam koçu ve sarı dobra” olmadığı halde akıl dağıtan, bir tek ilişkiyi bile kurtaramamış insanlar kaynıyo.

Ben Sayın Hülya Avşar’ın yerine sahne alıp Molped adlı şarkıyı söylemeye kalkışsam, kuşkusuz ki komik olurum. Bu hanımefendi sanatçımız da iyi niyetli bile olsa uzman olmadığı halde ilişki ellememeli, ahkam kesmemelidir.

Bu amatör ilişki uzmanlarının ya da sahtekârların eline ilişkini teslim edersen olay işte böyle içinden çıkılmaz bir hale gelir.

Minesotalı İlişki - Kendini Sevme ve Secret Uzmanı Sarah Obezity’inde dediği gibi:

“İlişkiler beysbol maçına benzer. Bazen atıcının topunu iyi bir vuruşla karşıladığını düşünürsün. Oysa sopayla vurup savuşturduğun bir beysbol topu değil, atıcının çiğnediği iri ve salyalı bir tütün topağıdır.”

Esen kalın. Işık üstünüze vursun, gözünüze girsin.

Erkek Arkadaşım Doberman Almak İstiyor, Ben Korniş

Sevgili Lanbânu, koçum, yaşam koçum, aslanım... Şimdi şöyle; bizim ilişkimiz adeta bir uçuruma gidiyor, erkek arkadaşım Can'la hiçbir konuda anlaşılamıyoruz. Alışverişe gittiğimizde Can doberman almak istiyor ben korniş, ben rap cdsi almak istiyorum, o spenç tavuğu alıp balkonda beslemek istiyor. Ben tektaş pırlanta istiyorum, o “yetmişbeşlik havşa başlı sac vidası ve akü suyu alalım aşkım,” diyo. Ben birinci köprüden gidelim diyorum, o “motorla üsküdüre geçelim ordan İcadiye Dolmuşları'na bineriz,” diyo. Ben kumpirde pancar turşusuna karşıyım o bayılıyo. Geçenlerde yoğunmalı kombi almak istiyodu bu, ben için için Fener 1907 Mağazasından sarı lacivert banyo terliği almak istediğim halde bu arzumu bastırıp sırf ilişkimiz kurtulsun diye yoğunmalı kombi istiyomuş gibi yaptım. O dakika yoğunmalı kombiden vazgeçip altılı set Kuzuluk Tabii Madensuyu ve Danimarka Vizesi almak istediğini söylemeye başladı. Ben bunu nasıl yola getiririm, ilişkimiz ne şekil kurtulur?

İlişkinize küçük heyecanlar, tatlı sürprizler katmalısınız. Minik çukulatalar, tatlı iç çamaşırları, ipek, kaşmir, nohut... Tüketime dayalı bir toplumda maalesef bu tip anlaşmazlıklar oluyor, bu yüzden ilişkiler yıpranıyor, partnerler birbirlerinin dolgun saçlarını yolarak ayrılıyorlar. En eski taktiklerden “Gösterip Vermeme” olayı burda da işe yarar, ilişkiye heyecan katar. Partneriniz yetmişbeşlik havşa başlı sac vidası almayı delice arzuluyor diyelim. Koşun siz ondan önce alın, saç renginizi değiştirip hafif makyaj yapın, sevdiği yemekleri pişirin, seksi iç çamaşırları giyip havşa başlı sac vidalarını donunuzun içine koyun. Partner dondaki vidayı almak istedikçe “Başım ağrıyo... Bi saniye, Star tv de Desti izdivaç porogramı başlıyo onu izlemem lazım,” filan diyerek yanından uzaklaşın. İki ayın sonunda size köpek olmazsa gelin yüzüme küçük, minik, tatlı sürprizlerle tükürün.

Kocam “format gereği” diyerekten eve kadın getiriyor

Formata uygun mu bilmiyorum fakat size yazmaya karar verdim Lanbânu Hanım. Bildiğimiz ayı olan kocaman kocam Küntay, son bir iki aydır,

* Format gereği bu gece eve gelmeyeceğim Nükhet

* Format gereği yarın zerdâli hoşafıyla şehriyeli pilav yapman gerekiyo...

* Hanif’in sünnetinde takılan üç cumhuriyet altınını bana vericen, format bunu gerektiriyö...

* Sudenaz, Enes ve Hanifi alıp bi haftalığına annengile giden, format gereği... Gitmeden evi sil, az dolma sar, sobaya üç kova kömür taşı...

Böyle şeyler söyleyip duruyo. Gerçi kendisine “Ne formatı lan Küntay?” diye sormadım değil. Bu soru karşısında son

derece esrarengiz bir ifadeyle, tavanı aynayı felan işaret etti. Ben de “Küntay bizi para ödüllü bi yarışmaya soktu, evi gözetliyollar herhal, puan alcaz, para yapcaz,” felan diye bi karara vardım kendi kendime...

İlerleyen günlerde, zannedersen Küntay benim kıllanmamdan kıllanıp

“İyi gidiyoruz Nükhet, öndeyiz. Halk bize SMS yağdırıyor. Burdan yetmişbeşmilyona sesleniyorum, olay bizimdir. Kövdeki akrabalara selam ederken bizden desteklerini esirgemeyen Şenturplu Belediye Başkanı Sayın Müjdat Sıyrı’a, İlçe Tarım Müdürümüz Sayın Sururi Riddim Beyefendi’ye teşekkürlerimi sunarım,” felan gibisinden boşluğa bakarak konuşmaya başladı.

Ben ise yetmişbeş milyonun önünde kendisine “Lan neyin önüne geçtik, kim bize SMS atıyo?” felan diye sormaya çekiniyordum, format bozulabilir idi, ne kadar olduğunu bilmediğim ödülü alamayabilir idik.

Sonunda olan oldu ve kocam Küntay, yanında at suratlı boya sarışın bi kadınla çıkageldi. Bir haftadır odadan sadece tuvalet için çıkıyorlar, tabii format gereği...

Özünde keriz bi insan değilim. O bakımdan ortada yarışma, yarışma formatı felan olmadığını, Küntay’ın o çarpık bacaklı çakma sarışını eve attığını anlayalı çok oluyor. Gelgelelim ortada üç çocuk var.

Needek? Nasıl edek, neredek, hangı?

Nükhet, bak sen akıllı kadınsın. Bırak o adamın yakasını gitsin.

Erkekler canım, resmi partnırlarıyla yapamadıkları bir takım, eee, nası desem terbiyesizlikleri başka kadınlarla yapıp yuvalarına geri dönmek üzere kodlanmışlardır.

Sinsinatili ilişki ve kendini kendikendine sevdirme uzmanı Dona Dabıldabılyu Wilkınsın’ın da dediği gibi,

“Şükran Günü hindisi yalnızca evdeki fırında pişer. Her erkek başkalarının garajına poker oynamaya gitse bile eninde sonunda evdeki hindiyle tereyağlı mısırı yemek için dönecektir.”

Neymiş... Adamın fantazileri bunlar. Yapıcak tabi. Ayrıca günümüzde kadınların da kocaman aylama adamlara ait fantazileri olabilir. Pekâla onlarla sarımsak ve şalgam dolu bir kamyon şoförü fantazisi yaşamak için varoшта bir eve kapanma arzusu duyabilirler.

* Ben, dediğin gibi çarpık bacaklı ve çakma sarışın diilim. At suratlı ise sana benzer!

* Asıl senin yaptığın dolmalar kuru pirinç ve ekşi yapraktan ibaret.

* Sudenaz, Enes ve Hanif gerizekâlı!

* Küntay'ı sana bırakıyorum. Anlayın artık şunları: küçük, tatlı kaçamaklar, minik, beyaz yalanlar ilişkiyi kurtarır. Kaşmir, ipek, tektaş, angora, taflan çiçekleri, çukolata drajeleri, üçlü priz, butik otel, latte, Martel konyak, çamaşır çiviti, kar lastiği, rezene çayı.

“Sevgilimin ortanca oğlu benim donlarımı giyiyor”

Selam Lanbânu, 23 yaşlarında sağlıklı bir erkeğim. Partnerim Fevriye fantezi okuyan bir şarkıcı. “Sanatçının yaşı olmaz” diyerekten aradaki yaş farkına rağmen üç yıldır birlikteyiz, mutlucanayız. “Canayız,” diyorum, çünkü tam olarak mutlu değilceneyiz. Araya girenler var. Sevgilimin ortanca oğlu Nafiz, çok yüzsüz bi insan. Askerden döndü döneli habire benden otlanıyo. Başlangıçta bir iki tişört alışverişi felan oldu, ben “Ne güzel aramızda bi samimiyet oldu zıtlaşmayalım,” gibisinden sevindim. Ama yüzverince afedersiniz adeta haliya sçtı bu. Sabah bi bakıyorum benim ayakkabıla-

rı giyip gitmiş. Fevriye bana parfüm aldı ayıptır söylemesi, bi kere sıkınmak kısmet olmadı kendime, hepsini Nafiz sürdü sürüştürdü. Ayrıyetten annemin yolladığı acur turşusundan bi lokma yiyemeden hepsini bitirdi. Çoraplarım, donlarım hepsine ortakçı çıkıyor. Fevriye ortanca oğlunu çok sevdiği için herife ses de edemiyorum. En son dövizli askerlik için biriktirdiğim Cumhuriyet altınlarını bozdurup alt çenesini komple porselen diş yaptırdı. Ben o dişleri kırdım kırıcım, Fevriye yokken dalıcım lavuğa. İlişkiyi nerden kurtarabilirim?

Gerilim yapmış o ilişki. Nafiz'i cami avlusuna bırakın diyecem ama epey serpilmiş, bu yaştan soona olmaz.

Küçük pembe haplar al, sakinleş. Fevriye saçının tonunu açsın. Evinizin bahçesine minik bir sera kurup çeri domatesleri yetiştirin. Salonun perdelerini değiştirip mutfakta beraberce çin yemeği yapmayı deneyin. Egzotik bi atmosferde başbaşa yapabileceğiniz kısa bir tatil de ilişkinize taze bir nefes getirecektir. Kalp şeklinde şekerlemeler, güzel bir şarap, ipek bir eşarp, yoga, bal maskesi, Kars kaşarı, tüvit bir tunik, angora hırka, sitar, baharatlı kokular, dilimlenmiş kiviyle birlikte servis edilen yaban güvercinleri... Bunları deneyin, olmazsa ayrılın.

Kayalar Gibi Herif Fantaazi Uğruna Adeta Kaysı Oldu

Sevgili Lanbanu, kocam Sadun tam bir fantaazi insanıdır. İlk birlikteliğimiz fantaazi olsun deye yerçekimsiz ortamda gerçekleşti diyeyim siz durumu anlayın.

Şimdi “Yerçekimsiz ortamı nerden buldunuz, beyin Sadun Nasa da mı çalışıyo?” deye soracaksınız. Aslında ortamda yer çekimi vardı, Sadun iş yerinden arkadaşı Mıstafa’dan yazlığının anahtarını almıştı, yazlık Kumburgaz’da, bildiğimiz yerçekimi orda da gayet net çekiyo, ama Sadun fantaazi olsun deye

“Yerçekimi yokmuş gibi davranalım Hande,” dedi ve iki insan birbirini sevip sayınca hakkaten yerçekimi yokmuş gibi olabiliyo.

İlişkimiz ilerledikçe Sadun bambaşka fantaaziler üretmeye başladı. Sizin hep tavsiye ettiğiniz gibi ilişkimize küçük tatlı heyecanlar, minik sürprizler katıyor, coştukça coşuyorduk. Gören,

“Ay ne kadar örnek bi ilişkiniz var, ilişki uzmanı olsanız,” diyordu.

Son Avrupa kupasına geldiğimizde ise durum hepten ilginçleşti. Sadun bana kâh Portekiz’in kâh Çekoslavakya’nın

formasını giydirdiyordu ve o şekilde birlikte olurken, ben Çek yahut Portekizliymişim gibi

“Horslowski, ontiro kumterilliii” şeklinde mahsusçuktan ejnebice inliyordum.

Böylelikle Sadun acaip sitres atmış, aynı anda da kocalık görevlerini yerine getirmiş oluyordu.

Gelgelelim bu sitres atma olayını abartıp bir gün bana iş yerindeki askılıktan çaldığı patronu Uygur Bey’e ait keten cekedi giydirince herşey kontrolden çıktı.

Başta her fantaazimizde olduğu gibi Sadun beni patronu Uygur Bey yerine koyup küfürler ederek aşk yaparken adeta hıncını alıyordu. Ama Uygur Bey buna iki maaş ceza kesip yaz tatilini yiyince o fantaazi insanı Sadun gitti yerine başka bişe geldi.

“Bundan böyle o çalıntı cekedi hiç üstünden çıkarmıyacaksın Hande,” dedi.

“Olur bebişim,” derken başımıza gelecekleri bilmiyordum.

Ben evde Uygur Bey’in cekediyle dolaşırken olur olmaz yerde saldırıp üstüme çıkıyor, ben de fantaaziye renk katmak için Uygur Bey’in sesini taklit ederek

“Olm lan Sadun, verdiğim bi işi beceremiyosun harbiden salaksın yaa sen... Sadun maaşını kestim. Sadun bi daha geç gelirsen kabak gibi oyarım, bak şerefsiz evladiyım, oyarım,” şeklinde cümleler kurmak suretiyle, adeta yangına köpük-
le gidiyordum.

Ancak ben her gün Uygur Bey’in cekediyle dolaşıp onun gibi konuşurken kendimi fantaazideki rolüme biraz fazlaca kaptırmaya başladım. Sadun’un ağzına iki tane çakmam o tarihlere rastlar. O ise bana bir uçan tekmeyle karşılık verdi. Ben de onu işten attım. İşten atılınca fantaaziye felan bırakıp

“Yapmayın Uygur Bey, iki çocuğum var, ne yer, ne iç-
riz?” diye yalvar yakar oldu. Kendisine bir kafa atıp yere devirdiğimi hatırlıyorum.

Sonrasını burada yazamayacağım. Fakat ben bi şekilde Sadun'u çok afedersiniz, nası söylesem... “Kırlettim” diyelim...

Rolüm beni elegeçirmiş idi, fekat başıma ne işler açtıgımı anlamam uzun sürmedi. Benim sinirli, yırtıcı Sadun'um gitti, çok afedersiniz, karı kılıklı biri geldi. Ondan sonra ne yaptıysam, ne giydiysem olmadı. Son olarak iş yerinden Mıstafayla beraber (Kumburgaz'da yerçekimli yazlığı olan) kaçıp izlerini kaybettirdiler.

Şimdi sizden bir yaşam koçu ve ilişki uzmanı olarktan yardım reca ediyorum. Sadunum'u nası geri kazanabilirim?

Ben hiç bööle bişe duymadım annem yaa. Sana “Talih-siz kullanıcı” diyelim mi? Yine de klasik yöntemler işe yarar bak.

Saç rengini değıştir, küçük, minik vanilya kokulu iç çamaşırları giy. Çarşambaları sarışın ol, cumaları kumralmış gibi davran.

Kıskandır, sen de mahalleden Kudret yahut Aysima adında biriyle kaçmak üzereymişsin gibi davran.

Kendine yeni ceketler çal onları giy dolaş.

Pazartesileri dansöz kılıgına gir, salıları Portekizli ol.

Bi evlilik danışmanına patron Uygur Bey kılıgında gitmen de faydalı olabilir.

Aeorobik e başla basenlerini incelt, kaval kemiğini güçlendir, azı dişine pırlanta kaktır. Göreceksin “vazgeçil-maz” olucaksın.

Dodaklarını doldurt, göz altı torban varsa onlarla barış.

Öpüyorum delice.

Unutma: Mutlu beraberlik tüketmekten geçer, Sadun'a pırlanta şövalye yüksük al, Mıstafa dediğin yuva yıkıcıya plazma televizyon veya cep telefonu hediye et, aranızdan çekilmesini söyle... Kumral ol. Kızıl saça sıcak bak.

“Paçoz karı” diye baarıyor

Lanbanu Hanım. Biz eşimle 7,4 raitingi 21 sharesi olan bir tv programında, sunucu kadın Şahende Hotoz tarafından tanıştırılıp evlendirildik. Fakat yuvamız yıkılmanın eşiğinde...

* Karım Gizem ilişkimizin en özel, eeeen mahrem alanında reklam arası veriyor. Bitmiyor “Advörtial” diyor, bitmiyor alta çerçeve giriyor, yandan yazı akıtıyor, sonra da beni erken boşalmakla suçluyor.

* Reyting artsın diye kavga çıkarmaya alışmış olduğu için, hiç gereği yokken yan komşumuz Sıla hanımın kapısını çalıp “Paçoz karı sen ne annarsın erkeeni elinde tutmaktaaan,” diye bağılıyor, dolayısıyla Sıla hanım camı çerçeveyi indiriyor.

* Annesi ilişkimize telefonla bağlanıp “Burada Gizem haklı. Yuva kurmak fedakarlık gerektirir hayat müsterektir, erkek aldatırsa elinin kiri oluyo da kadın çapkınlık etmeye kalkışsa neler oluyo,” şeklinde papağan modunda cümleler kuruyo...

* Ben “İlişki uzmanı, yaşam koçu Sayın Lanbanu Ohnur’a başvuralım, ilişkimizi kurtaralım dediğimde kendisi TV eleştirmeni Cengiz Semercioğlu’na başvuralım ilişkimizdeki dramatik hataları, tempo ve cast yanlışlıklarını öğreneyim,” diye tutturuyor.

* İlişkimize cingil yaptırmak (Reklam - Program için tanıtıcı müzik) için Gülben Ergen’in kayını Deniz Erdoğan’a başvuralım, loboloboloploplooop,” diyor.

* Noolucak peki? Bu arada adım Renan.

Renan, canımsın. Küçük, tatlı, hoş sürprizlar diycam yine: Maldiv adalarına ve/ veya Manhattın’a alınmış bir билет, habersizce tapusu Gizam üzerine yapılmış bir Kemerburgaz ve/veya Göktürk Köyü Evi... Doğayla içiçe, tatlı si-

yah renkli, film camlı bir cip (füme de olabilir). İstiridye, çinçilla kürkü, maymun beyni, mücev mücev parlayan bir mücevherat... Göreceksin herşey değişecek. Cumaları kızıl saç, tanga, artı, romantic comedy tarzı DVD ler... So-mon, suşi, minik bir gül belki, kabak ograten, böbstrogonof, yunus balığı, cins köpek yavrusu, porselen diş, atış poligonu, at binin muhakkak, flamenk dili, havşa başlı saç vidası.

MSN Aşığımınan Kocamı Parçalama Konusunda Anlaşamıyoruz

Sayın Lanbanu Hanum. Herşeyden evvel, sizi fakir fukaranın abulası, başı dertte olan kişinin gerek madden gerekse duygu olarak yanınızda sarı ve dobra bir kişi olduğunuz için buradan Rabbıma şükürler ediyorum.

Size bu mektubulan beraber yolladığım kargodan çıkan pattes renkli orlon süeter ile köv yumurtalarını hayırlı günlerde yiyip giymenizi niyaz ediyorum.

Kendim evlenmiş bir kadını. Kocam Muzafer otuzdört yaşındadır, iri kemikli ve toynaklı bir kişidir. Fakat ben gönlümü kendisine vermiş değilim. Msn'de tanıştığım Hilkat adında 22 yaşında bir gençle uzun süredir bir ilişki içerisindeyiz.

Hilkat, Kastamonu'nun Azdavay Beldesi'nde bir cep telefonda şef tezgahçı olarak çalışmakta olan esmer tıknaz, hafif kıllı Fenerbahçeli bir genç.

Kendisiyle yazışmalarımız kısa sürede bir aşka dönüştü. Bunun üzerine ben çocukları ablamgile bırakarak beyime "Memlekete Memnune halamın mevlidine gidiyorum," diyip soluğu Hilkat'imin yanına aldım. Hilkat'le bir hotele gi-

dip defalarca kez birlikte olduk. Hilkat bana kadın olduğumu ve at yarışlarını öğretti. Oradaki ganyan bayiinde defalarca kez ortak kupon yaptık. Kadınlığımı ve at yarışlarının heyecanını ilk kez Hilkat sayesinde tattım.

Sonra Hilkat buriya benim yanıma geldi. Ben çocukları ablamgile bırakıp Kocam Muzaffer'e "Memlekete Üzeyir Abim'in ortanca oğluna söz takmaya gidiyorum," diyerek esasen bir hotele gittim. Bu sefer bu hotelde Hilkat'le defalarca kez aşk yabttık. Hotelin mini barından alkol alıp fütursuzca sevişdik. Bu böyle yaklaşık dört ay sürdü. Ben kah burda kah Hilkat'in orda çeşitli Hotellere defalarca kez giderken kocam Muzo'ya

* Memlekete Aşur dayımın kırkına gidiyorum.

* Bizim partinin hanım kolları otobüs tutmuş 170 hanımla beraber bizi Bolu'ya hamamlara götürüyollar.

* Saynur yengem tarlada su kavgası çıkınca komşusunu baltayla doğrayıp Sinop Cezeevine düşmüş. Kadıncağıza çamaşır süeter felan götürücüm...Gibisinden yalanlar atıp hakiki aşkımın kucağına koştum.

Ancak gel zaman git zaman Beyim Muzaffer bu işten kuşku etmeye başladı. Hilkatımla beraber kaldığımız hotellerden aldığım küççük şampuan, duş jeli kutularıyla, iğne iplik setleri, kipritler, sabunları felan bulup bana,

"Lan Zülâl, bu ifak şişeler ne, nerden buldun bunları, niçün üzerinde çeşitli hotellerin adı yazıyor?" diye sormakta gecikmedi.

İşte o an aşkımızın önünde simsiyah bir çalı gibi duran Muzaffer'i ortadan kaldırmaya karar verdim. Fakat baştan da söylediğim gibi iri kemikli ve toynaklı bir insan olan Muzo

* Kendisine Baygon Fare zehiriynen demlediğim çayı içti, ölmedi.

* Soba zehirlenmesi süsü vermek için sabaha kadar açık bıraktığım gatalitik sobayı soludu, gosgoca tüpü yuttu, sabah dinç bir şekilde galkıp işe gitti.

* Uyurken gulağına gızgın yağ dökmeye, ıslak tülbentilen boğmaya, piçakla penislerini kesmeye çalıştım, yapamadım. Her seferinde ormanda çıtırtı duymuş ürkek bir çakal gibi zıplayıp uyanarak işimi yarım bıraktırdı.

Hal böyle oluncana ben de durumu Hilkat'e açtım. Kendisine dedimki, "Hilkat," dedim, "Gel hunhar bir plan guralım, Muzaffer'i ayağımızın altından," dedim, "çekelim gitsin, ben her zabah senin gollarında erötik bir biçimde uyanmak istiyörüm, arzu doluyum, gel bizi gavuştur," dedim.

Planım da şuydu: Ben Hilkat'i çevredekilerin tikkatini çekmesin diye "Asfalt danışmanı" olarak eve alacaktım. Akşama alkol sofrası kurup Muzo'yu iyice zurna ettikten sonra kafasına ağır bir cisiminen vurmak suretiyle bayıltacak, Hilkat'in yardımıynan banyoya sürükleyip orada doğradıktan sonra poşetleyip çeşitli semtlere dağıtacak idik.

Gelgelelim Hilkat korktu. Bana çok ağır konuştu,

"Lan Zülâl, sen ilerde Msn'den diyelim ki Suphi adında biriynen tanıştın. O zaman da Suphi'yi asfalt danışmanı olarak gizlice eve alıp beni mi doğrattırıcın!" dedi.

Hilkat'in bu kelimeleri beni çok yaraladı. Derhal msn'de "İnvizibil" bi insan oldum. Hilkat'in mesajlarını "İgnor" edip kendisine sanal alemde gözükmemeye başladım.

Günler günleri kovaladı Lanbanu Hanım, Hilkat beni aramayınca Msn'de "Vizibil" bi kişi oldum, herkese görünme şikkını işaretledim. Amma bu kez de Hilkat "İnvizibil" bi kişi olmuş Msn'de bana görünmemeye başlamış idi. Cebini açmıyor, SMS'lerimi garşuluksuz bırakıyor idi. İnanın bana yi-

meden içmeden kesildim, morelman göçüntüye uğradım. Rüyalarımdaya durmadan hotel görüyor, Hilkatim le ortak altılı kuponu yapıyordum.

Şimdi Lanbanu Hanım, ben sizden Muzo'yla olan ilişkiyi bozmak için neler yapmam lazım geldiğini öğrenmek istiyorum. İlişki uzmanı olarak beni bu konuda beyime karşı doldurursanız, samimi konuşuyorum, dünyanın en bahtiyar insanı olacağım.

Hilkat, Muzo'yu parçalamaya yanaşmıyor. E, ben de kendi olanaklarımla Muzo gibi irikiyim bir hayvanı safdışı bırakamam. Belki sizden aldığım tavsiyelerle ilişkimizi cehenneme çevirirsem Muzo beni boşar. Böylelikle hem kendisi çeşitli poşetlere bölünmeden tek parça kalmış olur hem de ben Hilkat'le beraber bir hotel'e yerleşip mutlu mesut defalarca kez onun olurum.

En kalbî hislerimle selam ediyor, hayatta başarılar diliyorum.

Ahaha... Çok hoşsun Zülcüğü yaa. Açıkçası heyecanladım. Şimdiye dek bir çok çift benden ilişkilerini kurtarmam için yardım istedi, ilk kez ilişkisini bir uzmana bozmak isteyen birine rastlıyorum.

Amerika Utah'ta yaşam koçluğu yapan Janet W. Bigdonut'un dediği gibi,

“İlişkiler, park yeri arayan arabaya benzer. Eğer park yeri yoksa araba yük olmaya başlar. O an, arabayı lanet olası bir hurdacıya verip presletmek, ya da Grand Canyon'a sürüp uçurumdan aşağı yuvarlamak, kurtulmak istersiniz.”

* Kocana asla minik, tatlı sürprizler yapma. Küçük, seksi iç çamaşırları giyme. Saç rengini değiştirip sevdiği yemekleri yapma. Yatağının altına balık ölüsü koy. Bitlenmeye çalış. Bit onu tedirgin edecektir.

* Ondan durmadan bişey iste. Bahçedeki çimleri biçmesini, çöpü dışarı çıkarmasını, sabahları krep yapıp portakal suyu sıkmasını, çocukları haftasonu balığa götürmesini, barbekü için bahçede ateş yakmasını vb.

*Maç günü televizyonun çanağını bozmayı unutma. Biralari sıcak tut, çorap teklerini evin dokuz ayrı çekmecesine dağıt. En sevdiği angora kazağını 65 derecede yıka, çeksin. Tuvit cekedine ütü bandır yak. Anneni, varsa çok sayıdaki kızkardeşini yatıya çağır, onlara da bit sıçrat. Hepiniz bitlenin.

*Garajda arkadaşlarıyla toplanmış poker oynarlarken dar bir jean ve dekolte bir bluzla aniden içeri dalıp kocanın omzuna tüne. Arkadaşlarının yanında ona sırnaş "Aşkitom, cicirüşüm" şeklinde bik bik et.

*Bowling eldivenlerini, golf sopalarını fakirlere ver. Yaptığın bu iyiliğin karşısında fakirlerden klozete bilek gibi kaka yapmalarını rica et. Helâ bi güzel tıkansın. Araliksız olarak kapuska pişir, amansız ol.

Göreceksin kısa sürede ilişkiniz düzelecek, pardon, düzeltiyorum bozulacak. Partnırın senden kurtulmak için napıcağını bilemiycak.

“Ayin Elemanı Seçildin” Diyerek Arkadaşlarıyla Beni Kesmeye Kalkıştı

İlişki gurusu, dobralık divası, yaşam koçu Lânbanu Hanım...

Bilmem başlıktan anladınız mı? Satanist bir gençle ilişkim var ve bu ilişkiyi kurtarmak istiyorum. Çünkü Sayışman'da şeytan tüyü var, bana naaparsa yapsın kendisini çok sevimli ve aşık olunası bulmaktan kendimi alamıyorum...

Sevgilim Sayışman'la, Toramanlar İnşaat'ın oğlu Tengic'in doğum günü partisinde tanıştık. Siyah gömlek altına siyah canvas patolon giymişti, sağ ve sol kulaklarında zarif iki pırlanta küpesi ve üç günlük sakalı vardı. Ben ise lila rengi abiye kıyafetimi fuşya bir fularla tamamlamış, soket çorap ve babet ayakkabı giymiştim.

O sıralar Dardaneller'in oğlu Sunaytan'la çıkıyordum. Sunaytan parti gecesi, siyaha bakan lacivert kruvaze bir ceke-tin içine bordoya çalan kiremit rengi swiitsört, altına düşük bel jean, en altaysa kahverengi hafif deriden spor ayakkabıları çorapsız olarak giymişti.

“Konuya gel, ağzına çaktığımın moronu,” dediğinizi duy-
yar gibi oluyorum.

Hemen geliyorum: O gece Sayışman'la aramızda oluşan

elektrik, giderek örnek bir ilişkiye dönüştü. Çevredeki herkesin gıptayla baktığı bir çift olduk.

Dört ay süren ilişkimiz boyunca dört kişilik bir ailenin dört yıllık mutfak gideri kadar mekân dolaştık, birbirimize şirin, küçük, minik sürpriz armağanlar alıp beklenmedik şıklıklar yaptık. Minik butik hotellerde başbaşa olduğumuz yemeklerde, kekremsi lezzetlerde nâdir bulunan ecaip hayvanlar yedik.

SMS ve konuşmak için toplam bir milyon kontör harcadık. İkişerden dört litre parfüm ve “ozonla dost” olmak kaydıyla 8 kutu deodorant tükettik.

Kısacası mutluydum, mutluyduk.

Taa ki o güne kadar.

O gün Bebek'te bir cafede kahvaltı ederken Sayışman bana “Kuşum,” dedi...

“Efendim aşkitom,” dedim.

“Biz bir grup arkadaş seni ayin elemanı seçtik.”

“Ay çok hoş... Aşkım bunu hemen Seblâ salağına söylemeliyim. Ne kraliçesi seçilmiştim ben, bi daha söölesene.”

“Ayin elemanı. Ama bunu hemen Seblâ'ya söyleme istersen, medyada görünce şaşırırsın.”

“Oh evet.”

“Zeytinburnu'yla Kazlıçeşme arasında eski Et ve Balık Kurumu'nun depoları var, hava kararınca orda buluşcaz, sana “Ayin Elemanı” olarak ödülünü vericaz. Basın felan orda olacak, keten pantolon, pamuklu tişört ve sandalet giycem ben, sen ne giyeceksin?”

Kendisiyle aramızda geçen bu konuşmadan yaklaşık bir hafta sonra havanın karardığı saatlerde Sayışman'la beraber olay yerine gittik.

Ortalıkta kimse yoktu. Ben, gelen bir SMS le ilgilendiğim sırada Sayışman da kayboldu.

Az sonra, kulak kanırtan bir müzik eşliğinde hepberaber ortaya ıktılar. Siyah penye entarilerin üzerine yine siyah renkli keten kukuletalar takmışlardı.

şefleri olduğunu zannettiğim biri

“Bi yanlış olmasın, bakiresin diy mi bacım?” diye sordu.

Ben kendisini tersliyerek

“Bu seni ilgilendirmez tamam mı? Buraya erkek arkadaşım Sayışman ile geldim. Kendisi Acarcanlar’ın oğludur, çevresi çok geniştir, amiri memuru o aileyi tanır, gayriri-menkul zenginiler, ona göre,” dedim.

O sırada yere siprey boyaynan yıldıza benzer bir şekil ı-
zıyorlardı.

Aralarında Devil Dayı, Eksorcist, Lusifer, Demon, Diyab-
lo, Dumrul felan gibi bazı bir takım kelimeleri koro halinde
söyleyip çevremde bir halka oluşturuyorlardı.

Benim cebim çalınca sesinden Sayışman olduğunu anladı-
ęım kara kukuletalı şahıs bana seslenerek şöyle dedi:

“Kızım kapa şu telefonunu yaa, ayinin ambiansını bozu-
yosun.”

“Hangi ayin?”

“Bu ayin.”

“Sayışman, bu bileyci burda ne arıyor, niçün elinizde han-
er var?”

Bu son c mlenden sonrasını hatırlamıyorum, bayılmışım.
Ayıldığımda Arnavutköy civarında deniz gören şık bir cafe-
deydik. Canlı müzik vardı, ben kırmızı şarap, kekik ve 0.3
asiditeli zeytinyağıyla marine edilmiş dana d ş ısmarlamı-
çım. Sayışman ise minik havuç küreleri ve fesleğen yaprağı
ilavesiyle servis edilen Çin mantısına kaşık sallıyordu.

Yakası havai mavi, lacivert lacost tişörtün altına h ki
renkli bermuda şort ve kısa konlu siyah konvers giymişti.
Channel Egoist Platinium olduğunu tahmin ettiğim bir par-

füm sürmüş saçlarını ise orta sert, ıslak görünümlü bir jöylele hafif geriye doğru yatırmıştı.

“Gene konuyu dağıttın, çula çaputa, zıkkıma gırtlığa daldın, sadede gel embesil paço” dediğinizi duyar gibi oluyorum. Hemen özetliyim: Şayışman bana,

“Demek ayıldın. Bana yalan söylemişsin, bakire diilmişsin, ayinden önce bizim tarikatten bi jinekoloğa baktırdık, o söyledi. Beni herkese rezil ettin, iffetsiz,” diyerek ilişkimizi bitirdi.

Fakat ben daha o cafeden çıkar çıkmaz ; Sayışman buz rengi Audi Coupe’sine binip oradan uzaklaşır uzaklaşmaz kendisini deli gibi özlemeye başladım.

Bu ilişkiyi nasıl kurtarabilir, kendisiyle ve çevresiyle barışık balık eti, hafif kumral bir insan haline gelebilirim? Sevgiler, Şepnem...

Şepnemcim, bu “Bişeylerin oğlu” heriflerin çoğu cins çıkıyo, evet. Ben de bi ara Metrobüsler’in oğluyla çıktım. Babası ve amcaları Metrobüsleri ithal ettiğimiz Hollandalı firmanın ortağıymış.

Havalı çocuktuk, her mekânda badigartlar önünde domalıyor, barmenler yalakalıktan eriyip, tezgahın altına akıyorlardı. Gelgelelim herifi yatakta bir halı yıkama süpürgesine kendisini vakumlatırken yakalayınca sapık olduğunu anlayıp terkettim.

Ama sen madem ki ilişkinden memnunsun Sayıştay adlı genci yeniden elde etmek istiyor ve arzuluyorsun, o halde:

* İyi bir markadan şeytan tüyü, bulamazsan şirinlik muskası taktırt.

* O seni bir daha ayinlere çağırmasa sen evde ayin düzenleyip arkadaşlarıyla birlikte onu davet et. Ayin sonrası sevdiği yemeklerden ikram et. Onu kendi camiası için-

de pohpohlayıp erkeklik gurunu okşa. Ör. “Sevgilim diye söylemiyorum, kendisi çok Lusifer bi insandır. Kötülükte, orzbu çocukluğunda üstüne yoktur,” veya “Bizim Sayışman bugün bir çok insanı doğru yoldan çıkarttı, akıllarına puştluk, hırsızlık, mal mülk hırsı felan soktu, eksik olmasın.”

* Ver siyahı, ver siyahı kendine... Kaşı gözü kömüre bağla...

* Bunun dışında şaşırtıcı küçük hediyeler, iş yerinde ani bir ziyaretle ofis seksi, ufak kaçamaklar, küçük heyecanlar. Tahrik edici konuşmalar. Gösterip vermemeler, göstermeden ani verişler, çılgın dakkalar. Meyve özlü erotik kokular, saten çarşaf, ipek don, minik çikolata drajeleri, iyi bir şarap, istiridye, kiremitte balık, eşek dili, iç lastik, sübye, ekmek içi, iri taşlı bir Sevan Usta yüzüğü...

Dumansız Hava Sahası İlişkimizin Üstüne Kabus Gibi Çöktü

Lanbânu Hanım tebi ki uygar dünyanın hiçbir yerinde sigara içilmemesi çok hoş bir olay oldu. Bilhassa bir anne ve kadın olarak bütün komşular sevinçten topuz yaptırdık.

Ancak kocam Servet, iflah olmaz bir tiryaki ve bir aile babasıdır. Buna rağmen kendisi de yasayı sevinçle karşıladı diyebilirim. Sorun şu ki yasayı ikimizin de tam olarak bilmeyişimizden ilişkimiz bir sarsıntının eşiğine gelmiş bulunuyor.

Servet üç tarafı kapalı ve karkas yahut betonarme duvarlı hiçbir yerde sigara içilemeyeceğini, ayrıyetten evimizin Ambar Abla çocuk yuvasına 34 metre uzak olması nedeniyle balkonda dahi içmemesi gerektiğini ileri sürüyor.

Bu nedenle liseden arkadaşı olduğunu söylediği Gülsümler'in evine sigara içmeye gidiyor. Yasaya göre Gülsümgilin evi yüzde yetmişüç oranında cam tuğladan yapıldığı ve Sandıklı Kövüne bakan bir manzarası olması nedeniyle ferah ferah sigara içilebilen bir yermiş.

19 Temmuzdan itibaren yurt genelinde sigara yasağının başlaması ve benim sevinçle topuz yaptırmamdan sonra Servet'i göremez oldum desem yeridir. Kendisine:

* Servet aşıya in apartumanın kapısı önünde iç bari...

* Servet arzu edersen ben annemgillerden az para isteyim üste birikmişimizi koyup yüzde yetmişsekizi cam tuğla bir eve çıkalım

* Tavanı kıralım, çocuğu annemgillere okumaya yollıyalım, evimize 34 metre uzaktaki Ambar Abula Çocuk Yuvası'nı uygunsuz davranışlar felan deye polise ihbar edip mühürletelim, sen rahat rahat balkonda sigaranı iç.

* Servet böyle giderse ben kafayı üşütüp akıl hastası olucam, sen de zihnen pek sağlıklı bi insan sayılmazsın gel beraber akıl hastanesine yatalım, orada sigara serbestmiş gibisinden türlü, çeşitli teklifte bulundum, kendisi her seferinde "Ben kanunlara karşı gelebilecek tıynette birisi değilim Ayşegül, burası bir hukuk devleti, reca ederim beni usulsüzlüğe teşvik etme, bu nevi tekliflerini ne sen söylemiş ol, ne de ben duymuş olayım. Çocuklarımıza temiz bir gökyüzü bırakmak için Gülsümgil'e gidiyorum, cebim açık," diyerek soluğu teyzesinin kızı olduğunu söylediği Gülsümlerde alıyor...

Yasalar karşısında boynum kıldan ince olmakla beraber ilişkimizin gün geçtikçe manyaklaşmasından ötürü Amcasının oğlu olduğunu ileri sürdüğü Gülsüm'ü bize yemeğe davet ettim. Ancak o halasının kızı (Dikkat demin amcasının oğlu, daha önce de asker arkadaşım dediydi) Gülsüm'ün günde dörtbuçuk paket sigara içtiğini bize gelirse evi katran ve dumana bulayarak gökyüzüne kaka yapacağını ifade edip teklifime hiç sıcak bakmadı.

Bunun üzerine "Bari beni asker arkadaşın Gülsümlere götür, kendisiyle tanışmış olalım, benim ikna kabiliyetim yüksektir, kendisini "duman avcılığı" etmeye ikna ederim, belki o da saçını topuz yaptıırıp dumansız hava sahası olayına girer," dedim.

Tam da o sırada Gülsüm bana telefon açıp, bizim evimizin sazdan yapılma bir tavanı olup olmadığını sordu. Meğer-

sem Gülsüm'e de beni halasının kızı olarak tanıtıp evimin tavanının sazdan olduğunu bu nedenle bize ara sıra sigara içmeye geldiğini söylemiş. Kendisi de “dumansız hava sahası” uygulamasından sonra saçını topuz yaptırmış medeni bir insanmış.

Şimdi soruyorum Lanbanu Hanım, yaşam koçu olarak elinizi vicdanınıza koyup da cevap verin bu sahtekar herifin haala yaşamaya hakkı var mı? Adam zaten nefes alıp vererek dumansız hava sahasını kirletmiş olmuyor mu? Gülsüm “Servet'i parçalayalım, 500 dönüm arazide çeşitli yerlere atalım, diyor. Bu arada ben sinirimden sigara içmeye başladım. Gülsüm ise kovboylar gibi tütün çiğnemeye başladı. O duman çıkarmadığı için medeniyet topuzunu bozmadı. Ben ise gökyüzünü kirlettiğim için utanç içinde çoktan topuzumu bozup kahkül kestirdim..

Daha da kötüsü Servet'in Iskenderun'da “evin yüzde kırkı açık alan, orda sigara içmek bu milletin sıhhatini korumak için daha iyidir,” diyerek gittiği Fevziye adında bir karısı daha varmış. Fevziye de “Eğer arzu ederseniz, ben bunu abilerime öldürtiyim,” diyo. Sizi de Fevziye tavsiye etti zaten, “Kendisi yaşam koçu ilişki uzmanıdır, bunlar çok acıip ilişkileri kurtarabiliyollar, Lanbânu Hanım benim kaynımın ilişkisini kurtardıydı, belki bize de bişey yapabilir,” dedi. Son çare olark size yazıyorum.

Dumansız günler dileğiyle: Duman Avcısı/Ev kadını Ayşegül Tokmak.

Evet Ayşegül. İlişkiniz kurtulur. Ben şahsen daha önce çok daha karmaşık ilişkileri doymamış yağlardan kıl çekermiş gibi kurtardım. İşin içinde bir çaresiz kadın, iki çaresiz adam, bir toyota jip ve “suzan” adında bir yarış atı vardı, diyim sen anla.

Minesotalı ilişki ve kendini delice sevmeye uzmanı Yolanda Susan Wilfordson'un da dediği gibi "İlişkinin olduğu her yerde bir manav vardır. Kimileyin o manavdan ilişkiye kivi taşırırsınız, kimileyin şansınıza dört kilo sarı Ayoha Patetesi düşer. Önemli olan Ayoha Patetesi'nden partnerinin damağından tadı yıllarca gitmeyecek bir yabanmersinli donut yapabilmektir. Burada harcını kardiğiniz hamur, birliktelik, yabanmersini ise küçük tatlı şartıcı sürprizlerdir."

* Her zamanki gibi, küçük, tatlı, minik sürprizler. İş yerine yapılacak ani bir baskında seksi, küçük, iç çamaşırları ve minik, tatlı Godiva çikolatalar...

* Çöp poşetinin üzerine konmuş minik, tatlı notlar, "Aşkım, bu minik kamyonu verandaya boşaltabilir misin, seni küçük bir sürpriz bekliyor."

* Küçük, tatlı hatta çapkınca ıssız bir butik otelde başbaşa tatil. Açık büfeden sorumlu Aşur adlı delikanlının size özel yaptığı krepler.

* Akşam yemeği için muhakkak mehtap, illa ki 74 Kavaklıdere...

* Gözü bağlı bir limuzin şoförü, ufak sürpriz dolu bir çalılık,

Bunları yaparsanız ilişkinizin bambaşka boyutlara gittiğini göreceksiniz. İlişki uzmanı ve yaşamlar koçu Kleins W. Obezlerötesi'nin söylediği gibi: "Tek başına aşk, bir ilişkideki nalbur gibidir. Renkli dübellerden hangisinin sizin vidanıza uygun olduğunu Tanrı bilir. Oysa önemli olan elmas ucun duvara açtığı delikten başkaca bir şey değildir."

Ailemlen Domuz Gribi Nedeniynen Sevişemiyorum

Koç gibi bayansınız maşallah diyerekten sözlerime başlıyorum Sayın Sarı Dobra Lanbânı Ohnur Hanım.

İsmim Reşat, tükkan kendimizin. Kuruyemiş üzerine. Ailemin ismi Saynur. Kendisiyle bir akrabamızı hapsanede ziyaret ederkene tanıştık. Akrobamızın adı Sultan, kendisi de bayan. Otoyol üzerine (zannediyorum gişeler veya trafik çizgisi çalışmaları) çalışırken kendisine atılan bir iftira üzerine hapsaneye düşen Sultan Abla, ziyaret sırasında tanıştığımız ailem Saynur için,

“Reşat bu kızı al, seni yaşatsın” demek suretiyle mutlu bir yuvanın temellerini atmamıza vesile oldu.

Ben de Istoç’ta kirada bulunan bir tükkanla, Haznedar Hattı’nda çalışan hatlı minibüsümü satmak suretiyle ailem Saynur’a görkemli bir düğün yaptım ve İstanbul’un yükselen yıldızı, cazibe merkezi Milvaki Konakları’ndan bir duplex havuz görünümlü daire aldım, kendisini içine oturttum.

Evliliğimizin ilk aylarında basında kuş gribi alarmı olduğu için Saynur, “Dışarda tükkanla milyon türlü insanla temas halinde sin bu durumda seninle cinsi münasebette buluna-

rak doğabilecek yavrımızın hayatını tehlikeye atmam mevzuubahis olamaz,” dedi.

Eve mikrop getirmemden endişeleniyor, şapka bonesi, galoş, ve maske takınmak suretiyle evin içinde hışır hışır dolaşarak benim aşk davetlerimi karşılıksız bırakıyordu.

Ben cilve ediyordum, o hışırıyordu.

Kuş Gribi alarımının sona erdiği günlerde; ailem Saynur’un rahatlayıp banakarşı olan bayanlık vazifelerini yerine getirmesini bekliyordum ki... Bu kez de Domuz Gribi başladı.

Ailem Saynur bir normal bayanlar gibi küpe, kolye takına-
cağına daha fazla maske ve galoş takınarak hepten hışırda-
yan bi insan oldu.

Ben ise aşkımızı yaşatıp ilişkimizi kurtarabilmek için “mikrop tutmasın” diyerekten evvela bıyıklarımı daha sonra avret mahallimde bulunan kıllarımı, kaş ve kipriklerimi kısaca cümle tüyümü kılımı kesip cascavlak bi insan olmakla kalmayıp kapının önüne koydurduğum sulu kolonya dolu varile girmeden eve adım atmıyordum...

Kolonyalı suyun tesiriyle çok afedersiniz husyelerim alev alev yandığı gibi kasıklarım da ailemle bir türlü münasebete giremeyişimden ötürü zonkluyordu.

Daha fazla kendimi nasıl dezenfekte edebilir, hanımım Saynur’u ikna eder ve karı koca arasında kalması gereken yatak fantaazilerine başlayabilirdik? Efenim? Yok muydu bunun bir çaresi?

Hal böyleyken birgün Saynur bana yekten konsantre çamaşırsuyu içmemi, bu şekilde tamamen dezenfeksiyon olacağımı kendisinin de bana karı koca arasında kalması gereken şekilde defalarca vereceğini söyledi.

O akşam kendisinin hazırladığı domestos çorbasıyla beraber acur turşusu ve bi miktar iç pilav yiyerek kendimi bilmeden tam altı ay Vakıf Gureba Hastanesinde yattım. Daha

sonra sigorta beni Haseki Hastanesi'ne oradan Siyami Ersek Göğüs Hastalıkları Hastanesine sevketti. Bir buçuk yıl da bu hastanelerde yattıktan sonra en son Samatya SSK Hastanesi'nden taburcu oldum.

Taburcu olduğum esnada içimde iç organ olarak sadece çeyrek karaciğer, bi miktar akciğer ve sıfıryetmişbeş böbrek ile yirmi- yimbeş santim barsak kalmasına rağmen Allah'a şükür ki kocalık vazifemi yerine getirebilecek durumdaydım. Bu bakımdan hemen gidip ailem Saynur'u buldum. Bulmaz olaydım.

Ailem Saynur "Uzaylar Böcek İlaçlama ve Müteahhitlik Aş"nin sahibi olan Atlas Bey adında bir adamla dost hayatı yaşıyor idi.

O anda dünyam başıma yıkıldı. Bir arazöz, bir vidanjör felan kiralayıp kendisini baştan aşağıya afedersiniz lağım suyuyla yıkamak istedim, damper damper çöp kamyonuyla saldırmak, kendisini bir sosis yapım fabrikasının kıyma karıştırma kazanına atmak gibi hissiyatlarla doldum doldum taşım.

Ben onun için dezenfekte olayım diyerek çok afedersiniz husyelerimi kolonyayla yakmakla kalmayıp üstüne yoğun domestos çorbası içmek suretiyle sayısını bilmediğim günlerce hastanelerde sürünürken o Atlas adındaki yavuşakla karı koca arasında kalması gereken bazı hareketleri evire çevire yaşamış ve yaşamakta idi.

Planımı kurdum, zili çalıp aniden karşısına çıkacak ve o melek yüzüne çöp konteynırından sızmış sulardan biriktirdiğim nadide bir sıvıyı fırlatıp kaçacaktım. Görsündü mikrobu, virüsü, haşaratı kiri tatağı...

Lakin zannettiğim gibi olmadı fakat. Kapıyı çalınca karşımda beliren o melek bayan yüzü karşımda kendisine suikast etmeye kıyamadım. O maskeleri, galoşları hışırtiları çıkarmış adeta bambaşka bir bayan olmuştu. Bana,

"Aşı oldum ferahladım gayrı Reşat," dedi.

Gördüm ki dost hayatı yaşadığı kişi veya kişilerden kendisi artık soğumuş ve bana karşı kayıtlı yapabiliyor. Bana kayıtsız olmadığını anlayınca şöyle bir ağzını yokladım.

“Atlasgil esasen iyi biri amma Güngören’de inşaat yapmaya başladı. Bütün gün işin başında. ‘Yok bugün beşinci katın betonunu döküyoruz, yok efendim amele çavuşu kumun altında kaldı, vay zabıta rahat koymuyo’ diyerekten eve gelmiyor. Yalnızlık da bi yere kadar.”

Şeklinde konuşmalarla bana Atlas yavşağını aradan çıkarıp tekrar bana dönebileceğinin manyelini verdi.

Şimdi bir ilişki uzmanı ve koç gibi bayan olarak size soruyorum Lânbanu Hanım. Bu ilişkiyi ben yeniden tesis eder ailem Saynur’la karı koca arasında kalması gereken hareketlerden yapabilir miyim? İnsan evladıysanız şu ilişkiye bi el atın, itip vurduralım yürütelim, kurtaralım bataktan bu yuvayı. En kalbî saygılarımla.

Canımsın Reşat, hakkaten temiz bi insansın, tertemiz... Kalp olarak yani. Evelallahın izniyle kurtulur o ilişki, kurtulur... Daha ne ilişkiler kurtardık biz uzman olarkten duysan şaşarsın, duyabiliyosun bu arada di mığ... Hayır yani hastanede çok kalmışsın da. Sağlam organlarını sayarken kulağı göremedim, o bakımdan, herneyse...

Wiskonsinli Yaşam Koçu İlişki Ve Kendini Sevme Uzmanı Clara Graham’ında dediği gibi

“Eski ilişkiler tramboline benzer. Yaylanıp yeniden zıplarsanız bir süre sonra otomatik olarak zıplamaya başladığınızı hayretle göreceksiniz.”

* Ailen Saynur’a küçük, minik, tatlı armağanlar alıp onu şaşırtırken tuvalete minik, beyaz, tatlı hijyenik naftalin tabletleri koy.

* Başbaşa gidilen tatlı bir butik otel tatili sizi birbirini-

ze daha da yakınlaştıracaktır. Ya da özel bir hastanenin en zenginler için ayrılmış lüks bir süitinde hijyenik bir yatakta mini bardan aniden çıkıveren sürpriz bir şampanya ve istiridye tabağı... Hoş olmaz mı?

* Enseyi naturel kestir.

* Ve her zaman olduğu gibi; tuvit kruvaze ceketler, baklava desenli angora süveterler, şık minik bir güderi yelek, yakut manşet düğmeleri, turkuvaz atkı, fuşya çorap, jumbo karides, füme somon, çorum leblebisi, piresavar, şirin çukulata tabletleri, ipek, kaşmir, y tong...

Hayırlı ilişkiler dileğiyle, ılık gözünüze girsin!

Beyim “2012’de Kıyamet Kopucak” Diyerekten Yuvamızı Afedersiniz Geneleve Çevirdi

Çok sevgili yaşam koçu ve ilişki uzmanı sarı, dobra insan Lanbanu Hanım.

Şimdiki hayat arkadaşım Aşkın’la izdivaç yapıncaya kadar bir ilişki uzmanı kadar ilişki yaşadım, gördüm diyebilirim.

Öyle ki; elli metreden bir ilişki görsem yürüyüp yürümeyeceğini, önce kimin kimi düdükleyeceğini, dakkasında söyleyebilir;

* Yaz başında turizm hareketleri ve göçmen kuşlara bakarak “Bu yıl çok ilişki yapıcak”

* İlişkinin taraflarını gözlemleyerek “Bu ilişki meyva vermez, dibinde solucan var”

* İlişki içindekilerin ayak tırnaklarına ve sağ avuçlarına bakarak “İlişkiniz üç yıl daha düzeyli gider sonra düzeysizleşir,” diyebilirdim.

Hatta Aşk Memnu’daki Behlül Bihter ilişkisini daha dizinin birinci bölümünden bilip komşulara söylemiştim. Karşı dairemde oturan Mervenur karısı,

“Bu dizinin kitabı varmış, elim kirtasiyede görmüş, sen de ordan okuyup bize satıyosun,” şeklinde külliye yalan

ifadelerle kamuoyundaki saygınlığımı ve güvenilirliğimi sarsmaya yönelik beyanlarda bulunduğu için kendisinin kafasına sobanın kül farasıyla vurmuştum.

Fekat bilirsiniz terzi kendi söküğünü dikemiyor, imam teorik olarak kendi ölüsünü yıkayamıyor, hükümet kendi it-hal ettiği aşidan vurunmuyor...

Ben de kendi ilişkim söz konusu olduğu zaman maalesef hakikatleri göremiyor, bir çözüm bulamıyorum...

Şimdi şöyle ki; bizim yuvamızı Maya Uygarlığı yıktı desem yeridir. Çünkü Aşkın bir gün elinde bir Maya Takvimi'yle gelerek bana,

“Bebişim bak Maya Takvimi aldım eve,” dedi. Ben takvimi mutfığa asmayı “Bugün ne pişirelim”, “Kocakarı soğukları, zemheri ayazı felan ne vakit başlıyo”, “Bugün doğan çocuklara isimler” gibi faydalı bilgileri okuyup kendimi geliştirmeyi planlıyordum kii... Aşkın başka bir konuya dikkatimi çekerek,

“Bebişim dikkat edersen 2012’de bu takvim bitiyo,” dedi. Gerçekten de 1 Ocak 2012 tarihine baktığımda “Bugün ne pişirelim” faydalı bilgisinin olmadığını gördüm. Hayat arkadaşım Aşkın “2012’de Marduk gezegeni dünyaya çarpıcak kıyamet kopucak,” dediğinde boş bulunup bebişime,

“Kastamonu’ya anamgilin yanına gideriz. Kövlük yerde, kıyamet daha kolay atlatılır. Taşköprü Sarmısağı doğal ilaç, uzmanlar domuz gribinden kızamığa herşeye onu tavsiye ediyorlar,” deyince kendisi bana,

“Salak karı ben kıyamet kopcak diyorum sen Taşköprü Sarmısağı iyi gelir diyosun,” diye bağırarak bir tokat attı. Bu Maya Uygarlığı yüzünden ettiğimiz ilk kavgaydı.

Gerçi bir keresinde de Atlantis Uygarlığı yüzünden beni yumrukla darp etmiş kırkbeşgün süreyle, çene kemiğim yerine kaynayıncaya kadar kimseyle bir çift laf konuşamamıştım.

Neyse, konudan uzaklaşmayayım, gel zaman git zaman bu Aşkın “Nasolsa kıyamet kopucak” diye, iş aramaktan felan vazgeçti, hepten koyverdi. Hatta bana karşı kocalık vazifelerini de yerine getirmemeye başladı.

Ben ise bir umut, belki silkinip kendine gelir diye kendisine aynı zamanda doğal viyagra olan Taşköprü Sarmısağın-den yedirip umutsuzca bekliyordum.

Tam umudu kesmiş, kendimi Marduk’la kafadan çarpışmaya hazırlamıştım ki... Aşkın kendisine adeta bir sihirli değnekle vurulmuşcasına bana iyi davranmaya başladı. Oturma odasına iki tane sıfır çekyat alıp salonun perdelerini değiştirdi, çocukların odasına sitropor köpüğünen izalasyon yaptırttı, çif kilitli ferforje kapı taktırttı, küçük tuvaaleti kırdırıp banyoya dahil ettirdi ve duvarlarını komple pempe renkli fanyans yaptırdı...

Ben o sıralarda kendisinin Marduk’u unuttuğunu yeniden normal bir koca olduğunu, hafta sonlarında ekose oduncu göynek giyip beysbol şapkası takınarak bahçede barbekü yapacağını, cumartesileri arkadaşlarıyla garajda poker oynayacağını, yeniden işe girip iş dönüşü kapıda beni ifak bi öpücükle selamladıktan sorna “Günün nası geçti tatlım” diyeceğini, çöpü dışarı çıkarıp, oğlanları balığa götüreceğini arka bahçede onların basket atacağını zannediyordum. Ner-deee?

Aşkın bir kış günü yanında Sinem adındaki mal bir kariyla çıkageldi. Ben uyurken Aşkın’ı kızgın zetinyağıyla dağlamayı, getirdiği orosbuyu fare zehiriynen uyuşturduktan sonra sobanın demiriyle gafasına vurup halıya sararak sürükleyip bahçadaki kuyuya atmayı planlıyordum ki...

Hayat arkadaşım Aşkın, kahvenin helasındayken ak sakallı birinin kendisine görünüp kıyamette bizim eve bişey olmayacağını velakin, kıyamet sonrası Dask’tan alacağımız sigorta parasıyla dünyada yeni bir hayat kurup insan neslini

devam ettirmekle görevlendirildiğimizi, Sinem'i yeni insan neslini başlatmak üzere damızlık olarak getirdiğini, şimdi-den çalışmalara başlayacağını, haftanın üç gecesini kendisinin yanında, diğer günlerde salona yeni aldığı çekyatlardan birinde yatmam gerektiğini söyledi.

Saf bir insan olmama rağmen kendisine inanmakta gecikmedim. O da salondaki ikinci çekyata Perihan adındaki bir başka mal kârıyı yerleştirmekte gecikmedi.

Zamanla eve türlü çeşitli herif girip çıkmaya başladı. Sinem ve Perihan'la odalara kapanıp sabahları komple pembe fanyanslı banyomuzda duş alıyollardı.

Aşkın ise bana "Neslin devamı için bu şart. Sinem ve Perihan, Marduk gelinceye kadar başka başka erkeklerden en az üçer çocuk yapacaklar. Un aldım, sen de cevizli kete yap gelen misafirlere tanesini üç liradan satarsın, çaya para alma, meze tabağını onbeş, tek rakıyı on liradan ver, sarhoş olanlara hesabı kitle," dedi.

Saf bir insan olmama rağmen ben yine kendisine inandım. Ama yine de Aşkın'ın beni düdükleyip ilişkimizi bitirdiğine dair bir kuşku içimi didik didik ediyor.

Marduk çarpmadan bizim ilişkiyi kurtarır mısınız? Adım Kevser. Ama evdekiler beni Sûde adıyla tanıyor.

Kevser çok hoşsun canımsın. Temiz kalplilik, kerizlik ve kaltaklık üçgeni arasında gidip gelen şirin bi kardeşimizsin...

Amerikalı Kendini Sevme Uzmanı ve İlişki Koçu Marta W Obezson'un dediği gibi,

"İlişkideki beyaz yalanlar, albino sığırlara benzer. Rengi beyaz olmasına beyazdır ama yine de iri, geviş getiren, büyükbaş bir hayvandır. Hayat yolunda onlarla beraber yürürken geriye baktığınızda üzerinde sineklerin uçtuğu avuç avuç fişkıdan başka bir şey göremezsiniz."

Partnırın Aşkın'ın yanında gezdirdiği sığır beyaz renkli bile diil. Herif sağlam yalan atmış sana. Ama Nebraskalı Yaşam Koçu Yolanda Simsın'ın ünlü Tolk Showcu Oprah Winfrey'in bir programında dediği gibi,

“Hiçbir ilişki için tam olarak bitmiştir denilemez. İyi bir ev kadını boşalmış yoğurt kaplarını asla atmamalıdır.”

O'nu yeniden kazanabilirsin. Saç modelini değiştirmeyi hiç düşündün mü? Küçük, minik, tatlı sürprizler, çapkın bir iç çamaşırı, iki şirin gömlek manşeti, orijinal bir kravat iğnesi... Salaş bir kasabada küçük bir butik otelde başbaşa planlanmış hafta sonu tatili. Kaliteli bir brendiyle taçlandırılmış şömine başı sohbetleri. Yataktan hiç çıkmadan Lost DVD leri seyredip klöb sandöviçler yemek ve sabahları usulca kalkıp onun gömleğini giyerek mutfağa yapılan muzip bir yolculuk, özenli şekilde süslenmiş yabanmersini marmelatlı minik krepler...

Hayırlı ilişkiler. Işık gözünüze girsin...

Vücut Tükkanında Tık Yok, Küçük Esnaf Düğme Kadar Kaldı

Sayın Ohnur, daha ufak yaştan beri “Esnaf koca iyidir” mot-tosuynan büyüdüm. Aldığı belli, verdiği belli, sabah bes-meyleyile tükkanını açıp, paspası yola atan, diyafondan çayı-nı söyleyip, siftah bekleyen bir esnaf koca yıllarca hayalleri-mi süsledi.

Belki güzel bir ilişkinin başlangıcı olur diyerekten;

* Yıllarca Kobi önlerinde (Küçük ve Orta Boylu İşletme-ler) dolaştım.

* Semt kahvesine bağlı diyafondan eve bir paralel çekti-rek çay söyleyen esnafla muhabbet imkanı yarattım.

* Esnafın vitrini önüne park yapan şuursuzlarla bir ama-zon gibi mücadele ederek gözlerine girmeye çalıştım. Tük-kan önünü kapatan araçların lastiklerini indirip, siboplarına tığ soktum, kaportayı çizdim.

* Esnafla beraber tedirgin oldum onunla ağlayıp onun-la güldüm. Bazı sosyal hadiseler sırasında meydanlarda top-lanan kalabalığın esnafa bir zarar vermemesi için gafalarına kepeng demiriynen, küreklen vurdum. Esnafla beraber ön saflarda çarpıştım...

* Bazı yiyici belediye zabıtalılarını amirlerine şikayet etmekten, yolsuzluk, vazifeyi suistimal, nereye kadar gidiyorsa oraya kadar gitmekten ve mücadele etmekten zerrece geri durmadım.

Yıllar süren bütün bu çabalarım sonucunda pasaj içinde, dışarıya cephesi olan, 35 metre kare, alt katı depolu dükkan sahibi Efkan 'la tanıştık. Kendisi tuhafiyeye, yün ve orlon satışıyla uğraşıyor, ayrıca annesi ve kızkardeşlerinin fason olarak ördüğü dantel masaörtüsü, tığ işi banyo lifi ve perde kenarlarını ufak bir karla piyasaya veriyordu.

Battaniye kenarına motif örmek üzere patates renkli orlon almaya gittiğim tükkanda başlayan ilişkimiz kısa sürede tutkulu bir aşka, ordan da evlilik arzusuna dönüştü.

Efkan kendisi de aynı pasajda tükkan sahibi olan (Hayvan alım satımı. Kuş, balık, fare vs.) babasını yollayarak beni ailemden istetti. Ailem de uygun görünce nişanı kız tarafı olarak biz yaptık, düğünü onlar yaptı, ayrıyetten Efkan'ın babası bana zincir taktı, antifiriz koydu. Ikea'dan demonte oturma odasıyla monte yatak odası ve ortopedik yastık alarak evimizi bir güzel döşedik.

Ben ve esnaf kocam başlangıçta gayet mutluyduk. Efkan bazen tükkana personel bırakıp öğle yemeğine eve geliyor benimle seks yapıyordu. Bazen de ben üçlü sefertasına orman kebabı, iç pilav ve kaysı hoşafı koyup tükkana götürüyordum.

Beraber olmadığımız saatlerde bile Efkan Msn'den bana kamera açıyor, müşteri yokken tatlı tatlı sohbet ediyor, komik fıkraalar ve fotoğraflar forwardlayarak vakit geçiriyordu.

Ancak zaman içinde "esnaf kan ağlıyor" lafının ne demek olduğunu anladım. Küçük esnafın yüzü olur olmaz şeye asılıyor, mutsuz oluyor, bu mutsuzluğu da bana yani yuvasına getiriyordu.

Efkan önce yandaki kuruyemişçiyle kafayı bozdu. Kuruyemişçi aşurelik buğday, keçi boynuzu salkımı, kuru patlatmalık

cin mısırı, leplepi kavurma makinası gibi bazı eşyalarını kaldırıma çıkarıyor, bizim tükkanın önüne doğru taşıyordu. Efkan insanlıkla kuruyemişiyle konuştuysa da başarılı olamadı.

Çombalı Kuruyemişçisi resmen esnaf olduğu halde başka esnafın kaldırımını kapatarak ekmeğiyle oynuyordu. Efkan'ın yüzü gülmez oldu. Ben sırf Efkan'ın yüzü gülsün diyerekten, Çombalı Kuruyemişçisi'nin sahibi Satılmış'a muska yaptır-dım. Ayrıyetten tükkanının bereketi kaşsın diyerekten, kim-senin görmediğini zannettiğim bir sabah saatinde tükkanın eşğine işedim. Ancak pasajın girişindeki kamerayı hesap et-memişim. Satılmış elinde görüntülerle kapıya dayanması yet-miyormuş gibi benim tükkan eşğine çiş ederken kaydedilen bu görüntülerimi sosyal paylaşım sitelerinde paylaştı, düzü.

Gocam hepten kan ağlamaya başladı, asla yüzü gülmüyordu. Ben de bu nedenle yuvamı ayakta dutmak, esnafın yüzünü güldürmek için bir plan gurdum. Satılmış'ı,

* Romanya üzerinden ülkemize sokulan bandrolsüz mar-lboroları satıyor.

* Baldızı Hediyeyle mobbing (iş yerinde taciz) yapıyor.

* Elektronik tartının altına mıknaş yapııştırarak ölçme ve tartma cihazlarını bozuyor.

* Sattığı çakmakların gazları hep yarım.

* Tükkanın kapısına "Cumaya gidiyorum" yazdığı halde balık halinin ordaki kahveye gidip çanak oynayarak tüketi-ciye aldatıyor...

Yukarıda sayamadığım daha bir çok gerekçeyle çeşitli yer-lere şikayet edip kısa sürede Satılmış'a topu diktirttim. Pa-sajdaki dükkânı kapandı yerine cep telefoncu açıldı. Cep te-lefoncu da kaldırımın bizden yana olan tarafına dev bir şiş-me garınca guklası koydu. Ancak ben onu birkaç kez tığla patladınca vazgeçti...

Gelgelelim bu kadar uğraşmama rağmen Efkan'ımın yüzü bir türlü gülmüyor idi. Bazen belediyenin koduğu tabela vergisine, bazen nakliye zammına bazen rüsum, narh, muhtasar gibi noolduğunu bilemediğim acaip şeylere kafayı takıp kendi kendini yiyordu. Ben gene de ilişkimizi kurtartmak için elimden geleni yaptım. Onun yüzü azcıkın gülsün diyerekten,

* “Tükkana sabahtan gelince rızkımızı kurutuyo, bereketimizi gideriyo, gün boyu iş yapamıyok,” diyerek yakındığı Muhsine Tomakin (48) adındaki hiç evlenmemiş, kız gurusu, düztaban, uğursuz ve ev kadını olan bir şahsı banyosunda boğdum ve şofben zehirlenmesi süsü verdim.

* “Hesaba içmediğim ıhlamurları yazıyo, fazladan büyük çay sokuyo, markaları eksik veriyo,” diye şikayetçi olduğu çaycıyı “Çocuk tacizcisi geceleri kaldığı inşaatta milledtin yavrusunu kandırmaya çalışıyor” şeklinde bir söylentiyle mahalleliye linç ettirdim, kaldığı inşaata ateş verdirdim.

* Şu anda davası sürdüğü için yüce mahkemeyi etkilememek bakımından bizim tükkanın önünde midye dolması satarken piçakladığım ileri sürülen şahısla ve müşterileri korkutuyo gerekçesiyle, yavrularıyla beraber benzin döküp yakıtığının ileri sürüldüğü köpek dosyalara hiç girmiyorum, yüce Türk Adaletine güveniyorum.

Anlıyacağınız, naaptıysam da ben bu Efkan'ın yüzünü güldüremedim. Hep gan ağlıyor, hep somurtuyor. Naabalım, nası edelim de ilişkiyi yoluna koyalım?

Not: Kargoynan derginize bizim orluncunun bastırttığı 2011 takvimleriynen eşantıyon tükenmez yolladım. Yeni yılda dostluk ve başarı yağmurlarında şemsiyesiz dolaşmanız dileğiyle. Ifakat Cilbab.

Süpermişin İfakat. Keşke herkes senin kadar ilişkisine sahip çıksa, partnerinin yüzü gülsün diye çaba sarfetse.

Dünyaca ünlü Yaşam Koçu İlişki Dükkanı Sahibi Olivia Sweethard'ın dediği gibi:

“İlişkiler Disneyland'ın batı kapısındaki Şişman Afro Amerikan Güvenlikçi'ye benzer, girişte 47.5 dolar vermenin hüznüyle kendisine gülümsemezseniz, sizi direktman lanet korku tüneline sokar.”

Saç modelini değiştir, ense sıfır, ön kahkülü siyah renk dene. Çöpü dışarı çıkarttığında ona sevimli, küçük, tatlı bir hediye ver, yastığının üstüne çikolata drajeleri ve istiridye bırak. Bir dağ otelinde cafecognag ve baklava desenli saf yün çorap... Göreceksiniz ilişkiniz düzelecek, esnafın yüzü gülecek.

Mutlu yıllar, ılık gözünüze girsin, boynunuzu emsin.

Kadınları Anlamak Hakkaten Zormuş. Yedek Parçaları Yok, Servis Telefonları Açmıyor

İlişki deyince akla gelen tek isim, uzman kişi, saygı duyulması, minnet ve şükran beslenesi, duayen tatlısı insan Lanbanu Hanım...

Adım Ozan Muhtar Börübekir. İlişki yürüttüğüm bayanın adı Sonya SLX. Kendisiyle internette tanıştık.

Almanya Gersenkirşen’de düzenlenen bir Erotik Fuar’da ilk kez dünyaya tanıtılan bir robot idi kendisi. Bilim adamları tarafından henüz taptaze geliştirilmiş, mutfakta tam bir aşçı, salonda bir hanımefendi, yatakta bir oronsbu vb. gibi programlarla donatılmış fevkalade hoş bir hanım idi.

Derhal kendisini geliştiren bilim ekibinin şefi Profesör Doktor Wlahund Kieghard’a bir mail atarak, robotları Sonya Hanım’a talip olduğumu, dinimize göre bir yuvaya bir çöp taşıyanın cennete gittiğini, ücreti mukabilinde bana yardımcı olursa hâsıl olacak sevaptan gerek kendisinin, gerekse ekibindeki diğer bilim adamlarının faydalanacağını açık, net izah ettim.

Mailime cevap beklerken eve yeni bir yatak odası takımı, Ikea’dan demonte mutbak, Koçtaş’tan basınçlı ve FM radyolu banyo aldım, duvara ince televizyon astım, sitrapor-

la mantolama yaptırttım, damdaki kiremitleri indirip Braass Çatı Sistemleriyle kaplattım, balkona camlı akordeon kapı koydurturken, bütün pencereleri 11 milim siyah contalı ısıcam ile donattım.

Kısacası Sonya için minik bir aşk sarayı tesis edip yuvamızı varlığıyla ısıtması için sabırsızlanıyordum.

Derken beklediğim mail geldi. Profesör Kieghard ellerinde bir tek prototip olduğunu onu da asistanı Körtis'in kullandığını, bana veremeyeceklerini söyledi.

Sonya mademki bir prototipti (ön model) ve Körtis'i tercih etmişti bu durumda ben araya giremezdim.

Ben de yaptırdığım evi Sanayii'de oto kilit işleri yapan Muaffak adında bir adama 500 dolar depozit ve üç ayı peşin, 750 liradan kiraya verip kasım celbinde askere gittim. Ace mi birliği Denizli'de, usta birliği Erzurum Aşkale'de olmak üzere vatani hizmetimi tamamlayıp döndüm.

Bu süre içerisinde ne yalan söyleyeyim, Sonya SLX'i unutamamış idim.

Gelgelelim henüz kendisinden bir haber alamamış olduğumdan ex aşkım Binnaz'a geri döndüm. Binnaz, Sonya'nın tersine hiçbir özelliği ve pili olmayan, sıradan bir şişme hanımdı.

Kendisiyle Gedikpaşa'da Rainbow Sex Shop'ta tanışmıştı. Dükkan sahibi Şehsuvar Bayır (38) yandaki eczacının kendisine kafayı taktığını, oraya buraya şikayet ederek esnafı "Semtin bereketi kaçıyor" diyerek doldurduğunu söyleyip tükkanı kapatmak üzere olduğunu elinde çok miktarda faturalı dildo ve şişme kadın olduğunu, istersem bana ucuza bırakabileceğini söyledi.

Uzatmıyayım ben de Binnaz'ı gayet hesaplı bir fiyata aldım, kendisine yirmisekiz atmosfer hava bastım ve epeyce beraber yaşadık. Ancak ben daha sonra internette Sonya SLX'i görünce bu ilişkiyi söndürmüştüm.

Sonya'dan ses çıkmayınca eski ilişkimi yeniden şişirmiş, yaşıyıp gidiyordum ki, Alman Teknik Adam Prof Kieghard'dan artık seri üretime geçtikleri, istersem Sonya'nın geliştirilmiş XW TURBO serisinden alabileceğim yönünde bir mail geldi.

Derhal profesörün hesabına 2750 Euro para çıkartıp siparişimi verdim. Binnaz'ı söndürüp beklemeye başladım.

Günler günleri kovaladı, epey zaman geçtiği için arada bi, eski ilişkimi şişirip kullandıktan sonra tekrar söndürüyordum. Derken beklenen gün geldi...

Almanya'dan "Galvanizli Sac Bükme ve Mekikli Punto Kaynak Makinası" geldiğine dair bir not aldım. Not şifreliydi, kurye şirketi ve konu komşu anlamasın diye böyle yazılmış idi. Sevinçten notu getiren kuryeye sarıldığımı ve 10 Lira bahşış verdiğimi bugün gibi hatırlıyorum.

Sonya'yı alıp yuvamıza getirdim. Kitapçığında "Achtung" yazan bölüme uyararak kendisini aralıksız 24 saat şarjda beklettim... İçinden çıkan yedek pil, yedek kirpik ve şarj dinamosu kömürünü kutusuyla beraber sakladım.

Gelgelelim kendisiyle bi türlü ilişkiye giremedik. Kitapçığını defalarca okumama rağmen bir türlü kendisini anlayamıyorum.

Üretici firmanın internet sitesine girerek "Sıkça Sorulan Sorular" bölümündeki herşeyi okudum. Forumlara yazdım, teknik destek ekibine mail üstüne mail attım. Ancak Sonya bana haala soğuk davranıyor ve bir türlü istediğim gibi mutlu bir ilişki yaşayamıyorum...

Son çare olarak size yazıyorum. Naapayım, neetmem benim için daha doğru olur? Yoksa bu ilişkiyi WD40 yağlama spreyi sıktıktan sonra bir kenara kaldırarak, eski ilişkimi mi şişirip canlandırayım?

Sevgili Börübekir; öncelikle şunu söylemeliyim. Sakın ama sakın hiçbir ilişkinize yağlama spreyi sıkmayın. Onun

yerine meyva aroması kokan ya da hafif baharatlı deodorantlar sıkabilir ve/veya lifting etkisi taşıyan ve Hyarülonik Acid ile Q10 enzimi barındıran kozmetik kremler kullanılabilir, göz çevresi için ise yeni çıkan kafeinli roll on ları deneyebilirsiniz...

* Eski ilişkinizi ikide bir şişirmeyin. Hiçbir kadın, partnerinin habire eski aşkını şişirmesine katlanamaz...

* Evet kadınlar herhangi bir klavuzdan okunarak anlaşılmaz. Ve bir ilişkiyi kafalarında bitirirlerse hiçbir teknik servis size yardımcı olamaz.

* Kesinlikle yan sanayiiden kaçınıp orijinal parçalar kullanalım. Çakma YSL, çin taklidi Calvin Clain, Tayvan Çakması Ugg çizme, ilişkiye hasar verir...

* Ve tabii minik sürprizler, tüvit kruvaze ceketler, eritilmiş karın bölgesi, saç ekimi, gözaltı torbaları ve gözlerin kenarındaki kazayağı kırıksıklıklara karşı botoks, bakımlı ayak parmakları. Sahiplen, önemli gün ve ayları unutma, çiçek, tektaş, çöpü dışarı çık, küçük bir butik otelde tatil, Nil Kıyısında Bungalowda nikah tazele, annesine iyi davran, içlik don ve yün fanila giyme, yataa çorapla girme, şişmansın deme, şakası bile bitirir, klozet kapaanı kaldır filan. Bu modeller başka bişi istemezler. Eğer olmuyosa iade et, yeni ilişki ısmarla, hayat kısa, görülmesi gereken yüzşeyler, tadılacak yemekler yüzülecek ırmaklar filan var...

Bu aylık bu kadar. Esen kalınız, sevgiyle, ışıık gözünüze girsin...

Parmak arası terlik erkekte hoş durmaz...

Pardon konuya yeniden giriyorum ama sex shop sahibi arkadaşının faturalı dildoları olmuş? Onlara müşteri bulabilirim. Beni bi maille bilgilendirirsen sevinirim.

Kocam “Yaşam Koçuyum” Diyerekten “Dost Hayatı” Yaşıyor

Biliyoruz ki beş parmağın beşi de bir değil Lanbânu Hanım. Her meslekte sağlam elmalar, albenili mandalinler, pates katılmış ilaçlı büfe kaşarları, sıyrılmış kemikle tavuk gagasından, ibik parçasından yapılmış sahte sucuklar ve çürük elmalar olabiliyor. Bu bakımdan kocam Reşat Ekrem hakkında anlatacaklarımın, ekmeğini namusuyla ve tertemiz kuantum enerjisiyle, çalışıp didinerek, nefesiyle diyaframını kontrol ederek kazanan diğer koçları- başta da sizi- üzmemesini diliyorum.

Sözüm kimseninkine değil, Reşat Ekrem’in koçluğuna.

Reşat Ekrem’le MSN’de tanıştığımızda kendisi bir yapı marketin bahçe reyonunda bölüm şefiydi.

Bütün hipermarket çalışanları gibi ömrü “Yemekte ne varmış Önder Abi? Yemeğe çıktın mı Süay, gene patlıcan çıkmış kız, di mi Kübra?” şeklinde bik bik ederek, reyonlar arasında toplaşıp geyikleyerek, market içi kameraların kör noktalarında cep telefonu muhabbet ederek geçiyordu. Ortada yaşam koçluğu felan yoktu.

Msn’de başlayan ilişkimizi Facebook’a oradan da nikah masasına taşıdığımızda Reşat Ekrem’in benim için özel ola-

rak toplanıp, montajlanmış bir ruh ikizi olduğunu düşünüyör, mutluluktan uçuyordum.

Kendisi çalıştığı yapı marketten yuvamıza rengarenk dübeller, fayanslar taşıyor, bahçe reyonuna taze inmiş mallardan en kral sakız sardunyelerını, pencere bostanlarını, çiçek coşturanları getiriyordu. Ancak bir süre sonra reyonda tamir çimi gübresi paketlerinin 19.95 lik barkodunu dalgınlıkla 89.90 lik bahçe tırmıklarına yapıştırdığı için çalıştığı marketten atıldı.

İşsiz geçen günleri boyunca, bir eş olarak kendisine elimden geldiğince yardımcı oldum. Hatta öyle ki işyerinde aralıksız çevirdiği geyiklerin eksikliğini hissetmemesi için oraya telefon edip arkadaşlarıyla “Yemekte ne varmış Önder Abi? Yemeğe çıktın mı Süay, gene patlıcan çıkmış kız, di mi Kübra?” şeklinde telekonferans bağlantısı kuruyor, eski işyerinde o gün patlıcan, pilav ve kaysı hoşafı çıktıysa mesela, ben de aynı yemeklerden yapıp önüne koyuyordum.

Aradan bir zaman geçtikten sonra Reşat Ekrem, bir Kuantum Koçu’nun yanında iş buldu. Koç’u arabasıyla konferanslara felan götürüyor, Koç’un kitaplarının ve DVD’lerinin dağıtımını yapıyor, koçun ikinci eşinden olma oğlu Kütlesun’u sabahları okula, ordan hazırlık dersanesine götürürken, birinci eşinden olan kızı Biliş’i bale kursuna bırakıyor, üçüncü eşinin ilk kocasından olan üvey oğlu Tahmaz’a direksiyon öğretiyordu.

“Evrene olumlu manyeller göndermeyi öğrendim”

Reşat Ekrem, yanında çalıştığı Koç’tan çok memnundu. Bana “O adam hayatımı değiştirdi Serenay, bana evrenle uyum içinde titreşmeyi öğretti, içimdeki gerçek Reşat Ekrem’i bulup çıkarttı, evrene olumlu manyeller göndermeyi öğrendim,” diyordu.

Doğrusu ben de çok mutluydum, Reşat Ekrem işyerinden eve pozitif getiriyor evi olumlu enerjiylen tıka basa dolduruyordu.

Koç'un alacak verecek meselesi yüzünden bir kuruyemişçiği bıçaklayıp hapse düştüğü günlerde, Reşat Ekrem, işverensiz kaldı ve kendi koçluk işini kendi yapmaya karar verdi. Birikmişiyse derhal pasajdaki bir orloncunun tükkânını alçıpanla ikiye bölüp yarısında kendine "Yaşam ve Huzur" adında bir koçluk ofisi açtı.

Doğrusu ben iş yapacağına pek ihtimal vermiyordum. Ancak yine de kendisinin yazdığı "Olumlu Düşünerek Doğalgaz Faturanızı Düşürebilirsiniz - Mutlu Kombi" adlı kitabı için konu mankenliği yaptım. Bir tayt giyip kombiye sarılarak evrene olumlu enerji yollarkene poza durdum.

Bütün gazetelerin Kadın- Sağlık Ekleri, Reşat Ekrem'le "Diyet, evren, madde, basen, karın çevresi yağları" felan diye röportaj yapınca kitap çok sattı. Reşat Ekrem kısa sürede ünlü olup aradaki alçıpanı kaldırırarak orloncunun payını da kiraladı.

Bir taraftan "Pozitif Enerjiyle Hayat Arkadaşınızı Bulabilirsiniz - Mutlu Koca" adlı kitabını yazıyor bi taraftan da düğün salonlarında konferans düzenleyip Kuantum Düşüncesi'ni anlatıyor, DVD, kitap, enerji toplama taytı, pozitif taştan takı, evdeki negatifi toplayıp bacadan atan ızgaralı vantilatör pazarlıyordu.

Esenler, Saadet Düğün Salonu'nda "Toplu Titreşim Günü" yaptıkları sırada, Merve adındaki o yuva yıkıcı kariyla tanışıp beni negatif enerji çeken boynuzlarla taçlandırması uzun sürmedi. Kendisi her erkek gibi parayı bulur bulmaz derhal kariya düşüp bir de film cam kaplı siyah Doblo almak suretiyle evrensel gelişimini tamamladı, huzura erdi eşşöğleşek!

Kendisine "Naaptın lan Reşat Ekrem, bu kadın burdan

Hindistan'a kadar bissürü yogi'yi, guru'yu, titreşim esnafını baştan çıkarmış. Niye göz göre göre yuvamızı yıkıyosun?" dediğimde bana,

"Kendini sahile vuran bir dalga gibi duyumsa, evrenle bütünleş" filan diye geyik yaptı, Yunus balığı sesleri ve sitar dinleterek sakinleştirmeye çalıştı. Merve'ye Bahçeşehir Spradon Evleri'nden ev açmış, "İstersen sen de gel, üçümüz "om om" diye titreşip rezonansa girelim, kâinata duple manyel gönderelim," dedi.

Ben şimdik ne yapayım Lanbânu Hanım? Ordan bana bi titreşip, evrene yollarsanız, ben de burdan ona göre titreşir bu sorunu çözerim hayırlısıynan.

Maalesef Serenay, maalesef piyasa sahte yaşam koçlarıyla kaynıyor. Bu gün bir çok Nefes Koçu, Kuantum Koçu daha "Yaşam Koçları Derneği"nin aidatlarını bile ödemeyip üstüne yatarak evreni borca sokuyorlar. Derneğin iki yıllık kirası birikti, çaycı markayı kesti haberleri yok. Herneyse mesleki sorunlarımızla seni sıkımayayım.

Şimdi Serenaycığım, Reşat Ekrem Koçu, yuvaya geri döner. Nebraskalı İlişki Uzmanı ve Diyetisyen Susannah Homerswift "Evrenin Anahtarı Cebinizden Sarkıyo Haberiniz Yok" adlı dokuzlu DVD setinde aynen şöyle diyor

"Hiçbir erkek yoktur ki, verandadaki koltuğunu, garajdaki modifiye Fordunu, altılı bira setini ve karısının yabanmersinli kekini özlemesin. Biraz uzaklaşsa bile minik kızının okuldaki gösterisine yetişecek, oğluyla oduncu gömleklerini kuşanıp ormanda balığa çıkmak için mutlaka dönecektir. Size düşen dolapta altılı birayı soğutmak, kek için mikro dalgayı hazır tutmaktır. Göreceksiniz daha bahçedeki çimler uzamadan, verandada onun ayak sesleri duyulacak."

Yanisi Serenaycığım, sen sıcak yuvayı hazır tut. O dö-

nünceye kadar saç modelini değiştir, basenden kilo ver, cildinden siyah noktaları ayıkla.

Reşat Ekrem'e küçük, tatlı, minik sürprizler; seksi bir iç çamaşırı, aniden ortaya çıkıveren, yeni tatlı bir cep telefonu, çok fonksiyonlu çakı, likörlü çukolata drajeleri, bir butik otelde rezarvasyon ya da Santorini Adası'nda ikinci bir balayı planı. Yaz için lacivert kruvaze keten ceketler, espadril modeli lastik tabanlı tekne ayakkabıları güzel olabilir.

Ya da döndüğünde Parizyen davran, şaşırt onu. "Aşkın ve sanatın başkenti Paris, oh Paris," felan de. "Sanatçıların daima bişeyler karadıkları sevimli meydan kahveleri. Peynir ve şarabın gizemli simyası. Sen nehrinde tatlı küçük bir gezinti, şarabın buğusu ve baget ekmek..." Çocuk doğur, orloncunun çıktığı tükkanı kendi üstüne yaptırt.

Bu aylık da bu kadar, ışık gözünüze girsin, evren.

Eski Bir Lira'yla Başlayan Aşk Beni Kavurdu Bi Ara

Hem Sayın Seda Sayan gibi bir Sarı Dobra, hem bir ilişki uzmanı hem de yaşam koçu olan kişiliğinizle kısa sürede ilişki dünyasının yükselen yıldızı oldunuz Sevgili Ohnur Hanım. Sayın Safiye Soymanvari içtenliğinizin yanı sıra, üst düzey ingiliscenizle ecnebi ilişki sektörünün yeniliklerini anında ülkemize getirebilen kıvrak zekânız, bizleri neredeyse siz sormadan bir ilişkiye girip çıkmama noktasına getirdi.

Partnırım Selahaddin'le, bir poğaça ve böörek salonunda kendisine verdiğim 3.75 lira pattesli börek ücretindeki 1 TL'lerden birinin eski 1 TL olması vesilesiyle tanıştık. Kendisi bana ılık bir sesle,

“Bunlar artık geçmiyor hanımefendi,” dediği dakkadan itibaren derhal kendisiyle bir yuva kurup üç çocuk yapmaya, Adalet Yengemlerin Parseller semtindeki giriş kat daireesine taşınıp düğünde takılacak takılardan bir kısmını eve peşinat saydırmaya, babamgilden kalan üç hisseli tarladan payıma düşen parayı da abimden isteyip, Selahaddin'e Bayrampaşa'daki böörekçiye kolay gidip gelsin diye ikinci el bir Doblo almaya karar verdim.

Ben bu kadar ayrıntılı bir plan yapıp herşeyi anında tasarlamış olmama rağmen Selahaddin, “Bunlar artık geçmiyor hanfendi,” cümlesini iki, üç kerre üstüste kurmaktan başka- ca bi şey yapmadı bu ilişki için.

İlişkideki bu soğukluğunu önce başka bir kadının varlığına bağladım. Ama baktım ki parnaklarında bir yüksük yok idi. Bu durum da, gay ya da psikolojman iktidarsız olabileceği ihtimalini de göz önünde bulundurarak yeni bir plan kurdum.

Adalet Yengemlerin Parseller Semtindeki giriş kat dairesine yerleştikten sonra düğünde takılan takıların bir kısmıyla kendisini ilgili uzmanlara götürüp bir gösterecek, eğer uzun süreli bir terapi felan gerekiyorsa doktora kolayca gidip gelebilmesi için, Kemal Abimden gelecek üç hisseli tarla parasıyla bir Doblo alacak, yapacağımız üç çocuğun ilkinin bir kaç senelik alışdırma devresinden sonra dünyaya getirecektim.

Birinci çocuğa Adalet Yengem bakarken, duruma göre biz ikinci çocuğu da yapıp bu süre içerisinde büyüyen birinci çocuğu yakındaki Gönül Abla Çocuk yuvasına bırakacaktık. Adalet Yengemler ikinci çocuğu büyütürken, birincisini yuvadan alarak semtteki Sultan Murad İlköğretim Okulu’na başlatıp o arada üçüncü çocuğu yapacaktık.

Gelgelelim Selahaddin uzunca bir sessizlikten sonra yine “Bayan bu para tedavülden kalktı,” dedi.

Bir süre öylece bakiştık. Ben tam kendisinin benimle olan geleceği hakkında plan kurduğunu sanıyordum ki Selahaddin, partnırım, tuttu arkamda beklemekte olan çakma sarışın karıya

“Sizin neyiniz vardı hanfendi?” dedi.

“Kıymalı kır pidesiynen açık ayran,” demesin mi karı buna. Bu lafı vücüdünün her yeriyle tüm dişiliğini kullanarak dedi ama. Yuva yıkıcı doşkil.

Ben bu çakma sarışına tam “Yuva yıkanın yuvası olmaz hanım,” diyectim ki Selahaddin, paçoza

“Altı lira,” dedi. Işıl ışıl ışıldıyordu...

Önce erkeğimin arayışlarına sabır göstereyim, “anlayışlı karı” pozisyonunda finalde herifi bağılım, olmadı Selahaddin’i Kurtuluş’a, Nadir Abimgilin çalıştığı taksi durağına çekeyim, Nadir Abi’yle duraktan arkadaşları bunu bi temiz dövüp bazı taksici esnafının “sarı öfkesi”ni kendisinden çıkarsınlar.

Sonra kendisini kafa sırada bekleyen taksiyle Adalet Yengemlerin Parsellerdeki giriş katına taşıyıp yaralarını sarak şefkat göstereyim. Kurbanla aramda bir “rehine sendromu” baş göstereyim, herif çaresizce bana aşık olsun. Babamgilden kalan üç hisseli arsanın parasıyla düğün yapıp takılmanın bi kısmını evin peşinatına saydırırken, Selahaddin’in tedavi masrafları çıktıktan sonra kalanla da Doblo alırız felan diye düşünüyordum. Ancak Selahaddin, ilişkimizi temeliden bombalayacak soğuk bir tavırla,

“Yoksa soona verirsin abla,” dedi.

“Pes,” dedim kendi kendime... Şimdi de “abla” olmuşum. O dakika planımı kurdum: Selahaddin’i Kazlıçeşme’de terkedilmiş bir fabrika arazisine çekip Adalet yengemin kocası Suphi eniştenin beylik silahıyla üç el ateş ederek vurdum. Cesedi orda bıraktıktan sonra bir süre köve gidip ortadan kaybolayım.

Dönüşte Migros’un beş parça kasasında part time kasiyerlik yapan Şeref adlı çocukla yuva kurup üç çocuk yapayım. Adalet Yengemin Parsellerdeki giriş katına taşınıp, ilk çocuğu hemen, ikincisini iki sene sonra, üçüncüsünü de birincisinin sünnetinden sonra yapayım. Birincisi askerden dönerken Suphi Eniştemin “Özel Güvenlik Şirketi”nde işe sokup evereyim, o birinci çocuğunu yaptığında bizim ikinci çocuğu başgöz edeyim, ikincisinin düğününde üçüncüsü için hamamdan kız bakayım, üçüncüsünün üçüncü çocuğu olduğu sırada umreye gideyim. Sonra Beş Parça Kasasından partne-

rim kasiyer Şeref sigaraya bağı KOAH hastalığından ölsün, ben bi süre ortanca çocuğumun yanında torun torba bakayım, sonra ben de hayırlısıyla öleyim... Naapayım?... Adım Nükhet, söylemiş miydim?

Nükhet'cim yaşamının hangi bölümüne koçluk yapayım bilemedim.

Evet, kadınlar erkeklere göre biraz daha detaylı düşünür ama en dobra ve en sarı halimle söylüyorum, sen abartmışsın.

Ufaktan kafa sıyrılmaya başlamış tasından, o yüzden azıcık kendine bak, kendini kendine bağla, ufak sevimli şirin oyunlarla ve sürprizlerle kendini kendi elinde tut.

Saçını değiştir, küçük, kırmızı iç çamaşırlar felan giy, kendinle başbaşa küçük, sevimli bir butik otelde kırmızı şarap iç, rozeye temkinli yaklaş, bahar için ekose gabardin kumaşlara yönel, basenlerinden ver, ekmeği kes, lifli yi.

Yaza doğru keten kumaş, Şile ve buldan bezi sana kendini daha taze ve fit hissettirecek, kendinle olan ilişkine yepyeni bir boyut katacaktır. Organik kozalak sür, güneşe kısa aralıklarla görün görün kaç, naylom içeren terlik giyme.

Californialı İlişki Gurusu Kendikendine İlk Yardım Koçu, Kuantum Terapisti Bitki ve Taş Uzmanı, İyi Bir Eş ve Anne Julia Jeniffer Carpenter'in de dediği gibi,

“Kimileyin, gelecek için yapılan planlar en fazla Şükran Günü'ne kadar ya da çarşamba günlerine kadar yapılmalıdır. Çünkü gelecekle ilgili kesin olan tek şey her çarşamba Walmart Sebze Reyonunda Kuşkonmaz İndirimi olduğu ve Şükran Günlerinde ise tüm ailenin bir araya gelip hindi yediğidir. Diğerlerini kestiremezsiniz.”

Ne güzel bir motto değil mi?

Umarım gelecek ay da görüşürüz. Sevgiyle kalın, ılık gözünüze girsin.

Karım Elalemin İlişkisini Kurtarıcam Diye Bizim İlişkiyi Pij Etti Afedersin!

Sayın Lanbanu Ohnur. Size bu mailimi Necdet Abimin ortanca kızı Berivangilin bilgisayarından atıyorum.

Çünkü üç aydır kendi evimde değil, Necdet Abimin evinde adeta bir sığıntı gibi kalıyorum.

Çünkü hanımım Kübranur'la bir hiç yüzünden ilişkimizi bitirdik. Kalbim ve kalçam kırık.

Çünkü, sığıntı olarak kaldığın evdeYengem Hafize'ye ayıp olmasın diye kendi donlarımı ve çoraplarımı yıkayıp motosikletle işe giderken arka seleye bağlamak suretiyle rüzgarda kurutuyordum. Ancak bağladığım çoraplardan biri seyir esnasında seleden kurtulup motorun tekerine dolanınca Gaziosmanpaşa'daki bir Bereket Döner şubesine fitrin camından girdim, kalçamı kırdım, motoru pert ettim.

Ne yalan söyleyeyim kaza geçirdiğim vakit için için seviyordum. Hesabıma göre kazayı duyunca hanımım Kübranur soluğu Baltalimanı Kemik Hastanesi'nde alacak göz yaşları içinde bana sarılıp "Oh Ferruh, Tanrı'ya şükürler olsun, iyi ki kazayı ufak bir kırıkla atlatmışsın. Bir an için seni tamamen kaybetme korkusu yaşadığımda yaptığım hata-

yı anladım, ben sensiz olamam, bana bir şans daha ver,” diyecek. Nerdee?

Yengemgilin demesine göre ben Baltalimanı Kemik Hastahanesi’nde ecelle pençeleşirken Kübranur bir otobüs dolusu kadınla “Gönülçelen Dizisi”nin setini ziyarete gitmiş. Vay efendim o dizinin başrol oyuncularını birbirine çok yakışıyolarmış, Tuğba Büyüküstün’le Cansel Elçin dizideki gibi gerçek hayatta da sevgili olsaymışlar ya.

“İlk kez Caner’le Tülin’in ilişkisini kurtarmaya kalkışmıştı”

Kübranur tee Caner-Tülin aşkından beri bi takım dizi kahramanlarının felan aralarını yapmaya, bi ayrılıp bi barışan ünlülerin ilişkilerini kurtarmaya kendini adanmış bir kadın. Şöyle söyliyim Bülent Hanım ikinci kocası Armağan Bey’le ilk kez nişanı attığında geceyarısı “Yahu bu kadın hiç mutluluğu bulamayacak mı, nooldu da nişanı attılar acaba?” diyerekten kendince olayı aydınlatmak için semtimiz Yenibosna’dan korsan taksi tutup İzmir’e gitmiş bi insan kendisi.

Orda Armağan Bey’e ulaşmayınca “Belki olay Bülent’in ilk kocası, baba tarafından Alman, Cem Adler Beyefendi yüzünden patlakvermiştir,” diyerek Almanya’nın Köln Kentine gitmek isterken Lufthansa Havayolları’na ait A340 tipi bir uçağın iniş takımlarına saklanmış bir halde yakalandı. Bunlardan başka;

* Rafet El Roman-Tuğba Altıntop ikilisini tekrar bir araya getirmek için, Rafet’in çocuklarına bakıcılık yapan kadına “Rafet’in yakasından düş, senin yüzünden Tuğba’ya geri dönmüyo. Vallahi evini basar seni cırmak içinde bırakırım, evini taşlatırım, seni abimgile dövertittiririm!” şeklinde tehdit telefonları açtığı gerekçesiyle tutuklanıp üç ay hapis yattı.

* Kadıköy’de konservatuar’ın damına çıkıp Sibel Can Hakan Ural’a geri dönsün ortada iki yavru var, herkes için doğru olan bu, yoksa kendimi burdan aşşağı atarım,” diye bağırarak konservatuarın damındaki bütün kiremitleri meydana attı.

* “Beyaz’la Tanem bi yuva kursunlar, Beyaz artıkın bekârlığa veda etsin, adak adadım,” diyerekten ithal malı, angus davar alıp apartmanın bahçesine bağladı.

Daha hangi birini anlatayım... Ben her seferinde sırf ilişkimiz zarar görmesin diyerekten kendisini affedip bağrıma bastım.

O sevdiği ünlülerin ilişkilerini kurtarmaya giderken yol masrafı yapmasın diye ikinci el bir Doblo aldım. Feys ve Twitter’den ünlüleri dakikası dakikasına canlı olarak izleyebilmesi için 24 aylık taahhütname imzalayıp sınırsız internet bağladım.

“Elalemin ilişkilerine masraf ederken kredi kartım patladı, tefecilerin eline düştüm”

Annem “Canını kurtar, borcunu kapat,” diye bana bi miktar para verince kardeşlerimle birbirimize düştük.

Kızkardeşim Suhiye “Anamın miras parası üzerinde hepimizin hakkı var, kadıncağızı kandırıp paraları elinden alıyosun,” diyerekten kocası Mevlüt’ü üzerime saldı. Mevlüt sarhoşkene bana tabanca çekmeye çalışırken, tapancası belinde patladı. O esnada kopup yerinden kurtularak oturma odasının duvarına yapışan çok afedersiniz pipisini duvardan alıp diktirmek üzere, hanıma aldığım ikinci el Doblo’yla hastaneye yetişmeye çalışırken kaza yaptık. Suç bende değil karşı istikametten gelen tomruk yüklü kamyondaydı. Kamyoncucu suçun kendisinde olduğunu bildiği için ve kendisini dövmemizden korktuğundan olay yerinden kaçıp izini kaybettirdi. Biz enkazın arasında Mevlütgilin pipisini saatlerce ara-

mamıza rağmen bulamadık. Mevlüt'ü hastaneye yetiştirdikten sonra ben bi ihtimal "Pipiyi, olay yerinden kaçan kamyoncu almıştır," diyerekten adamın peşine düştüm.

Kamyoncuyu Adapazarında bulup kendisinde kendisinin-
kinden başka pipi bulunmadığını anlayarak eve döndüğümde aradan iki ay geçmişti. Ben eve dönüşümde ocakta kaynayan bir çorbayla beni şevkatle kucaklayacak başını omzuma koyup maceralarımı dinleyecek bir eş bekliyordum. Ama nerdee? Kübranur bir zeytinyağı edasıyla üste çıkarak "Bunca zamandır neredeydin be Allahın adamı," diye bana çemkirdi. Hatta beni evden kovdu.

Ben gurbette enişte pipisi peşindeyken Kübranur çoktan evde benim eşyalarımı, bir kere bile ütüleyip yıkamadan bir bavula tıktırmış ilişkimizi bitirmek üzere yolumu gözlemeye başlamıştı. O arada kimbilir kaç ünlünün ilişkisi için çaba sarfetmiş ama bizim ilişkimizi acımadan bitirmişti...

Çaresiz elimde bavul sokaklarda dolaşmaya başladım. Eniştemin pipisinin kopmasına neden olduğum için ailemin yanına da dönemezdim. Gidip bir otel odasına yerleştim. Otelde bavulumu açıp yerleştirirken buruşuk bir pantolonun cebinde başlangıçta ne olduğunu anlayamadığım bişey buldum. Kurumuş kaysı gibi tuhaf birşeydi. Bir anlam vermeyip kederli otel odamdaki komodinin üstüne koyarak yorgun bir şekilde uykuya daldım.

"Eniştemin pipisiyle otel odasında bir gece geçirdim"

Sabah uyandığımda herşey yerliyerine oturdu. Bavuldaki buruşuk pantolon kaza günü üzerimde olan pantolondur. Heryere bakmış fakat kazanın şokuyla pantolonun cebine bakmamıştım. Hepsinden daha da kötüsü eniştemin pipisiyle otel odasında bir gece geçirmiştım. Neden olduğum tüm

felaketler ve kara talihim yüzünden o dakika otelden atlayarak intihar ettim.

Bu satırlardan da anlaşılacağı gibi ölmeyi beceremeyip altı aylık bir hastane macerasından sonra büyük abim Necdetgilin evine sığındım.

Ama noolursa olsun onu haala seviyorum Lanbanu Hanım. Eşim Kübranur'la yeniden tertemiz bir ilişkiye başlamaya hazırım. Kendisini ikna edebilecek miyim sizce? Hee, ne diyosunuz?

Ferruh, yaşam her virajında ne de güzel deneyimler yaşatmış, bak ne güzel olgunlaştırmış seni. Evren sana şeyler anlatmaya çalışmış. Umarım anlamışsındır, ben anlamadım.

Herzaman söylediğim gibi kurtulmayacak ilişki yoktur. Şikagolu İlişki uzmanı Susannah Oberthall bakınız ne güzel söylemiş.

“Kaz götüne yumurta gelmeyince ‘ubreh ubreh’ diyin dolaşır.”

Çok pardon bu lafı Susannah Oberthall söylemiş olamaz, daha çok bi ananane lafına benziyor. Asistanım Kay-su, notlarımı karıştırmış olmalı. Her neyse ben sana ezberimden bi laf söyliyim,

“İlşkiler frozen food (dondurulmuş yemek) gibidirler. Taraflardan herhangi biri bu asırlar önce dondurulmuş yemeği yüreğinin mikrodalga fırınına atarsa ortaya tadından yenmeyen leziz bir yemeğin çıkması an meselesidir.”

Uzun lafın kısası sizin ilişki de kurtulur, Ferruh ya da Nadir Bey. Tektaş yüzük al, minik sürprizler filan... Tatilde kruvaziyer turizmini düşün, gemiyle dolaştır, Azor Adaları iyi bir destinasyon olabilir. Keten ceket, gabardin bermuda... Parmakarası terlikten uzak dur, bi miktar da nakit para ver...

Göreceksin sevgi tomurcukları ergeç baş verecektir. Evren sevgiyi geri çağırarak, yine mutlu olacaksınız.
Işık gözünüze girsin...

Çiftçi'nin Yüzü Bir Türlü Gülmek Bilmiyor...

Sevgili Ohnur; sarı, dobra ve uzman yapınız, ingilisceden çevirdiğiniz kendini sevme ve kendine yardım tekniklerinizle gerçekten bugün memleket sathında bir çok ilişkiyi koruyup, kollayan, bol yedek parça temini ve yaygın servis ağıyla onarım ve bakımını yapan kıymetli bir insansınız.

Bugün izdivaç porogramlarında bakım klavuzu olmadan fütursuzca başlatılan bir çok ilişki, siz ve sizin gibi ingilisceye hâkim 160 gram kuşe kağıda insanlar sayesinde kurtulup yoluna devam edebiliyor.

Partnırım, evimin dayreği Salman esasen piyasaya sezon sonu, ihraç fazlası penye veren bir insan olmakla birlikte, Feysbuk üzerinden çiftçiliğe başlayarak kısa sürede bir çok şeker pancarı, çeltik ve kumpirlik patates yetiştirmeyi başardı.

Doğrusu bütün gün beyaz enerji ampolüyle aydınlatılan dar ve havasız pasajda bilgisayarının başından sanal tarım yapması “Salman’ımı bir nebze olsun rahatlatır, ayağı toprağa değmiş olur, elektriğini atar,” diyerekten ben de buna çok sevindim.

Başkalarının kocası gibi görüntülü çet yapıp balıkgözü mercekli gameralar garşısında pantolonu sıyırarak zamparalık etmediği için de ayrıca memnun bile oldum.

Bu nedenle ben Hanımın Çiftliği, Yaprak Dökümü vb. dizileri seyrederken kendisinin eve getirdiği laptopla güneşin altında tarım yapmasına, beni ihmal eder gibi olmasına bile ses çıkarmadım. Tam tersine, dizi reklama girdiğinde hemen mutbağa koşup tarlada çalışan erkeeme, bi desti ayran götürdüm.

Başlangıçta herşey iyiydi, biraz yoruluyordu amma yine de çiftçinin yüzü gülüyordu. Bir süre sonra,

* Bizim çiftçi asabileşti sabahlara kadar yatağa girmez oldu. Bazı geceler, “Don tehlikesi var, mahsul yanabilir, ben laptopu alıp üstüme çift yorgan ve naylon örterek yan odada uyuycam,” dediği oldu.

* Bilgisayarını koynundan çıkarıp yanından ayırmadığı için, çet gayıtlarını maillerini felan kontrol edemiyordum. Bir gün kendisi banyodayken tam usulca ayrı yattığı yatağa varmış laptopun kapağını kaldırıyordum kiii... Arkamdan yetişip “O kapağı açma Ayten, Feysbuk’taki tarlaları fare ve gelin böcüsü zararlılarına karşı ilaçladım, akşam vakti tarım ilacından zehirlenip hastanelik olmaya-lım,” dedi.

* Sonraki günlerde ise “Tarlaları sulıycam,” diyerek banyoya giderken laptopunu da yanında götürmeye başladı...

Giderek durumdan arzu dolu vazifeler çıkarıyor ve kıllanıyordum.

“Arzu dolu vazifeler” diyorum, çünkü Salman bu çiftçilik işine sardırmaya başladıktan sonra bana karşı kocalık vazifelerini yerine getirmemeye başlamıştı.

Birkaç kez en erotik geceliklerimi giyip hep tavsiye ettiğiniz gibi, saç modelimi değiştirerek, küçük, tatlı, minik sürprizler eşliğinde kendisine civelenmek suretiyle

“Bugün tarlaya gitme Salman, gel başbaşa bir butik otelde uzun bir kahvaltı edelim,” felan dedim.

“Tarlaya ben gidip çapa yapayım sen kahveye çık pişti oynana, Altıyol’daki kahvede Lig TV var, Fener’in durumunu konuşursunuz,” diye önünü kesmeye çalıştım oralı bile olmadı.

Yemedim içmedim, büyük oğlum Şadi ile beraber internet kafeye gidip Salman’ın Feysbuk Farmvil kazasında, bunun tarlalarına baktım. Bir de ne göreyim:

“Şöyle pancar çıktı, böyle dolmalık biber yetiştirdim, vay efendim bostan patlıcanından bire beş aldım,” diyerek yerlere göklere koyamadığı tarlada dört tane kıcıkırık karnababar topağından başkaca bişey yok...

Şadi ile internet cafeye gittiğimizin akşamı ben evde “Mevzuuyu şöyle mi açayım, böyle mi açayım?” diye düşünürken, yarına abimgili çağırıp rakı sofrası gurup, abimgile bunun kulağını çektiririm deye planlar kurarken bu erkenden çıktı eve geldi...

“Ayten,” dedi. “Ben,” dedi, “Feysbuk’taki profilinize ‘Kim Bakmış’ uygulamasından bugün gelip benim tarlaya baktığını biliyorum,” dedi.

Vay efendim, bu mahsülleri satmışmış da ondan tarla boşmuş. Bu sene hükümet destekleme alımı yapmıyomuş, kooperatifler pancarına iyi fiyat vermişler bu da ordan mazot almaya gitmiş de bilmem ne...

Ben bunların hiç birini yemedim tabi. Sobanın demirini ve Şadi’yi kaptığım gibi buna “Yalancı kavaat” diye bağırıp kendimi yatak odasına kitledim.

Ertesigün ortanca abim Servet’lere gittim. Servet Abim, sağolsun beni direkman dövmedi ama sinirinden karısı Şahika’yı dövüp bana evime dönmem gerektiğini kocam Salman’ın elbette istediği tarımı çatır çatır yapacağını, böyle şeylerin erkeğin elinin kiri olduğunu, az büyüsün yarın Şadi’nin de, ipne değilse tarım yapacağını, ipneyse öldürüp bir

tarla kenarına gömeceklerini, candarmaya kaybordu diyeceklerini, bunların normal olduğunu söyledi.

Ben çaresiz kös kös evime döndüm. Bir de ne göreyim evde bir başka kadın var. Salman getirdiği kadının tarlalarına bakacağını söyledi.

“Bırak bunları Salman, bal gibi kuma getirmişsin bana, maraba diye yutturma, dedim.

“Ne marabası lan, maraba sensin. Rüveysa Hanım bizim tarlaların Ziraat Mühendisliğini yapacak,” dedi...

Naapalım ki gidecek yerim yoktu, tam söylene söylene yatak odasına kendimi kitlemeye gidiyodum ki Salman,

“O odaya bir şinik kekere mekere ektik. İçeri girip ekili yere basma. Bundan sonra sen Şâdilerin odasında yer yatağında yatacan, demesin mi...

Şimdi soruyorum Lanbânu Hanım, herhangi bir zirai mücadele yöntemiyle Rüveysa kaltağını evimden söküp ilişkimi kurtarmanın bir imkanı var mı?

Yoksa benim odamda koyun koyuna uyurlarken içeri dalıp ikisini de ekmek bıçağıyla kafees kafees çizeyim mi?

Ahaha çok komiksin Ayten. Bu devirde ööle kafees kafees çizmek bıçaklamak felan mı kaldı. Düşün, partnırın Salman internet ortamında şeker pancarı yetiştiriyö, kamera-sıyla kilometrelerce uzaktaki insanlarla yüzyüze, sanki yanibaşındaymış gibi sohbet edebiliyö, sen haala bıçak diyosun, kafes diyosun, balta diyosun...

* Hemmen yönetimi ele al, kocanı sanal çiftçilik yerine amatör tekne kaptanlığı, fishing, dayving, treking vb gibi başka hobbilere yönlendir. Küçük, şirin, ekose desenli portatif balıkçı taburesi, doğa yürüyüşlerine uygun keten astarlı, bol cepli, şık montlar, zarif bir paketle sarmalanmış küçük, fonksiyonel bir isviçre çakısı, yumuşak tabaklı, gerçek deri kılıf içinde şık bir GPS aygıtı, dayving için

votırpruuf olmadı votırrezist, deri bilekçekli, hoş, kol saatleri alarak işe başlayabilirsin.

* Bir de şu; hiçbir zaman vazgeçmemelisin. Aşağı Dakotalı İlişki Uzmanı Marta Sue Aderson'ın dediği gibi,

“Artık elimden kaydı diyerek başı boş bırakılan partnır verandada kapağı açık bırakılmış yabanmersini kavanozu gibidir. Lanetolası zar kanatlı böcekler öyle bir hızla üşüşürler ki, 68’de Kinikkırs’a tüm zamanların en fazla sayısını kazandıran Rüzgar Ted (Teddy Summersky) bile yanlarında slovmoğşın kalır.”

Esen kalın, ılık gözünüze girsin.

Kocam Beni Bir Taşeron Firmaya Devretti

Direk mevzuuya giriyorum şurdan Lanbanu Hanım. Kocam Sinan insan nüfus kağıdı taşımasına rağmen yufka ya da tuğla felan gibi duyarsız bir cisim.

Kendisi insanlıktan nasibini almamış onun yerine cep telefonu almış, bütün gün bik bik elinde, kulağında o hap kadar cihazla dolaşan bir insansız yer taşıtı.

Oysa ben de normal ilişkilerde olduğu gibi, partnırımla kimileyin didişmek, kimileyin sevişmek, bazen sıvışıp başbaşa bir butik otelde tatile gitmek filan istiyorum. O çık-sın çöpleri boşaltsın, çimleri biçsin, oğlumuza arka bahçe-de beyzbol öğretsin; ben ise sabahları yabanmersinli pan kek yapayım, Latin hizmetçimize talimatlar verdikten sonra jiple ofise gideyim, akşam üzeri dönüşte süper marketten alış-veriş yapayım.

Normali böyledir değil mi? Mutlu ilişki budur. Ama bizde nerdee? Sinan'ın elinden cep telefonunu kopartabilmek ne mümkün.

Evliliğimiz boyunca bunu, beynine tık tık ederek bir çok kez anlattığım için sonunda ilişkimize bir çözüm getirmesini bekliyordum ama doğrusu bu kadarını tahmin edemezdim.

Birgün Sinan yanında Latif adında bir adamla çıkageldi. Bana “Bak Sevil bundan sonra ben kocalık görevlerimi bir taşeron firmaya devrettim. Liberal ekonominin gereği budur. Taşeron firma evlilik müessesesini hantallıktan kurtarır. Bu müessese iğneden ipliğe herşeyle uğraşacak diye bir kaide yok. Bu gün su ve elektririk saatlerimizi okuyanlardan tut, sokaktaki çukurlarımıza kadar herşey taşeron firmalar tarafından gerçekleştiriliyor,” dedi.

Uzatmıyayım, biz bi dönem Latifle bi hayat yaşadık. Bi sabah kalktım, pankekimi yaptım, çocuklarla,

“Dersler nası ufaklık? Dişçi randevunu unutmamalısın gençadam,” felan diyerek konuşmamı tamamladım.

Tam gazete okuyan partnerimin gazetesini tıkladıp “Pekâla bay ilgisiz, bugün kızımızı okuldan sen alıcaksın, dönüşte de lacivert takımını kuru temizlemeciye bırakmayı unutma,” diyecektim. Tıklayınca adam gazeteyi yüzünden indirdi, bir de ne göreyim, bambaşka bir adam.

Taşeron şirket o sabah Orkun adında birini yollamış. Orkun,

“Latifin ilişkisini kestiler abla, patronun arabasını çarpmış, attılar,” dedi.

Orkun asker kaçağı olduğu için, biz bi butik oteldeykene jandarma tarafından alınınca yerine Saruhan'ı, Saruhan ablasının nişanı için köyüne gittiğinde İrfan'ı... Daha sonra da adını hatırlayamadığım bir çok elemanı gönderdi firma. Hatta bi ara Zehra adında bir kadın bile gelip gitti.

Günler bu şekilde akıp giderken taşeron firma iflasın eşğine geldi. Kumcukbükü Belediyesi Çöp Toplama işi için rüşvet verdikleri belediye yetkilisi metresiyle yardan aşağı uçtu. Firma, ölenin yerine geçen yetkiliyle komisyonda anlaşamayınca, olaylar gelişti, medyaya yansıdı. Bunların belediyelerle kurduğu tezgah aksamaya başladı.

Haliyle bu durum benim ilişkiimi de etkiledi. Taşeron fir-

ma zaten pek de nitelikli olmayan elemanların yerine hepten toplama, dilimizi bilmeyen kaçak işçileri felan yollamaya başladı.

Şu sıralarda firmayla asla ilk günlerimizdeki gibi mutlu bir ilişki yaşayamıyoruz. Artık taşeron firma çöpü dışarı çıkarmıyor, önemli gün ve haftaları unutup, çocukların beyzbol maçları ve mezuniyet günlerini kaçırıyor, ön sevişmeden uzak durup yatakta adeta bir yabancı gibi davranıyor...

Eskiden haftada bir kez “Arkadaşlarla erkek erkeğe bowling oynıycaz, belki ordan da bi kaç bişi içmeye takılırız, gece geç kalabilirim, sen bekleme yat,” diyen firma, artık bunu haftada dört güne çıkardı.

Bana karşı ilgisiz tavırlar, dışarı çıkarken fazladan bi bakımlar, parfümlenmeler, geceleri gelen sessiz telefonlar...

Uzun lafın kısıası Lanbanu Hanım, ben firmayla olan ilişkiyi kurtarmak istiyorum. Yine eski günlerdeki gibi gıptayla bakılan bir çift olamaz mıyız?

Olmuşsunuz zaten güzelim siz.

Herneyse, anne tarafından Oregonlu İlişki Koçu ve Kuantum Danışmanı Jane Highston’un da söylediği gibi,

“İlişkiler Sanfransisko’nun yokuşlu yollarına benzer. Üzerinde hızlı kovalamacaya sahneleri yaşanır. Araçlar zıplayıp uçuşur sonra küt diye yere yapışır, araçtan kaçan biri yokuşaşağı giden tramvaya yetişip güç bela biner. Tramvayı durdurmaya çalışan araç seken mermiler arasında tramvayın önüne çıkıp yokuştan aşağı sürüklenir. Afroamerikan Vatman tramvayın frenlerine abanır, kayarlar da kayarlar. Bu arada çarpılan arabalar haşat olur, kimisi infilak eder. Ancak üzerinde olan bunca şeye rağmen o yol hep aynı yere varır.”

Diyeceğim partnerinin bir taşeron firma ya da jumbo karides veya Teksas Sığırtısı olması bişeyi değiştirmez. İliş-

ki ilişkidir ve bu gezegen üzerinde hep aynı kurallara göre işler.

* Taşeron firmayı elinde tutmak için küçült. İşten eleman çıkart, öğle yemeklerini kaldır, çay ocağını devret, parkı paralı yap, akbili kes. Saç modelini değiştir, küçük, seksi iç çamaşırlarını dene...

* Küçük, tatlı, minik süprizleri unutma. Ansızın ortaya çıkan sevimli çukulata drajelerine eşlik eden konyak dolu zarif bir matara ya da akşamüzeri evin önündeki iskelede mango üzerine dil peyniriyle yapılmış kanepeler, kır çiçekleriyle bezeli maun bir sehpa buğulanmış beyaz şarap. Neleri halledebileceğine şaşıracaksınız.

* Rugan babet - soket çorap ikilisini tamamlayan zarif bir bez çanta, somon fûme, eşarp, amatist taşlı gümüş halhal, belirgin dudaklar, ustaca saklanmış elmacık kemikleri, kayganlaştırılmış kirpikler, yok edilmiş kulaklar belli belirsiz buruna eşlik eden ikinci bir burun, küçük dile takılmış platin hızıma, dolgun bademcikler, ense köküne yapılmış hınzır bir dövme, eni konu bakımlı bir hipotalamus, akşamdan sızma zeytinyağı zerdeçal ve yumurta akına yatırılıp terbiye edilmiş amygadala, sarı yeşil simli östaki borusu, esnekliğiyle göz dolduran leğen kemiği, dik katleri bir anda üzerine çeken kompakt, kavisli omurilik soğanı...

Bunlar yaşantımıza, ilişkilerimize renk getiren şeyler değil mi Sevil? Altışarlı set olarak al, dene bunları, evren seni sevgiyle kucaklamazsa, ilişkin yoluna girmezse gel suratıma tükür diyor ışıklar diliyorum.

Bu ay da kalın sağlıcakla, ışık gözünüze girsin...

Kocamın Geçmişte Ben Olduğu Ortaya Çıktı

Sayın Lanbanu Ohnur, arapsaçına dönmüş birçok ilişkiyi çözmeye ünlü bir yaşam koçu ve ilişki uzmanı olmanız nedeniyle, bu durumu size açmayı uygun buldum...

Maceramız, eşimle beraber güncel bir modaya uyarak soy-larımızı en ince detayına kadar araştırmaya kalkışmamız-la başladı...

Başlangıçta eşim Sunder'le yaptığımız birkaç kütük in-celemesi beni çok etkilememiş olmasına, hatta Sunder'in bu konudaki çalışkanlığını bir dalga konusu yapmış olma-ma rağmen sonraları benim de bu esrarengiz konudaki iş-tahım arttı...

Çünkü soyumun onbirinci yüzyıl Britanya asillerinden, iyi at binmesi, ok fırlatması, davul dövmesi ve yorgan dik-mesiyle tanınan iki çocuk annesi Clara Atkinson'a dayanabi-leceğine ilişkin belgeler elde ettim...

Clara, yani o tarihlerdeki ben, daha sonra bir arpa suyu çı-kartma şenliklerinde tanıştırıldığı Floransa'lı bir terziyle ev-leniyor, ve bu evlilikten (...)

Ben tam bu ciddiyetle ve her geçen gün heyecanı artan, es-

rarengiz bir diziyi izler gibi, eşim Sunder'e anlatırken, kendisi birgün aniden bana,

“Lan yeter, zznâ çıktığının karısı evde çocuklar üç gündür aç dolanıyo, kırdırıcan soyunun sopunun ağzını o olucak,” dedi.

Ben, bunu tarihte “Sunder’in manyağa bağlayıp camı çerçeveyi kırdığı ve benim çocuklarla abimgile sığındığım an” anlamına gelmek üzere şöyle bir isim takarak defterime kaydettim...

Sunder’in manyağa bağladığı yavaşlama dönemi...

Sunder benim tarihi araştırmalarımaya soğuk bakmaya başladı. Sıradaki ben derinlerde kalmış soyumun asilliği gereğince kendisini hiç taklamadan başta Sayın Murat Bardakçı olmak üzere bir takım tarihçilere başvurdum, internette ilgili gruplara kaydolup Birmingham ve Zelanda’yla yazışmaya başladım...

Aramızdaki karı koca ilişkisi ise iyice soğumaya yüz tutmuş, Sunder içkiye dadanmış ben ise lüleli ve pudralı peruka takarak evde dolaşmaya başlamıştım. Zira mensubu olduğum hanedan ev içinde genelde o şekilde dolaşmaktaydılar.

İnce belli demir telden kafesli saten etekler giyme planım ise demircinin ölçüyü yanlış alması, “Malzemeye zam geldi” felan diyerek işi uzatması nedeniyle maalesef gerçekleşemedi. Sanayii’deki dükkana verdiğim malzeme parasını istemeye gittiğim Demirci Senai Efendi üzerime kaynak arkıyla elektrik şelaleleri saçarak beni kovaladı.

Ben de ileride, geçmişteki soyumdan kalan mirasla o sanayii sitesine bir giyotin kurdurup kendisini oracıkta halletmek üzere tarihimin tozlu yapraklarına minik bir not düştüm...

Toki süikasti - Suzan'ı kastıyye vakası

İnternette bulduğum Kanada Ontorio'daki bir Soy Araştırma Şirketi'ne 4750 dolar kadar bir para yolladığımı duyan Sunder'in beni bir ekmek bıçağıyla yaraladığı o meş'um lanetli suikaste ise, Gaziosmanpaşa 2. Etap TOKİ evlerinde geçmesi bakımından yukarıdaki adı verdim.

Daha sonra abim Zübeyir'in araya girmesiyle olay bir antlaşmayla geçici olarak barışla sonuçlandı...

“Zübeyir Abi Antlaşması”na göre;

- 1) Taraflardan Sunder içkiyi bırakıp eve dönecek.
- 2) Taraflardan Suzan hergün en az iki kap sıcak yemekle beraber bir porsiyon cacık ve/veya salatayı evde bulundurmaya taahhüd edecek.

3) Peşinatını Zübeyir Abi'nin ödemesi şartıyla taraflardan Sunder'e bir adet Doblo araba alınacak.

4) Taraflardan herhangi bir tanesi antlaşmayı bozacak olursa Zübeyir Abi o tarafın ağzını burnunu kıracak...

Antlaşma Zübeyir Abi'nin Bağcılar TOKİ 3. ETAP konutlarında, şahitler Kadriye Kuytu (Eltim) ve Mustafa Bodur (Kadriye ablamın abisigil) huzurunda imzalanmış ve an itibarıyla yürürlüğe girmiştir...

“Zübeyir Abi antlaşması”nın sözde ihlali

Yukarıdaki antlaşmayı hep beraber okuduk. Görüldüğü gibi taraflardan Suzan'ın yani benim derin soy araştırmalarımı devam ettirmemi engelliycek bir madde yok. Tamam cacık var, efendime sööliyeyim iki kap yemek var ama Suzan “Tarihin derinliklerine dalmıyacaktır,” diye bir harf dahi geçmiyor...

Bu durumda ben de soyumun derinliklerine doğru araştırmalarımı devam ettim.

Bir medyumla anlaşıp hipnoz olayına karar vermemiz o tarihlere rastlar.

İleri Medyumluk ve Hipnotizma Koçu Hürrem Bey bana on, on beş seans boyunca derin hipnozlara girerek geçmişimin en derin noktalarına inebileceğimi söyledi...

Nitekim Hürrem Bey'in Azmakbaşı Çınar Apartmanı, tüpçünün tam karşısındaki pasajda yer alan ofisinde ben ilk seansıma girdim... Tam yoğun hipnoz altında kendisiyle birlikte ondokuzuncu yüzyıla kadar inmiştik ki, kocam Sunder yanında iki çocuğum olduğu halde ofisi bastı.

Ben o esnada ondokuzuncu yüzyılda kaldığım için olup biteni tam olarak hatırlayamıyorum ama sonradan Hürrem Bey'in anlattığına göre Sunder ayısı adamın ofisine bayaa zarar vermiş. Allah'tan esnaf dayanışması devreye girmiş, etraftaki pasaj esnafı toplanıp Sunder'i bi güzel döverek yolamışlar...

Daha sonradan Sunder pasaj girişindeki güvenlik kameralarından olayı delil göstererek, benim antlaşmayı bozduğumu idda edip Doblo'yu vermeden evi terkedip gitti...

Ben bağrıma daş bastım Lanbanu Hanım. Ne de olsa benyim idi, evimin direği idi. Size onu nasıl kendime geri dönebilir, yuvama nasıl bağlayabilirim diye klasik bir soru sormayacağım.

Çünkü Hipnotizma Koçu Hürrem Bey'le yaptığımız seanslar sonunda teee ikinci yüzyıla kadar indik. İkinci yüzyılda bir de baktık ne görelim. Meğersem tee o tarihte Sunder ile ben esasen aynı insanlarmışız... Hürrem Bey'in dediğine ve benim anlayamayacağıma göre Dokuzuncu Yüzyılda "Entropiksel başkalaşım transformasyonu" diye felan nadir bir olay olmuş, biz ancak o zamandan sonra Sunder'le ayrı kişi olmaya başlamışız...

"Yani," dedi Hürrem "Beyimi kaybettim diye üzülme. O gitmiş sayılmaz, çünkü zati ikiniz aynı insansınız. Benim dul

bir dayı oğlu var, adı Samim, evi kendisinin, seni iki çocuğunla hatta içindeki ‘derin geçmişteki Sunder’le beraber kabul etmeye hazır.”

Üzeyir abim de araştırdı Samim’i, hakikat evi kendisinin, hakikat temiz bir adam. Aramızda düğün yaptık Üzeyir abim Samim’e sıfır bir Doblo aldı. Ancak şimdi mutlu muyum bilmiyorum? Sizce nedir Lânbanu Hanım?

Oh çok karışık. Şu anda bir mavi yolculukta olduğum için sizin ilişkiyi bir gemicilik terimiyle açıklamaya çalışacağım. Hani gemilerde uzun uzun halatlar, irili ufaklı yelken ipleri vardır. Bazen onlar içinden çıkılamaz bir şekilde birbirine dolaşır düğüm içinde düğüm çitiş çitiş olurlar... İşte biz buna “Çaparız” adı veriyoruz. Dolayısıyla sizin ilişkinin ilişki bilimindeki adı çaparız tipi ilişkidir, çok zor çözülür, hatta çözülemez... Siz yine de bi yerlerden alışveriş yapıp para harcayın, tipinizi felan değiştirin ama bu böyle...

Aşağı Aydohalı İlişki Uzmanı Wilford Doley dünya çapındaki tüm hiper marketlerde milyonlarca kopya satan “Niyçin hâla bu kadar kerizsiniz?” adlı kitabında aynen şöyle demiştir:

“Ademle Havva tüm insanlık soyunu bir elma yüzünden başlatmamışlar mıydı? Şimdi gidin ve Büyük Elma’nın yani New York’un tadını çıkarın. Soyunuza en çok yaklaşıacağınız yer, büyük bir elmanın gölgesinden başka neresi olabilir ki?”

Big Apple’da mutluluklar, ı ışık gözünüze girsin.

İlişkimize Uzman Sektük, Çıkartamıyoruz

Çok sevgili Lanbânu Ohnur. Hayat arkadaşım Sabri ve ben (Kübra) artık yıpranmaya başlayan ilişkimizi elden geçirmesi için sizin gibi bir ilişki uzmanından ücreti karşılığında yardım almaya karar verdik.

Bunun için daha önce ilişkisini kurtarttıran, liise arkadaşım Sudenaz'a durumu açtım. Sudenaz şunları söyledi;

“Bizim Engin’le olan ilişkimizin üzerinde karabulutlar dolaşıyordu. İlişki uzmanı Bedri Bey’in Yenibosna’daki yerine gittik. Kendisi üç seans sonra ilişkimizi uçurumun eşiğine getirdi. Ben kocam Engin’in karnına kasap bıçağı sapladıktan sonra, Bedri Bey’e gidip ‘Lan sen ne biçim uzmansın, eliminen kendi beyimi bıçakladım, hani ya sen bizim ilişkiyi kurtaracaktın, aldığın para haram zıkkım olsun, burnundan ivil ivil, fittil gibi gelsin,’ şeklinde serzenişte bulundum. Bedri suratından tükürmüğümü silerkene bana ‘Bakınız Sudenaz, her yiğidin bir yoğurt yiyişi vardır. Ben, üzerinde karabulutlar dolaşan ilişkinizi kasten uçurumun eşiğine getirdim. Bu dünyada otoritelerce kabul olunmuş yeni bir ilişki onarma yaklaşımı. Şimdi ilişkinizi uçurumun kenarın-

dan alıp bi de kopma noktasına getiricem. Sonra göreceksiniz ilişkiniz aniden düzelecek. Unutmayınız ki bazı ilaçların tadı acıdır,' dedi. Hakkat, gel zaman git zaman Bedri'nin dediği oldu, beyim Engin'len tekrar muhabbetimiz arttı, Engin içkiye tevbe etti, at yarışı kuponu görünce domuz görmüş gibi tiskinmeye başladı ve kendisiyнен bir çocuk daha yapıp Bedri adını verdik. İşin aslı adamın yöntemleri biraz tuhaf amma Enginlen ben şu sıralar birbirimize çılgınlar gibi aşığız. Kendisinden hiç tadmadığım duyguları tattım, nazar değmesin, afedersin, bir orgazm oluyorum, kemüklerim yerinden oynuyor. Bence siz de baştan biraz yorulmayı göze alın amma Bedri Bey'e gidip ilişkinizi bi gösterin.

Liise arkadaşım Sudenaz'ın bu tavsiyesi üzerine Bedri Bey'in Yenibosna'daki yerine gittim. Maalesef kendisi oradan ayrılmış. Yerine açılan bayan kuaförü "Bedri Bey Haznedar'a annesigilin yanına taşındı," deyince soluğu Haznedar'da aldım.

İlişki Uzmanı Bedri Bey'i annesinin yanında buldum bulmasına. Ancak Bedri Bey annesiyle çeşitli nedenlerle geçinemediğini, bir müddet bizde kalabilirse ilişkimizi ücretsiz onararak yoluna koyabileceğini söyledi. Beraberce Haznedar minibüslerine pinip beyimin İkitelli'deki iş yerine gidecek durumu kendisine açtık.

Beyim Sabri İlişki Uzmanı Bedri Bey'e "Bak arkadaş, yemişim ilişkisini. Benim derdim bu karıyı kazara öldürüp hapisanelerde sürünmemek. Ortada üç çocuk var. Elimden bi kaza çıkmasına mani olacaksan buyur, evimiz sana açıktır," dedikten sonra benim boğazıma yapıştı.

Bedri ikimizi ayırdı, Sabri'ye bir sigara verip bana kolonyalı su içirerek sakınleştirdikten sonra "Kocanın sorunu açıkça ortaya koyması iyi bişey. Kabullenmek çözüme giden yolda dev bir adımdır," dedi. Sabri ayısına ise "Siz de Sabri Bey, eşinizin boğazına yapışmadan önce, diyaframdan ne-

fes alıp burnunuzdan verin ve içinizden ona kadar sayın, sakinleşin,” dedi.

O gün üçümüz beyimin çalıştığı fabrikanın servisiyle eve döndük ve beraber yaşamaya başladık. Uzman Bedri’yi büyük oğlum Ali Sadri’nin odasına yerleştirdik. Gece çişe kalanda evi yabancılایp sağa sola çarparak kafayı yarmasın diyerekten kendisine bir de el feneri verdik.

Uzman Bedri bizim eve yerleşir yerleşmez salona sofra kurup beyimle beraber içmeye başladılar. Sabahlara kadar hahaha hihhi, içip sohbet ediyorlardı. Ben masaya kavun götürmeye felan gittiğimde Uzman bir iki ilişki lafı söylüyor;

“Sabri’ciğim çöpü dışarı çıkar, önemli gün ve haftaları unutma, ön sevişmeye önem verelim bi de... Yenge, sen de beyin eve geldiğinde saç baş bi tara, şık giyin ‘Günün nası geçti kocacım?’ felan diye sor adama,” diyor ve büyük oğlum Ali Sadri’yi bi ufak rakı daha alması için bakkala yolluyordu.

“İlişkimize bir de uzmanın annesi taşındı”

Bir ay içinde madden ve maddeten olan dengemizi de bozdu bu adam Lanbanu Hanım;

* “Mesleki nedenlerle Oprah’ı izlemem gerekiyor, ilişkinin beşiği Amerika’dır, Oprah’tır,” diyerekten kablolu TV pakedi aldirttı.

* “Anamgilin Haznedar’daki eve boşa kira ödüyoruz. Onu da yanımıza alalım, kira parasıyla ikinci el bi Doblo edinip haftasonları pikniğe gideriz,” dedi ve annesi Semiramis Hanım’ı da bize yerleştirdi.

* Doblo’nun peşinatı için bizden ayrıca 4000 lira para istedi. Sonra o Doblo’nun zaten kendisinin olduğu, haciz nedeniyle Yedikule’de bir otoparkta sakladığı, bizden aldığı parayla haczi kaldırdığı ortaya çıktı...

* Annesigil Semiramis Hanım da gelince evin kalabalık-

laştığını söyledi. “2011 de seçim var, şimdi kimse bulaşmaz, kaçak kat çıkalım, ev biraz genişlesin, hem daha fazla başbaşa kalırsınız, ilişkiniz ferahlar,” diyerek bizi gecekondulaşmaya kışkırttı.

Daha yaptıklarını söylesem burada satırlar yetmez Lanbânu Hanım. Herif “uzmanım” diye resmen ailemizin üstüne çöktü. Ancak ben liise arkadaşım Sudenaz’ın bana söyledikleri yüzünden kendisinin tuhaf ilmî metodlar izleyerek çalıştığını, sonradan, aniden beyimle ilişkimizin düzeleceğini düşündüğüm için bu herife sabredebildiğim kadar sabretmeye karar vermiştim.

Gelgelelim, herifin başımıza açtığı masraflar yüzünden iyice bunalan ve kaçak inşaat nedeniyle mahkemelere düşen beyim Sabri hepten çileden çıkmıştı. Artık adam hayatımıza karışmadan bir adım atamaz olmuştuk. Sonra Sabri fabrikadan arkadaşı Sungur’un ev anahtarını almaya başladı. Bazı akşam üzerleri Sabri ile o evde buluşup bu heriften nasıl kurtuluruz diye plan yapmaya koyulduk.

Doğrusu başka ev, bambaşka bir ortam bizi farklı duygulara sürükledi. Artık yaşamımızın o heriften ne pahasına olursa olsun kurtulmak gibi gizli, hatta kurulan planlar nedeniyle tatlı bir şekilde maceralı, hafif tehlikeli bir amacı vardı. Bu amaç bizi birbirimize iyice yakınlaştırdı... Artık haftada üç gün Sungur’un evinde buluşuyor, Uzman Bedri’den, anası Semiramis’ten ve üç çocuğun gürültüsünden uzak, yasak aşk yaşayan iki genç gibi bambaşka duygular içinde çılgınca bir maceranın bizi çektiği girdapta, fütursuzca, yalnızca anı yaşayarak, çok afedersiniz sevişiyorduk.

Sabri, Uzman Bedri’ye olan hıncı nedeniyle kuduz mikrobulaşmış bir panter edasıyla çevik, durdurulamaz hıslı bir tempoyla kendinden geçerken, ben de hayalimde Semiramis karısının ağzını yırtarcasına çılgın, engellenemez,

hesapsız, taşmış bir yırtıcılıkla kocama yatakta eşlik ediyordum. Yeni aşk yuvamızda vücudlarımız adeta birbirini yeniden keşfediyor, kemiklerimiz yerinden oynuyordu...

Uzatmıyayım Lanbânu Hanım, hakikaten bi şekilde ilişkimiz yoluna girmiş oldu. Ama bu herif ve deli annesi hep bizim evde mi kalacak? Evi bunlara bıraksak çocuklarla Doblo'yu alıp memlekete kaçsak, bu herif bizi orda da bulabilir mi, siz de ilişki uzmanısınız, anlarsınız biz bundan nasıl kurtulcaz?

Ahaha... Evet Kübra Hanım, uzman uzmandır. Adam bi şekilde “Kemüklerinizin yerinden oynamasına” yardımcı olmuş. Doğrusu kendisinden nasıl kurtulunacağını ben bilemem. Bu konuda “İlişki Uzmanından Kurtulma Uzmanı” na gitmenizi önereceğim. İsim olarak size dostum Şeyma Yolarca hanımı tavsiye edebilirim. Kendisi en son teknolojilerle on onbeş seans sonrasında sizi o uzmandan kurtarabilir.

Mailinizi okuyunca Newarklı İlişki Uzmanı - Yaşam Koçu ve Starbuck Bayiisi İlayda Graham'ın şu sözünü aklıma getirmeden edemedim. Bakınız ne güzel söylemiş kendisi,

“İlişkiler lanedolası kağıt kahve bardaklarına benzer. Elinizdeki plastik kapaklı karton bardağın içinde ne olduğunu alışkanlıkla karışık bir kabullenmeyle kanıksayıp önemsemezsiniz. Ne zamanki metro kalabalığında kahrolası bir sakar çarpıp o bardağı yere döker işte o an yerde süzülen nefis vanilyalı kolombiya kahvesinin rayihası genzinizi önüne geçilmez bir arzuyla gıdıklar. Belkide o lanet sakara teşekkür etmelisiniz. Eğer çarpıp devirmeseydi, o kahvenin hodbin ve hınzır uyandırıcılığına çapkın kokusuna ne kadar ihtiyacınız olduğunu bilemeyecektiniz.”

Bu aylık da bu kadar. Işık gözünüze girsin, sizinle olsun...

Beyimle Semirerek Evlendik Ama

Merhaba Lanbânu Hanım. Beyim Çağdaş'la semirerek evlendik. Doğru okudunuz sevişerek değil. Kendisiyle aynı işyerinde çalışırken, ben “Erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer” düsturu gereğince, Çağdaş'a evden getirdiğim öğlen yemeklerinden yidirmeye başladım. Elceğizimle yaptığım cevizli kadayıf dolmaları, hünkârbeğendiler, içli pilav, kısır, kolböreği ve sarmalar, beraberinde tutkulu bir aşk getirdi.

Çağdaş'ın doksanseviz, benim seksendokuz kilo olduğumuz doksanyedi yılında aile arasında yapılan sade bir törenle dünya evine girdik. Aynı yılın sonunda onar kilo daha aldık. Evlilik hayatının huzur ve güven dolu ortamında kanepeye kurulup sıcak bir battaniye altında sarmaş dolaş televizyon izlerken elbette çok mutluyduk. Minik çerez tabakları, tereyağında patlatılmış mısırlar, maç geceleri bi kaç kutu bira... Sözün kısası, dışardaki vahşi dünyadan uzakta birbirimize yetiyorduk, herkes ilişkimize gıptayla bakıyor, “Rikkat bu tiple hayatta koca bulamaz,” diyen faraş ağızlı karılar hasetlikten yarılıyorlardı...

“Kendimizden geçtiğimiz bir gece kanepeyi kırdık”

Evet aşkımızın mabedi, sunak yeri, beşiği, televizyon karşısındaki o kanepeler kendimizden geçtiğimiz bir Yaprak Dökümü gecesi çattadanak kırıldı. Dizinin en heyecanlı yeriydi, mısır patlağı ve cevizli sucuk yiyerek Ali Rıza Bey’in başına gelen talihsizlikleri izlerken hop oturup hop kalkıyorduk. Hiç unutmuyorum o esnada bir “sıralı otogaz sistemi” reklamıyla dizi kesildi. Beyim Çağdaş “Tam da yerinde ke-siyo şerefsizler. Hay sokiim, sıralı otogaz sisteminize,” diyerek kanepede şöyle bir doğruldu. Belki aynı anda ben de gereksiz bir devinime girmiş olabilirim, bilmiyorum. Uzatmayayım, o kanepeler o gece kırıldı ve bu olay mutluluğumuzun dönüm noktası oldu.

Çağdaş, kırılan kanepelere ait çivi ve kıymıklarla yarlanırken, ben olayı hafif sıyrıklarla atlattım.

“Aşkımızı bitiren tetanos aşısı”

Beyimin böğrüne giren paslı kanepeler çivileri nedeniyle hastaneye gitmiştik. Kendisine hastabakıcı Zuhal’in vurduğu tetanos iğnesi’nin ilişkimize hunharca enjekte edilen bir ayrılık zehri olduğunu nerden bilebilirdim.

Daha o dakika Zuhal karısı beyimin göbeğinde aşı vurduğu yeri oğuştururken “Yazık size pek kilolusunuz Çağdaş Bey. Obezite’nin kanserle beraber bir çok soruna yolaştığını biliyoruz,” diyerekten işveli cümleler kurmaya başlamıştı.

Bu olaydan sonra Çağdaş yüzseksen kilo, düzeltiyorum, yüzseksen derece değişti, bambaşka bir insan oldu. Yıllarca ilmek ilmek örerek kendime koca yaptığım o domestik tom-bik gitti, yerine kurnaz, planlar içinde dönen bir fırlıdak geldi. Artık yemeklerimi yemiyor, Yaprak Dökümü’nü geçtim Kurtlar Vadisi’yle Ezel’i bile seyretmiyor, bir zamanlar yayın

saatini iple çektiği, arasına sıralı otogaz sistemleri reklamı girince deliye döndüğü bu dizilerin yayın saatinde kilo verme amaçlı yürüyüşlere çıkıyordu.

“Erkeğimin kalbine tek vesaitle gittiğim yolu daralttı”

Sessiz telefonlar, uzayan kilo verme koşuları, “Hassas terazide tartılıcam,” diye ortadan kaybolmalar... Bütün bunlar başta beni kuşkulandırmamıştı. Çağdaş; kupon yapıp lig ti-vi seyreden, cumartesiileri muhakkak annemgile gittiğimiz, pazarları düzenli olarak oto yıkamacıda Doblosunu yıkatan, herşeyi ayna gibi ortada, ideal kocamdı benim. Hakkaten aklıma kötü bişey gelmiyordu. Şimdi düşünüyorumda aklım yokmuş benim.

“Hanım, ben düşündüm taşındım, mideme kelepçe taktıracam, dediğinde sevinmişim. Kelepçeylen felan kilo verirse koşuya çıkıp ortadan kaybolmaklardan vazgeçebilirdi. Hemen onay verdim kendisine.

Ne kadar salakmışım ki kelepçe ameliyatından sonra ba-şucundan ayrılmayan Zuhal karısının cilveli hallerini “Normaldir, kadıncaaz hastabakıcı, burda çalışıyor. Hepimiz aslen Yozgatlı olduğumuz için nekâhat dönemindeki hemşeh-risine sahap çıkıyor,” diye değerlendirmişim.

Heyhat, bir zamandan midesinden geçen yolla kalbine git-tiğim Çağdaş yuva yıkıcı bir kadın tarafından midesine ke-lepçe taktırtmaya ayartılmış, benim geçtiğim yolları trafige kapatmıştı. Kısa süre içinde Çağdaş

* 95 kilo birden verdi, saç ektirdi, bıyığını kesti, arabayı değiştirdi.

* Cumartesi günleri annemgile gitmez, kupon yapmaz oldu.

* Yozgat Yerköv'deki atadan kalma tarlaları sattı, parasıy-

nan “yatırım yaptım,” dedi. (Meğersem Zuhal karısına Haznedar Kiptaş’tan daire almış. Bunu ben sonradan öğreniyorum)

* “İşyerindekilerle beraber umreye gidiyoruz. Şimdi gitmemek olmaz, devir böyle gidemem felan dersem patron bi kalemde siler beni. Onun da eli mecbur bi yerde, ekmeğinin peşinde ihale kovalıyo,” diyerekten on günlüğüne kayboldu. (Zuhal karısıyla güneyde sanatçılı bir otele gidip alem yapmış eşşoğleşek. Tabi ben bunu sonradan öğreniyorum)

* “Kelepçe enfeksiyon yapmış, haftanın iki gecesi kliniğe yatıp serum alıcam, deyip eve gelmeyi de kesti (Klinik mlinik yok ortada. Zuhal’e açtığı eve gidip orada sabahlıyomuş körolası. Ben bunu sonradan öğreniyorum tabi)...

Hızla karşı manevra yapıp ben de Sibel Can diyeti yapmaya başladım, terleten eşortman, tokluk sinyali gönderen yüksük, göbekten titreten kemer kullandım... Ama iş işten geçmişti bir kere... Sonradan öğreniyorum, kaynım Sefer’e “Abi ben Rikkat’ı o tomбуş haliyle seviyodum. Tuttu iskeletora çevirdi kendini, hepten sıtkım sıyrıldı vallahi,” diyesiymiş.

Anacım sen söyle, naapıyım şimdi ben? Kocamı bana geri verebilir misin?

Bi kere önce şunu sööliyim Rikkat, kocan bende diil. Kimden öğrenmişsen yanlış öğrenmişsin. İlişki sektöründe tanınmış birisi olarak ben kimsenin yuvasını yıkmam yıktırmam. Hakkımda çıkan bazı söylentiler var, ben de sonradan öğrendim. Ama onların hepsini burnumun dibine, ilişki ve yaşam koçluğu dükkanı açan Şudenaz kaltağı, kuantum yoluyla ona buna yayıyo. Önce bunu sööliyim bi, sonra bakalım Nebraskalı yaşam koçu ve Oprah’ın sağ kol Mariah J. Stuart konuyla ilgili neler demiş.

“Yankee’lerin ünlü oyuncusu Joe Dimaggio, kısa süreyle kocası olduğu Marilyn Monroe’ya ayrılmacasına kavga etti-

gi bir şükran yemeğinden sonra ‘Hey tatlım, bize neler oluyor?’ diye sormuş. Sarışın bomba cevabı yapıştırmış ‘Olan şu Dimaggio: Lanedolası maç bitti.

Evet Rikkat, bazan maçlar biter, uzatmalar sonucu değiştirmez. Bu durumda ilişkiden çıkıp önümüzdeki maçlara bakmaktan başka çaremiz yoktur.

Bu aylık da bu kadar; sevgi sizinle olsun.

Partnırım İlişkimize Stajyer Kız Aldı

Sayın Lanbanu Ohnur. İlişki uzmanı, sevgi ve dobralık dragonu sarışın insan. Bir gün size mail atma zorunda kalacağım aklımın ucundan bile geçmezdi. Çünkü gerek ben gerekse partnırım Adahan çevremizde örnek gösterilecek bir ilişkiyi yürütmekle tanınan kimselerdik.

"Geleceğin Safiye-Faik'i olarak gösteriliyorduk!"

Günümüzün kullan-at (disposibıl) mantığına dayanan düzeysiz ilişkiler döneminde, uzun soluklu beraberliğimiz parmakla gösteriliyor, örnek veriliyor, gıpta ediliyordu. Öyle ki;

* İlişkimizi feysbuk'ta benim 5950, Adahan'ın 4450 arkadaşı olmak üzere toplam 10400 kişi resimli olarak izlerken bu sayı tivitırda onbeşbine kadar yaklaşmıştı...

* Medyaya yakın çevreler bizi geleceğin Safiye- Faik'i olarak gösteriyorlardı.

* İktidar ve muhalefetten bir çok milletvekili ilişkimizi ziyaret etmişti.

* Bir cep telefonu şebekesi adımızı taşıyan “İlişki-cell” pakedini piyasaya sürmek üzereydi.

* Bir gazete “Mutlu bir toplum için 500.000 Adahan ile 500.000 Sevil Aranıyor” diye kampanya yapacaktı.

“Görünmez bir el düğmeye bastı, vanayı açtı”

Evet, biz böyle mutluluk denizinde pupa yelken ilerlerken birden ilişkimizin üstünde kara bulutlar dolaşmaya başladı.

Sanki görünmez bir el düğmeye basmış, nifak vanasını açmış, huzursuzluk şalterini indirip, ayrılık swiçlerini “on” konumuna getirmeye başlamıştı...

Adahan... O mükemmel ilişki için yaratılmış adam, o çöpleri dışarı çıkaran, önemli gün ve haftaları asla unutmayan, partnerine arada bir çiçek ve pırlanta almayı asla ihmal etmeyen, kız arkadaşının kankasına ve annesine kusursuz bir uyum gösteren, tüm aşırılığı garajda arkadaşlarıyla poker oynamaktan ibaret, ekose gömleğiyle beysbol şapkasını giyip barbekünün başına geçtiğinde altılı biradan fazlasını içmeyen, adeta kusursuz partner...

Bir gün tuttu yanında 18 yaşında bir kızla çıkageldi. Ben ne olup ne bittiğini anlamaya çalışırken. Bana “Tatlım,” dedi, “Bu arkadaşın adı Gizem. Kendisi bu genç yaşında bir çok başarısız ilişki deneyimi yaşamış. Ailesinin teşvikiyle, yanımızda ilişki stajı yapacak. Bizim ilişkimizi, birbirimize ne denli sevgi dolu yaklaştığımızı günü gününe gözlemleyerek staj defterine yazacak.”

Ben “Ama aşkım bizim ilişkimiz zaten facebooktan dakkası dakkasına canlı olarak izlenebiliyo, ordan bakıp doldur-sun işte defterini,” filan diyerekten itiraz ettiysemde Gizem adındaki o çıyan kız, o zehirli sarmaşık;

“Oh Sevil Hanım. Adahan Bey’le biririnize o kadar yakışı-yorsunuz ki. Sizin okulun en popüler kızı olduğunuz doğru

mu? Ponpon kızlık yaptınız mı hiç? Adahan da okulun yüzme takım kaptanıydı değil mi? Oh aynen filmlerdeki kusursuz çiftler gibisiniz. Mezuniyet balosunda giydiğiniz saks mavi elbisenin resimlerini gördüm. Duruyo mu kapıcıya mı verdiniz?” gibi gurur okşayan bir araba laf ederek aklımı çeldi.

Evet, zamanla Gizem adındaki bu kız, ilişkimizi Zehirli Samaşık 2 Filmi gibi sardı. Ben Adahan’la olan beraberliğimi Rambo3 ve/veya Teminator 2 gibi savunmaya çalışıyordum ama karı akıl almaz taktiklerle gün be gün Adahan’ı kendine çekiyordu... Adahan bambaşka biri oldu. Ok raydan çıkmıştı artık...

Ancak benim de elim armut toplamıyordu. Derhal semtimizde cep telefonu dükkanı olan Pamir adındaki kaslı orta kılı 1.83 boyundaki Açık Öğretim İşletme öğrencisi çocuğu tutup Adahan’a “Tatlım ben de bu arkadaşşı ilişkimize stajyer olarak aldım, hadi bakalım,” dedim...

“Artık iki Safiye iki Faik olmuşuk...”

Benim Pamir hamlemden sonra işler biraz düzelir gibi oldu. Adahan beni kıskanmaya başladığı için toparlanıp üstüme düşmeye başladı...

Ben Pamir’le ööleden sonraları Haramidere Toryum Alışveriş Merkezi’ne giderken işveyle “Biz şööle bi dolaşmaya çıkıyoruz, Pamir’in staj defterini doldurucuz. Kendisine bugün ‘klas bi ilişki için biz neler yapıyoruz’, onları anlatacağım, çıkmışken bir de süet çizme alacağım,” filan dedikçe Adahan ağlamaklı oluyor içi içini yiyor aşkımız kıskançlık aleviyle harlanıyordu...

Gizem karısı ise tamamen bloke olmuştu. Adahan’ın bana olan aşkı yeniden alevlenince pij gibi ortada kalmış, vakitini Şenlikköy-Florya Ormanlarında düz koşu yaparak geçiriyordu.

Gelgelelim işler kısa bir süre sonra karıştı. Bir süre sonra Pamir'in sözlüsü Kübra'da bu tuhaf dörtlü ilişkiye girdi. Pamir Kübra'ya her ne kadar "Aşkımla ben Sevil Hanımla partnır Adahan'ı kıskandırmak için çıkıyorum," dediyse de duruma ikna olmayan Kübra küplere binmiş söz yüzüğünü atmaya kalkışmıştı. Kübra'nın da Pamir'i kıskandırmak için "Madem öyle işte böyle," diyerek ilişkiye oto kuaförlüğüyle uğraşan Şirzat diye bir çocuğu katması uzun sürmedi...

Artık üçer Faik üçer Safiye şeklinde saçma sapan bir zincir olmuş boşlukta sallanıyorduk.

Uzatmıyayım; son olarak durum şöyle:

Ben Adahan'la Gizem'i, Adahan, Pamir'le beni, Kübra da Pamir'le beni, Pamir ise Kübra ile Şirzat'ı delice kıskanıyor. Bu arada açık konuşmam gerekirse kendimi arada bir yok yere Oto kuaförü Şirzat'ı İmam Nikahlı karısı Müeddet'ten kıskanırken yakalıyorum. Anlıcağınız iş giderek sarpasarıyor. Şirzat'ın alkollü bir anında partnırım Adahan'a açılıp "Ben aslında Pamir'e aşığım galiba abi. Ne yapsam olmuyor, herif rüyalarım giriyor. İntiharı düşünüyorum," demesi ise olayı bambaşka boyutlara taşıyor.

Bi ara bu ilişki yumağını ayıklayabilir miyim acaba düşüncesiyle Pamir'e "Uçuruma doğru gidiyoruz en iyisi sen bu ilişkiden çık bari," dedim. Ancak kendisi ilişkiden çıkmak için hava parası istedi. Söylediğine göre parayla Şirzat'a sıfır Doblo alıp Kübra ile arasından çekilmesini isteyecekmiş...

İşin içine duygu ilişki yumağıyla beraber tuhaf bir de maddiyat yumağı girdi yani...

Eğer bu ilişkiyi başarıyla çözebilirseniz, size minnettar kalacak, İlişki Uzmanları Konfederasyonu'ndan bir takdirname almanız için elimden geleni yapacağım Lanbanu Hanım.

Oh çok şekersin Sevil. İnan bana uğraşıcam ama ilişki-nizi bana çizerek anlatabilir misin? İlişkideki herkesi de-

gişik bir geometrik şekilde çiz, üzerlerine isimlerini yaz. Sonra bunlar arasındaki ilişkilerin her birini değişik renkli kalemlele birbirlerine birleştir. Sanırım öyle daha kolay anlıycam...

Bu arada ilişkinizden yola çıkarak Utah'ta 115incisi toplanan İlişki Uzmanları /Yaşam Koçları Kongresinde Amerikalı meslektaşım Marta Obezson'un yaptığı konuşmadan bir alıntıyı eklemeyden geçemeyeceğim:

“Ortada bir kuku, bir pipi, bir de elma vardı. Ve o lanetolası elmayı yememeliydik!”

Kocam Kalpazanlıkla Kalbimi Kazandı

Lanbânu Hanım, yıllardır yazılarınızı okuyor, kesip saklıyor, sakladığım yeri unutuyor, aklımda kalanları çizgisiz dosya kağıdına yazarak tekrar unutmamaya çalışıyorum. Ayın muayyen günlerinde çıkan yazılarınızı iple çekiyorum.

Artık adeta ailemizden biri gibi oldunuz. Bazen eşim Müjdat'la "Ailemizden biri gibi" olanları sayıyoruz. O Fener'in ilk onbirini, Ahmet Çakar, Erman Toroğlu, Arka Sokaklar dizisindeki Komser Mesut ve Yaprak Dökümü'ndeki sevişme sahnelerini sayıyor, ben ise Seda Sayan, Esra Eron, Zuhâl Topal, şen kahkahasıyla Saba Tümer ve sizi sayıyorum. Ayıyeten gazeteci Ayşe Özyılmazel (En son Sibel Can'ın eski kocası Sulhi Bey'le şok bi röportaj yaptı) ve Yüsrâ Geyik (arka sokaklar dizisinde Komser Hüsnü Çoban'ın büyük kızını oynuyo) sanki evimizde eskiden beri oturan, biz Valideçeşmede'ki bodrum kattan taşınmadan önceden beri evde bulunan birileri gibiler. Onlarla ağlayıp onlarla gülüyor, sevinçte ve kederde kader birliği ediyoruz.

Lanbanu Hanım ben 19 yaşında, Sabiha ablanın tükkanın-

da satıŖa koymak için masa örtüsü rerken, aniden bir kula-
lak kaŖıntısının pençesine dŖnce kulağımı tığla karıŖtırıp
beynimi zedelemiş bulunmaktayım. Beyim Müjdat ise dayısı
Ethem'in düğününde sahte votka içtiği, o esnada bir de kız
tarafının eniŖtesiyle düğün salonu önünde kavga edip kafa-
sına bagajdan çıkan bir zopayla darbe aldığı için biraz akıl-
dan kıt. Daha doğrusu ben öyle zannediordum, meğer ka-
fası zehir gibi alıŖıyormuş.

EŖim bir gazetenin matbaasında teknisyen olarak alıŖ-
makta, Haylderberg marka baskı makinelerinin yuvarlak
Ŗeylerini ayarlamaktadır.

Haliyle iŖyerinden eve taze basılmış bir takım gazete-
ler getirmektedir bu. Ben yaradılıŖım gereği sipor sayfala-
rı ekonomi ve diğer sayfalara pek bakmıyor daha çok ma-
gazin ve sağlık haberlerine bakıyor, beğendiğim yazıları
kesip saklıyor, sakladığım yeri unutuyor aklımda kalanla-
rı ızgısız dosyakağına yazıp tekrar unutmamaya alıŖı-
yorum.

BaŖtan getirdiği gazetelerdeki tuhaflığı farketmemiştim
doğrusu.

- * Erkeklerle yapılmaması gereken dokuz kusurlu hareket.
- * İspanyol paa geri döndü. Gardroplarda retro rüzgarı
esiyor. Eski giysileriniz yine yeniden. Bit pazarına nur yağdı!
- * Evde oturmak cildi gerginleŖtiriyor, gözaltı torbalarını
kaybederken gıdıya Ŗekil veriyor.
- * Limon suyu ilavesiyle zeytinyağlı lahana dolması erke-
đi evine bağlar.
- * Evde kayıno beslemek boŖanma nedeni.
- * TV'de son fırsat. Eğer istiyorsa kocanıza bileziklerinizi
verin, ayağınız yerden kesilsin. Otomotivde dev zam kapıda!
- * Annen Kurban Bayramında Bize Gelmesin Zuhâl!

Ben de bu gazetelerdeki tavsiyelere harfiyen uyuyordum. Kocam Müjdat mutlu oluyor. O mutlu olunca benim de gönlümü alıyor idi.

Bu son gazete manşetine kadar duruma uyanamadım: “Annen Kurban Bayramında Bize Gelmesin Zuhale.” Gelgelelim, Zuhale benim adım idi ve annem hakikaten kurbanda bize gelecek idi. Ayrıyeten manşetin altında açılan kutucuklarda “Uzmanlar ne diyor?” başlığı altında “Uzmanlar, annelerin bu bayram hanımların abisi Serkan’da kalması konusunda vatandaşları uyardı,” yazıyor idi.

Tesadüfün böylesi olmazdı. Benim de 49 yaşında Serkan adında bir abim vardı. Hepsini tesadüf olsa bile bir diğer kutucukta “İşte o kadın” diye bir başlık atılmış ve anneme ikizi kadar benzeyen bir resim konmuştu. Hemen altında ise “Bu kareler güldürüyor” başlığıyla anneme ve abim Serkan’a aşırı derecede benzeyen kimselerin fotoğraf hilesiyle bükük doküman ve şaşı yapmış resimleri, çok afedersiniz kık kısımlarına borazan sokulmuş pozları vardı.

Yıllar sonra da olsa kocamın mesleğini kötüye kullanarak iş yerinde sadece benim için gazete hazırlayıp bastığını anlamakta gecikmedim. O sahte gazete yapıp bizim eve süren bir kalpazan idi.

Derhal “Annen Kurban Bayramında Bize Gelmesin Zuhale” başlıklı yazıyı kesip sakladım, sakladığım yeri unutunca derhal çizgisiz dosya kağıdına aklımda kalanları yazarak akşam geldiğinde eşim Müjdat’ın suratına çarptım.

Müjdat baştan çizgisiz dosya kağıdına yazdıklarımı okuyamasa da sonradan yıllarca bana yaptığı sahtekarlığı anladığımı anlamakta gecikmedi.

Sonra benden özür dileyip ilişkimizi kurtarmak için beni dışarı çıkarıp Fenerbahçe Gaziantep maçına götürdü ve “After Shave For Man” markalı şık zarif bir parfüm aldı. İlk kez kalpazanlık yapıp sahte gazete basmadan gönlümü ka-

zandı. Ama bu olaydan sonra benim kendisine ve medyaya olan güvenim sarsıldı. Artık gazetelerde her okuduğum habere inanmıyor şüpheyle bakıyorum. Hatta televizyonlardan bile kuşkuluyum. “Sahte gazete basan adam sahte “İzdivaç Programı” neye yapmasın ki? Zaten Seda Sayan da eskisi kadar sarı ve dobra değil,” diye düşünmekten kendimi alamıyorum.

Medyayla ve kocamla ilişkimizi kurtarmak için neler yapmam yeridir yani?

Annen kurban bayramında tabii ki de size gelmesin Zuhale.

Kocan haklı burda şimdi. Uzmanlar uyarıyor, bu sene anana bakma sırası Serkan Abinde. Herif daha yeni tarla kadar ev aldı, yeri müsait. İşte o yer: (Buraya resim koyucam ama sen nasolsa bu yazıyı kesip saklıycak ve daha sonra sakladığın yeri unutacaksın o yüzden koymuyorum)

Ayrıyetten ailenizin sırlarını kurban bayramı öncesinde hiç tanımadığınız bir yaşam koçuna anlatmanız ne derece doğru bilemiyorum.

* Kocanı küçük küçük öp başına koy

* Bir butik hotele felan gidersiniz başbaşa, araba alıp ayak yerden kesilince o da olur inşallah. O kadar bileziği mezara mı götürüceksin?

* Tüvit ceket, kaşmir palto, angora atkı felan alma kocaya. Parayı çula çaputa gömmü. Şimdi alma diyince, kendin de örmeye kalkma sakın. Kulağından tığ sokup beynine dürtüyorsun soona, zaten aklın yarım.

* Ufak minik sürprizler, verandadaki çöp bidonunaleştirilmiş şirin sevgi notları, damarsız iyi haşlanmış lahana yapraklarıyla yapılan şirin küçük zeytinyağlı dolmalarla kurtulur bu ilişki.

* Tekrar ediyorum; annenin kurban bayramında size ge-

lip üç ay postu sermesi yıkar bu ilişkiyi... Yaşam koçunun ferîştahı gelse, ilişki uzmanının uzmanlıkta fenafillah mertebesine erişmişî, porofesör olmuşu gelse kurtaramaz bu evliliği; vurur kapıyı, alır ceketimi giderim!

Esen kalın, ışıık gözünüze girsin...

Mecnun Kuleleri

Şehrin yükselen yıldızı, kuyruğuyla dünyayı devirip kayıplara karıştı.

Deli asansörler yerin yedi kat dibine kaçtılar.

Üçüncü boğaz köprüsüne sadece yirmi dakika uzaklıktaki akıllı evler duygularına yenik düşüyor, gizli kameraların hepsi ıssız kumsallar gösterirken, güvenlik alarmları canavar düdüğü üflemeı bırakmış, içlerinden of sökerek sesli sesli ağlıyorlardı.

Havanın boşluğunda birbirine çarpıp yankılanan keder, yer kabuğunu boydan boya yarararak ilerledi.

* * *

Zepline doldurucan bunların alayını. Ağaç kabuğuna felan yazılmış alengir bi davetiye yapıp çağırıcın:

Kentin gökyüzünden, gönül gözüne... Bulut gibi kadim, rezidans gibi çağdaş. Renkli bi balon kadar bildik ve uçarı, uzay gemisi kadar bilinmezlik dolu, maceracı...

Gelin yirmibirinci yüzyılın modern yerleşimi Blue Sky Towers Bokçabük Konakları'na beraberce gökyüzünden bakalım.

Not: Zeplin için Taksim AKM önünden otobüs kaldırılacaktır.

Güldü...

Sonra?

Sonrası bunlar içine doluşunca işte... Artık helyum sıkışması süsü mü verirsin, roketatar mı kullanırsın, sana kalmış. Parça pinçik yağacaklar el birliğiyle yarattıkları boktan şehrin üzerine.

Niye zeplin peki?

Niyesi yok. Zeplin sevimli bir hava taşıtı. Tombik tombik böyle...

Yuh... Zeplinden yola çıkıp sevgilisinin orasını, burasını mıncırma bahanesi yaratan başka biri daha var mıdır acaba? Yoktur...

Herhalde yoktur hakaten.

Diyelim ki böyle birisi daha var, o da “O” olurdu...

Yani o kadar gereksiz bir şekilde benziyorduk birbirimize.

Berberken zincirleme bir reaksiyon başlıyordu. Zincire bir o, bir ben ardı ardına halkalar ekliyorduk. Zincir bir anda binlerce halkaya ulaşip bizi çepeçevre sarıyordu.

Eğlenceli olabilir.

Evet çok.

Zeplini ele alalım.

Biz o zeplini havalandırmadan önce gayet ciddi bişey anlatıyordu bana. O ciddi olduğu için ben de olabildiğince ciddi olarak dikkatle dinliyordum.

Ben kendisini kusursuza yakın dikkat ve alabildiğine ciddiyetle dinlediğimden o hepten ciddileşiyor, anlattıklarını bana göre doğruluğu ve kesinliği tartışılmaz yaşamsal ör-

neklerle pekiştiriyor, konunun seyrine göre ses tonunu yumuşatıp sertleştiriyor, bazen de gözlerini dikeyliyor, yanıt bekliyordu.

Sıra bana geldiğinde bu kez ben ortamda o zamana kadar gösterilmiş en büyük ciddiyetle konuya devam ediyordum.

Sıranın ben de olduğu bir anda çöşmüş, ciddiyetin şahikalarına bayrak dikmeye doğru koşarken bağırarak,

“Yuh be, tam altı oldu haa!” dedi...

Evet gerçektende altı olmuştu.

Fonda TV açıldı ve bir reklam kuşağı boyunca aynı herif sesi, aynı koşturan yırtıcı tonlamayla:

“Beylikdüzü bilmemne konaklarında iki artı bir, seksen metrekaare, yetmişyedi bin lira,” diyordu.

Evet altı.

O da, ben de tüm o ciddi konuşma boyunca o reklam herifinin kaç kez höykürdüğünü içten içe saymıştık.

Ne o lafımı “tam altı oldu” diye kestiğinde, ne de ben höyküren reklam herifinden haberdar bir yanıt verdiğimde, içimizden kimse bu duruma şaşırmıyordu artık.

Bu, uzun süre birlikte yaşayan çiftlerin giderek birbirine benzemesi filan gibi bişey değildi. İlk tanıştığımız günden beri olay tam da böyleydi.

Sonra işte; altı höykürüslü reklam adamı zincirin ilk halkası oluyor ve ardı ardına birer halka ekliyorduk.

* Bunları toplayıp 24 saat kulaklarına aynı tonda bağırıcaksın.

* Olay yeri bir yankı mağarası olucak ama...

* Olay yeri bir yankı mağarası olucak ama. (İkincisini yankı taklidiyle o söyledi... di... di...)

* Bunların orgazm sesiyle konuşanları oluyo bi de. Herif, borudan tut apartman dairesine, her ürünün reklamını genizden gelen hırıltılı bir sesle “İrnnhrar... İnırrhhh,” diye

inleyerek okuyor. İnsan, parası olsa almaz bu inildiyeñ herifin sattığı evi. Düşün böyle bir Maymun Şatosu'nun içine taşındın, oturuyorsun. Hava alsın diye camı açamazsın ki... Hafazanallah o herif içeriye boşalır.

* Kaçırıp ses tellerini helyum gazına boğucan, o boruları, traktörleri, inşaatları filan “Biyk biyk, ivi ivi,” diye çizgi film faresi gibi okuyacak.

Kulaklarımızı, beynimizi iğfal eden bu acımasız saldırıya kendimizce karşı koyabilmek için saldırının düzenleyicilerine biz de böyle zihinsel taarruzlarda bulunarak rahatlıyorduk herhalde.

Yarım saat kadar süren muhabbet; bu altı höykürüşe neden olan çeşitli meslek gruplarından arkadaşların ağaç kabuğuna yazılmış kreatif, estetik filan bir davetiyeylen beleş zeplin gezisine davet edilmesi ve bu zeplinin hunharca patlatılmasıyla bitiyordu.

Gülüyorduk işte kendi kendimize. Böylelikle, altı höykürüşlü adam istediği kadar ve kere höykürsün, bize zarar veremiyordu.

Başka eğlenceli yanları da vardı.

* Birbirinize “Aşşkuuğm, tatluums bakar mısın?” filan gibi üçüncü kişileri bayıltan ruh hastası, teletabik hitaplarla seslenmek zorunda kalmıyordunuz.

* Bi tanemiz sevdiceğini aklına düşürüp de baktığında, diğerimiz zaten onun baktığı yerde oluyordu.

* “Telefonu önce sen kapa, hayır seen... Aradım, geç açtın. Tatlım duymadım. Bence duydun ama o karının yanında açamadın. Aşkım arabağ kullanıyordum... Bağırma mısın ama lütfaan...” gibisinden, sınırlı insan ömrünün bir bölümünü gereksizce gasp eden cümlelerden kurtuluyordunuz.

* İkili ilişkilerde illa baş gösteren; esasen boğazına bir kask sokup boğmak istediğiniz halde zorunlu olarak katlandığınız bir “sevdiceğin kankası-ekürisi” sorunu olmuyordu. Sıkı arkadaşlarınızı, sanki çok önceden birbiriniz için de seçmiş oluyordunuz.

Daha bir sürü şey işte.

* * *

Anlaşılmaz oysa insan; nasıl birdenbire başlayan yağmur uzaklaşıp gitmişse biz daha şemsiyeyi açmadan.

Gri Divan 14/Enis Batur

Birgün gitti durupdururken öyle. “Biz,” dedi. “Biz birbirimize iyi gelmiyoruz, birbirimizin şiddetini arttırıyoruz; kim kendisinden bi tane daha olsun ister ki?”

O gidince ben daha çok gittim tabi. Sonra o biraz daha, ben biraz daha... Birbirimizi duyamayacak kadar uzaklaştığımız bir günde düşündüm:

Bi bakınca doğruydı; harbiden biz birbirimizin şiddetini arttırıyorduk. Gülüp eğlenirken iyiydi tabi de...

Yaşamın her tarafında birbirini durmadan daha derin kuyulara da itebiliyordun.

Gerçi, şimdiye kadar olayın teorik olarak sonsuza ıraksadığı görülmemişti. Yani bir derin kuyunun dibinde uzun süre mahsur kalmamıştık, henüz.

Gülüşürken, kederlenirken, sevişirken hatta içerken “Noluyo lan?” deyip bi şekilde duruyoduk.

Bir haftasonu iki günlüğüne Bodrum’a gidip yaklaşık altı ay sonra vakitlice dönmüştük mesela. O süre içerisinde Kerem’in ikinci çocuğu olmuş, Aygün, görev yaptığı okulun

müdür muaviniyle evlenip Kemerburgaz'a yerleşmiş, annesini yanına almıştı.

Biz orada denize karşı içip zçarken "Millet yol alıyor oğlum," du...

Nereye gidiyorlarsa artık?

Ben tüm bunları düşündüğüm gün hâla gidiyordum. O da gidiyor olmalıydı, birimizden biri dursa, farkına varırdık!

* * *

...Cennetle ilgili şu eski efsane... O bizim hakkımızda tam bugünle ilgili. Evet! Bir düşün. Cennet'teki o iki kişi... Onlara seçenek sunulmuştu: Özgürlükten yoksun mutluluk veya mutluluktan yoksun özgürlük. O kadar. Avanaklar özgürlüğü seçti. Ya sonra? Sonra çağlar boyunca zincirlerini özlediler. Dünya bu yüzden böyle sefil anlıyor musun?"

Yevgeni Zamyatin/*Biz*

Sigarayı bırakalı üç ay oluyor ama ben yine akşam yemeklerinden sonra düzenli olarak balkona çıkıyorum.

Çevre bloklarda elliye yakın sigara tiryakisi var.

Yedi tanesi ciddi tiryaki. Gece gündüz balkonda yaşıyorlar. Öldüğünü tahmin ettiğim yaşlı teyzeyi saymazsak balkon sürgünü tiryakilerden dört tanesi kadın. Adam kısmısı olarak çoğunluktayız... Akşamları saat sekiz gibi filan gizemli bir ayine katılan müridler gibi balkonlarda yerimizi alıyoruz.

Toplam sekiz blok; ortadaki süs havuzu ve ondört akasya ağacıyla renkli plastik çocuk parkına bakıyorlar.

Bizimkinin tam karşısına gelen bloktakileri hayal meyal seçebiliyorum, öksürükleri duyabildiğim yakın balkondakiler ise akşamın olgun ışıyla gizleniyorlar. Bu durum, ayine hepten esrarengiz bir hava katıyor.

Ama yakınlardaki balkondan ayine katıldığını sandığım, reflektörlü eşofmanı olan bir beyle yüzyüze tanıştık.

Blokların ortasındaki havuzlu avluda volta atarken kendisi bana

“Valla bravo, sen sigarayı bıraktın galiba de mi?” dedi.

Bir arkadaşı varmış o da patlıcanla bırakmış sigarayı, bize imreniyormuş.

Patlıcanın nikotin yüküyle başlangıçtaki tütün yoksunluğunu giderdiği ileri sürülen bir sebze olduğunu bilmeme rağmen “Nasıl yani patlıcanla?” diye sormak istedim kendisine.

“Arkadaşınız canı sigara istediğinde dötüne bir patlıcan sokarak mı oyalanıyor?”

Yok, hayır durduk yere herife gıcık kaptığımdan değil. Yalnızca birisine ayıp sayılabilecek bir espiri yapıp karşılıklı gülüşmeyi çok özlemiştim. Çünkü bu bloklara taşınalı beri, arkadaşı patlıcan sayesinde sigarayı bırakan, reflektörlü adamı saymazsak pek kimseyle konuşmuyordum.

Aslına bakarsanız burda, bu insan konservelerinde, bu içlerinde zamandan yorgun düşmüş delilerin dolaştığı Mecnun Kuleleri’nde, kimse kimseyle konuşmuyordu.

Eşofmanlı adamlarla kadınlar ortadaki su birikintisinin etrafında bir takım bitkilerle sınırları belirtilen yılankavi parkurda çok acele bir yerlere yetişecekmiş gibi eşofmanlarını hışırdatarak ve tek kelime etmeden yürüyorlardı.

Akşam saatlerinde ortadan kaybolan eşofmanlıların yerini, bebek gezdiren yetmişiki millete mensup dadılar alıyordu. Gürcü, Bulgar, Özbek, Moldov, Rus v.b. Dadılar biraz daha konuşkanlardı. Kendi aralarında uzak diyarların bilinmez geyiklerini çevirirken ara sıra çocuklara sesleniyorlardı:

“Bakugaan, in ordan çocuk, düşecesin. Köbrağ, arkadaşının kafasını çekme, gel burda Sude ile oynayın...”

Dadı dilleri bir derece de; kendi aralarında konuşan çocukların pilli oyuncak ve japon anime kırması dilleri hepten

anlaşılmazdı. Ecnebi ejderha avazlarıyla, çocuk parkını sarmış görünmeyen dragonlara, aynı anda dokuz kötülük yapabilen; rüzgar bükücü, ateş emer, taş yutar canavarlara sesleniyorlardı.

Şimdi böyle anlatıyorum ama ara sıra gelen “farkındalık dalgaları” dışında hayatımdan neredeyse tamamen memnundum. Tüm bunlara kendimi derin bir kabullenişle “olup olacağı budur, hayat böyledir, bunlardır, güvenlidir” telkinleriyle bırakıyordum.

“Noluyo lan, nedir bunlar böyle?” diye ansızın gelen “farkındalık dalgalarını” hızla savuşturup anlaşılmaz bir şekilde daha da bırakıyordum ipin ucunu.

İçinden tren geçen şehirler, orman köyleri, balıkçı kasabaları, nehir kenarları... O sekiz bloğun dışındaki her yer çok uzak ve yorucu geliyordu.

Ayrıca çok sıkılırsak, sekiz bloğa on dakika uzaklıkta, altı salonlu sineması olan bir AVM vardı.

Deniz, evet. Kıştan rezervasyon yaptırarak yetmişsekiz bungalovlu o tatil köyüne gidebiliyorduk. Yedi gün, sekiz gece bize ait olan o bungalovlardan birine yerleşip denize girebiliyorduk.

Sonra yine bu sekiz blok...

Daha ne olsundu ulan?

Buraya bak, sana söylüyorum! Hayır, an itibariyle kendimi dinlemiyorum.

Orda, dadıların arasında oturuyor çünkü o...

Yıllar önce olsa bu kadar şaşırtıcı olmazdı.

Söylemiştim; bi tanemiz sevdiceğini aklına düşürüp de baktığında diğërimiz zaten onun baktığı yerde oluyordu.

Ben o sırada Ege'nin incisi Seferihisar'da devremülk bir tatil köyünü düşündüğüme göre kesin, o beni aklına düşürdü.

Bu durumda o da beni görmüştür.

Görmüş müdür hakkaten?

Bebek onun mu?

Gülüyor...

Bebek onun mu?

Ben de gülüyorum... Ayağa kalktı, üstüme bebek arabası sürüyor. O olduğu iyice kesinleşti.

Bebek onun mu?

Onun tabi lan, gerizeka! Yani o kadar okuyup yazdıktan sonra el kapısına “dadi” yazılmamıştır herhalde...

Sonra nolsun işte; konuştuk. Çocuğun adı Ali Kemal. Kocasının baba adıymış.

Üç yıldır burda oturuyorlarmış. “Bizim de iki yıl olmuştur,” dedim. “Ama tabi birbirimizi nerden görücez.”

“Ben de pek dışarı çıkmıyorum, internette, evden çalışıyorum,” dedi. Ali Kemal’in dadısı Tatyana turist vizesiyle burda bulunduğu için belirli aralıkla Rusya’ya girip çıkması gerekiyormuş. Tatyana Rusya’ya çıkmaya gittiği için bebeği o getirmiş parka.

“Ben de yeni yeni çıkmaya başladım esasen, yürüyüş için. Sigarayı bıraktım da nefesimi açıyorum.”

Sonra bir umut; “Sigarayı patlıcanla bıraktım,” dedim.

Eskiden olsa yaptığım ortayı asla kaçırmaz, o patlıcanı aniden ilgili yere çakardı.

“Bizim ajansta Renan var, o da patlıcan tabletleriyle sigarayı bıraktı,” dedi.

Başka türlü olur zannediyoğum, ne biliyim işte yani...

Ne de olsa bir zamanlar yakıp yıktık birbirimizi. Aşkımızdan kuzey yarı küre arıza yaptı. Sonrasında yıllarca yarı ölü dolaştım ben.

Şimdi, bu neyse böyle...? Sanki onunla değil Devlet Eski Bakanı Sayın İmren Aykut Hanımefendiyle parkta tesadüfen

karşılaşmışız gibi. Birbirimize yarı resmi, kalpazan işi bir nezaket; uzak, buruk, eksik...

Sekiz blogun ortasındaki su birikintisinin yanında, öylesine konuştuk işte.

Konuşurken çok şey olmuyordu aslında. Eşofmanlı adamlar geri geri eski bir zamana koşuyor, göçmen dadılar uzaklardaki kendi bebeklerini özlüyor, rüzgar su birikintisindeki aralıksız alışveriş ve yokoluş fişlerini üflüyor, biz iki eski aşık; geçmiş masumiyetimizin üstüne yirmidört kat dikmiş, mutlu erişkin taklidi yapıyorduk.

Eş, iş karşılaştırması; giyim kuşamdan, saatten, ayakkabıdan filan toplanan verilere göre statü, gelir düzeyi kodlarının çözülmesi.

Üst, alt çenedeki görünür dişlerde restorasyon, dolgu izleri, kalça ve göbekteki koyverme iriliği, saç yoğunluğundaki azalmalar, kesim biçimi...

Görünen oydu ki; taraflarda yılların verdiği kabul edilebilir yıpranma dışında mutsuz yaşantılardan kaynaklanan derin izler yoktu.

"A sınıfı tüketici" standartlarına göre sağlıklı ve mutluyduk.

Ne iyi edip de ayrılmıştık.

Ne iyi edip de ayrılmıştık.

O an için aramızdaki en sahici insan minik Ali Kemal'di.

Sevimli yüzünü ekşitti. Arabasının önünde rengarenk plastiklerin dizili olduğu alengir demire yumuk elleriyle sımsıkı tutunup çok ciddi bi ifadeyle ıkınarak güzelce altına sıçtı.

Gülüştük... Ali Kemal'i kucağıma alıp öptüm ben. İşte, vedalaştık sonra...

Ben durdum orda öyle... O, Ali Kemal'in arabasını yılan-
kavi yürüyüş parkurunda, bir kez bile arkasına bakmadan
hızlıca iterek kayboldu.

Tam ben de yoluma gidiyordum...

Ne ona ne bana birşeycikler olmamıştı işte. Kırık bir keş-
ke, ortaboy bir pişmanlık, dipten giden ipince bir sızı...
Yok... Hiçbirisi yoktu. Olsaydı anlardım, anlardık.

Tam ben de yoluma gidiyordum...

Oldu!

O binaların en yükseğine yuvalanmış bir küskün nişancı
kendini büyük bir gürültüyle kalbinden vurdu.

Patlamanın sesi, önce şehire şöyle bir tepeden baktı, gidip
bir başka yüksek binaya çarptı, ordan bir kez daha küskün
nişancının kalbinde çınladı...

Sonra yine... Her seferinde daha büyük bir sesle daha bü-
yük bir hızla:

Çın... Çıın... Çıınnnnn...

Bakıcılar bilinmez dillerde bağırışıp bebek arabalarıyla
oraya, buraya koşuşmaya başladılar.

Şehrin yükselen yıldızı, kuyruğuyla dünyayı devirip ka-
yıplara karıştı.

Deli asansörler yerin yedi kat dibine kaçtılar.

Üçüncü boğaz köprüsüne sadece yirmi dakika uzaklıkta-
ki akıllı evler duygularına yenik düşüyor, gizli kameraların
alayı ıssız kumsallar gösterirken güvenlik alarmları canavar
düdüğü üflemeyi bırakmış, içlerinden of sökerek sesli ses-
li ağlıyorlardı.

Havanın boşluğunda birbirine çarpıp yankılanan keder,
yer kabuğunu boydan boya yararak ilerledi.

Ahanda Tamer Bey...

Kendisini görür görmez dalıp deli gibi yüzmeye başladım. Nasıl hızlı anlatamam; resmen suya tekme tokat giriştim.

Yeterince uzaklaştığıma karar verince kafayı şöyle bir çıkarıp baktım; iyi, yok ortalıkta...

Jaws gibi dipten gelmiş, sinsi. Suyun altından bana doğru optik kırılmalarla yaklaşan yüzünü farkettim, gözleri kapalı, burnundan hava balonları çıkıyor.

Az sonra suyun yüzüne buzağı gibi doğdu. Gözlerini açmadan fıkrasına başladı.

“Lan yeter be terbiyesizin evladı, kafa beyin bırakmıyosun insanda! Bi sus, bi dur, kurban olıyım ya!”

Bayaa, yekten, olduğu gibi suratına söyledim.

Çünkü dün sabah, yine bu beni denizde kıştırıp fıkra anlatırken farkettim ki:

Tamer Bey’in kulakları tıkalı.

Deniz suyu kaçmasın diye kulak deliklerine balmumu topakları sokuyor. O yüzden durdan, sustan da anlamıyor din-gil; fıkralarını anlatıyor, kendi kendine denizin ortasında deliler gibi gülüyor.

Sabahların o berrak dingin suyunda, bulutlar, balıklar türlü çeşitli oyunla insan evladına hayatta kalmanın büyüsunü yaparken, içine sümkürülmüş takvim yaprağı gibi yüze yüze önüme geliyor herif yaa...

Zorla günün fıkrasını anlatıyor, o gün doğan erkek çocukların adı mecburen Tamer oluyor.

Günün yemeği olarak ise daha kahvaltı saatinde kafayı yemeye başlıyoruz.

Yok yani, olmuyor.

Bizimki gibi işlerde “tanınmak” işe yaramıyor, hatta açık ve yakın tehlike arz ediyor.

Zaman içinde internet kaynaklı sanal ortamlarda ya da reel hayatın bazı yerlerinde, kendinizi kurtarabilecek manevralar geliştiriyorsunuz, evet.

Ama denizin ortasında kendi kulağıma da balmumu tıkmaktan başka ne yapabilirim ki?

Ya da askerdeyken örneğin.

“Alay nöbetçi subayı sabaha kadar tuhaf fıkralar ve anılar anlatıp şahsımı bitkin bırakıyordu. Sıhhiye Çavuşu’nun “Bir kuş olsam uçsam Denizli üzerinde,” diye başlayan kırk kıtalık şiirini ve binikiyüz civarında haiku denemesini dinlemek zorunda kaldım. Bu nedenle firar etmekten başka çare bulamadım komutanım,” diyemezsiniz, olmaz.

Bu yüzden işte, yaptığım işi çevremden yıllarca bir casus edasıyla sakladım.

Zaten öyle olması da gerekir. Yüzünüzü, yaptığınız işi bilirlerse banliyö treninde, metrobüste filan konuşulanlara rahatça kulak misafiri olamazsınız. Yazıp çizdiğinizde, her daim çıkması gereken hakiki insan sesi kaybolur. Bırakalım kulak misafirliğini, yüz yüzeyken bile olmadıkları gibi davranır insanlar. Fazladan komik olurlar, fazladan kırıncı. Sizin her zaman ruhlarının içine bakabildiğiniz korkusuna kapılanlar çıkar bazen. Kimsenin öyle büyümlü bir gücü yoktur,

anlatamazsınız. Belki de olsun isterler. Birisi baksın, görsün, ona da anlatsın. Kurbanlar yani, bazen ilah ister...

Kendince atik davranıp sizi inceleyenler olur.

Evinizi, arabanızı, ününüzü, bağlantılarınızı falan şöyle bir tartarlar. “Güce tapınma” işletim sistemi üzerinde çalışan kurnaz programlar kırk tilki hızıyla açılıp kapanır, gerekli taramayı yapar, genelde onlar adına “işe yarar” bir sonuç çıkmaz.

Bitanesi yine de sormuştu; “Cem Yılmaz’dan bilet ayarlayabilir miyiz?” diye...

Arkadaş, ilgili tarama sonunda gerekli mesleki bağlantıları kurmuş “hiç olmazsa” kabilinden böyle bir sonuca varmış.

O da olmayınca arabamı gösterip “Bunu satmayı düşünüür müsün?” demişti. “Satarsan haberim olsun, böyle bişey almayı düşünüyorum ben de.”

Olsun yine de fıkra anlatmasından iyidir...

Hiç tanımasa daha da iyi tabi. Hatta mümkünse ismen bile bilmesin.

Çok güzel bir kızın biri bir gün...

Kredi kartımın kasa fişine, sonrasında da dikkatlice banna bakıyor.

O bakış karşısında ne yapmam gerektiğini tam olarak bilemediğimden konuşmamı kesmeden devam ediyorum:

“Şimdi, bu ortam nemlendirici aletlerin bir borusu olması lazım. Yoksa çıkarttığı buhar olduğu gibi makinanın üstüne tekrar yağıyo, bi saat içinde her yer sıırıslıklam. Zaten bakın; ambalajındaki resminde cihazın üzerinde bir buhar borusu var. Ama içinde yok bu boru. Tabi aslında yazları indirme giren kışlık cihazlarda oluyor böyle eksik parça filan. Tam olanıyla değiştirelim diye baktık arkadaşlarla ama buradakilerin hiçbirinde yok, o yüzden...”

“Hiç problem değil,” dedi güzel kız, adım ve soyadıyla seslenerek “Paranızı kartınıza iade ederiz.”

Tanınacağımı bilsem, tanınmış bir yazar olarak hayatta kimsenin aklında “borusu eksik hava nemlendirme cihazı iade etmeye çalışan mağdur müşteri” olarak kalmak istemem.

“Sizi de buralara kadar yorduk. Tahmin edebiliyorum, çok işiniz vardır. Çok özür diliyoruz. Arkadaşlarıma söylecem, diğer eksik borulu cihazları da kaldırıcaz ordan, üretici firmayla temasa geçicez. Maksat başkalarını da sizin gibi mağdur etmiyelim.”

Bu son cümleden de belli oldu, kız gerçekten tanıdı beni.

Yoksa biliyoruz ki; bu cipcici kızlar ürün iade almama konusunda kapitalizmin açtığı kamplarda gerilla eğitimi görüyorlar. Satılan herhangi bir şeyin eksik ya da bozuk çıktığı durumlarda eğer ısrarcıysanız o, kontes - kuğu kırması, zarif, şirin kızlar gidiyor, yerine “Nıababiliriz kı, beyfandığ” diye çamura yatan ileri yelloz bir takım karılar geliyor.

Bu dediğim son aşaması tabii. Genelde “Naababiliriz kı beyfandığ!” aşamasına gelmeden önce müşteri, ilgili hanımın zerafeti ve güzelliği karşısında tuhaf bir ezikliğe kapılıp talebinden vazgeçiyor. O nazenin, dünyalar güzeli kızı patronuna karşı güç duruma düşürecekmiş, kıracakmış, incitecekmiş algısına kapılıyor.

Anlarsa, bir tek bozuk malın girdiği evdeki kadın anlıyor olan biteni. Eğer kararlı bir tavırla o dayanırsa kapıya, bu kez mağaza cepheye bir “Behlül” sürüyor. Malı iade etmeye “yemin billah” ederek yola çıkan kadın bunu beceremediği gibi, üstüne bir araba tuhaf alışveriş daha yapıp geri dönüyor.

AVM’nin dışındaki kafede sigara molasına oturmuş bunları düşünüyordum. Fonda alışveriş merkezinin anonsları vardı. Sağda solda ışıklı yazılar kayıyordu, dev gofret kılığına

girmiş bir adam gelene geçene kağıtlar dağıtıyor, kapının hemen yanındaki standlarda kızartılan tadımlık sucuk dilimlerinin kokusu insana gizliden salya sinyali gönderiyordu.

Görme, işitme, koku ve tad alma duyularının alayına birden aralıksız saldırıyordu şen satıcılar.

Gün gelir de işi dokunma duyusuna kadar vardırırlar mıydı acaba? Kapitalizm gelip direkman pipimizi, kukumuzu elleyerek bize bişeyler satmaya uğaşırmıydı?

Bana kalırsa diğer her türlü tacizi yaptıklarına göre bir gün sıra buna da gelecekti.

Şimdilik bunu yapamadıklarından reklamlarda ve akıl çeldirici pozisyonlarda böyle ilahe gibi kızlarla, yakışıklı oğlanları çalıştırıyorlar, tüketicinin erojen bölgelerine oynayıp, aklını alıyorlardı.

O sırada birden...

“Çok pardon...” dedi, demin eksik buhar borusunu anlattığım kız. “Az önce mağazada konuşamadım ama sizi burada görünce, dayanamadım. Sakıncası yoksa bir iki dakikanızı...” Doğal ışıktaki hepten lise aşkıma benziyordu...

“Estağfurullah.”

“Kredi kartınızdaki isminizden tanıdım da sizi.”

“Teşekkür ederim.”

Neye teşekkür ediyosam? Ünlü olmayı bilmiyorum ki doğru dürüst. Önüme gelen şeye teşekkür ediyorum. Bazen “Estağfurullah,” diyorum öylesine.

“Buyrun oturun,” dedim...

“Yok şimdi olmaz molaya çıktım, dönmem gerekiyo... Daha sonra konuşsak, hem göstericeklerim de var size... Yani belki bir daha uğradığınızda...”

Hafta sonu için aynı kafede sözleştik.

O zamana kadar bir çok şey düşündüm. Bildiğimiz insani şeyler. Temel içgüdülerimizi kapsayan bir yanı da var tabii. Şen satıcılar mal satmak için dürtmese de orda duruyor o güdüler. Nası oluyorsa her seferinde güzel bir kız, insan kalbinde olmadık ergen erkek hülyaları uyandırıyor.

Tam bu noktada, bir paranoyaya kapılmadım değil. Ben böyle kendi kendime halleniyordum ama bunlar bana bişey satmaya çalışıyor olmasınlardı... Gold kart, sigorta, seyahat paketi, bilmemne, ne biliyim işte...

Çünkü güzel kız “Göstermek istediğim şeyler var,” demişti. Broşürleri toplayıp da gelirse çok pis kırılırdım. Sonra kendi kendime kızdım... Bu lavuklar dört duyuya aralıksız akınlar düzenlerken işte böyle aklını bozuyorlardı insanın. Herkesin size bişey satmaya çalıştığını düşünmeye başlıyordunuz.

Yok lan, daha oraya gelinmemiştii. Evet, milletçe kötülükte önemli bir takım aşamalar kaydetmeye zorlanmıştık ama o kadar da değildi...

Haiku...

Kızın göstermek istediği bir takım yazıları, şiirleri, haiku-ları felan olabilirdi.

Olsun, Sıhhiye Çavuşu’nunkileri dinlemekten iyiydi.

Kızın yüzü baştan başa bir şiirdi. Aksi gibi ben ezberden söyleyemez, araya kafadan mısralar eklerdim.

İşte, sonra o gün, o kafede...

“...sağ femur distal metafizodiafizer bileşkede fokal mikrokalsifikasyon odakları mevcut olup görünüm medüller lokazizasyonlu enkondrom ile uyumludur...”

Tüm bu alengir lafları elindeki kağıttan, insan sesiyle okudu güzel kız.

Bilemedim.

Raporlardan birinin sonunda benimkinden bir ad ve soyad yazıyordu.

Niyeyse, getirdiği röntgen gibi şeyleri havaya kaldırıp baktım.

“İsim benzerliği,” dedim, dosyadaki adaşımın ünvanını işaret ederek. “Ben uzman romatolog doktor değilim.”

“Biliyorum benimle aynı adda birkaç kişi daha var. Hatta bunlardan birisinin arabası da benimkiyle aynı marka. Servisten aradıklarında, benim arabayı gazetenin şoförlerinden biri periyodik bakıma götürdü zannedip, tanımadığım birisinin arabasına trigger kayışı ve rot başı takılması için talimat verdim.”

Pek gülmedi.

Bunun üzerine, alıp bir daha röntgen gibi şeye baktım.

Annesinin durumu ciddi bir şey olabilir miydi? Ben sulu-luk mu yapıyordum?

Röntgeni indirip yine “İsim benzerliği,” dedim... Google'dan baktığımda ben de görüyorum kendisini. Yalnızca bu doktor beyefendiyle değil, ünlü bir bateristle de aynı ad ve soyadı paylaşıyoruz..

Ciddiymiş annesinin durumu.

Ablası romatizma diye götürmüş. Adaşım doktor, romatizma için emar istediğinde kemik içinde kitleye rastlamış. Doktor, çok da belli etmeden, kanserle ilgili başka doktorlara sevketmiş. Gün alınmış beklenirken, herkesin içi içini yiyorken ve ben buhar borusu eksik nemlendiriciyi iade etmeye uğraşırken, adımlı görünce... Hani ferahlatan birkaç cümle söylerim diye belki...

Ama hayat... Hep düşünürüm, bilinen en şöhretli yazar odur.

Kimilerinin “alın yazısı” da dedikleri ünlü eseri, tam okunamaz, internette forward edilemez, hiper markette üst üs-

te dizilip kule yapılamaz, “spoyler”ı, “trailer”ı, “caps”i bulunmaz.

Hep şaşırtıcıdır, hep beklemediğiniz gibidir. Hiç sektirmeden, her zaman şen satıcıların filmlerine, kitaplarına, dizilerine tur bindirir.

Ve biz az ünlü yazı cücelerine sorulan ikinci salak sorudur: Bunların hepsi gerçekten başından geçti mi?
Bana ne şaşıryosun, otur hayata şaşı, dingil!
Oturmuş şaşıryordum ben de...

Kızın yaşlı annesi “Bişey öğrendin mi?” diye telefon etmeseydi. Güzel kız, pıtır pıtır göz yaşı dökerken annesine yalandan “Konuştuk işte, doktor bey, büyük bi ihtimalle önemli bişey değildir diyo,” filan demeseydi.

Şen satıcıların sponsorluğunda, olmaz türlü aksiyonla akıp giden zaman “büfe iş yapsın” diye onbeş dakika ara verseydi.

Tersine doğru herkes onbeş dakkalığına insan kalabilmenin peşine düşseydi. Görünmekten, görünenlere bakmaktan vazgeçip şöyle bir durup dinlenseydi...

Hayır ama...

Garson kahveleri getirirken, “Yanında keşkül de veriyoruz, dokuz doksan özel menü,” dedi. Aynı şeyleri gözlerimin ta içine bakarak güzel kıza ve bana iki kez tekrarladı...

Güzel kızın telefonuna “Bayram kredisi”, bana “Tebrikler, kol saati kazandınız” SMS’i geldi.

Bi süre sustuk güzeldene.

O, yaşadığı acı dolu kuşkulu durum yetmiyormuş gibi, üstüne bir de tanımadığı bir herife sırf adı doktora benziyor diye, usulca sokulup “Merhaba” demenin tuhaf utancını yaşıyordu. Ben, kendi yaşlı annemi düşünüyordum.

Sonra, rahatlasın diye kendimce durumumu açıklamaya karar verdim:

Yani olabilir böyle bir şey, işim gereği beni başka bir yerden tanımış olabileceğinizi düşündüm.

“Olsun, yine de aklınıza kim bilir neler gelmiştir?”

O sırada uzun süredir sessizce arkamda dikildiğini anladığım keşköl promosyonlu garson kardeş,

“Yok ben abiyi araştırdım şimdi Gugıl’dan. Demincek Gugıl lafı edince kendisi, aklıma geldi, koştum baktım. Var ya hani şeyin yazarı, efendi güzel abimiz... Aslında resim filan da var orda, önceden baksaydık. Ama abi, sende de hafiften bir doçent doktor tipi var. Bak onu da söylüyim yani,” dedi.

“Teşekkür ederim.”

Böylelikle anladım ki; güzel kız garson kardeş tarafından yengemiz oluyor.

“Ben buna baştan söyledim esasen abi. Tamam ortada tehlikeli bir durum var ki, adam onkolog doktora sevketmiş. Ama kanser doktoru önce parçasını alıcak, tahlilini yapıcak sonra vericek inşallah iyi haberi. Sen romatologsun zaten, anlasan öbür adama yollamazsın. Yani ‘sen romatologsun’ derken, söz misali.”

“Teşekkür ederim.”

“Ama inat işte... Tutturdu bu ille ayağıma kadar gelmişken ben adama sorucam diye. Yanlış anlama abi, senin yüzünden sayılmaz ama kavga ettik, dört gündür küslüğümüz var kendisiyle. İlk kez burda konuşuyoruz.”

“Aman tamam Doruk, uzatıyosun ama bak, zaten adamcağızın vaktini aldık.”

“Estağfurullah.”

Sonra akşamüstü.

Kötü bir rüya gibi, karıştığım kederli öyküyü suya anlatıyordum içimden, sessiz. Denize bakıyordum öylesine.

Ahanda Tamer Bey. Akşam denizine girmiş, çıkıyor...

Sahilde terliklerini buldu, kulağındaki balmumu topak-

larını çıkardı, ıslak terlikleriyle “vorç vorç” sitenin duşuna doğru yürüyor.

Hafiften üşüyor sanki.

Tam zamanı. Aslında uzun süredir böyle bir gerilla saldırısı planlıyordum. Beklemediği anda, aniden, sessizce yaklaşip önünde beliriverecektim. Ne olduğunu bile anlayamayacaktı.

Anlayamadı hakkaten.

Duşu kapama kolunu bulmaya çalışırken sesimin geldiği yöne baktı. O sırada ben ikinci fıkraya başlamıştım bile.

Bir süre öylece kaldı. Üşümekten tüm tüyleri diken diken olmuş, yaşlı piknik tip bedeni adeta yolunmuş tavuk derisiyle kaplanmıştı.

Aralıksız anlattığım fıkralara gülme, ağlama, böğürme, şaşırma arasında tuhaf sesler çıkararak karşılık vermeye, bir taraftan da umutsuzca havlusunu nereye astığını bulmaya çalışıyordu. Tamamen dağılmıştı. Aslında acıdım acımasına. Gelgelelim kendimi durduramıyordum artık.

İçerimde bir yerlerde bir sigorta atmıştı. Masum bir intikam planlıyordum ama zemberek kırılmıştı bir kere.

Adamın dudakları hafiften morarmaya başlayınca,

“Kaç kurtul Tamer amca,” demeye çalıştım... Ama ağzımdan onun yerine,

“Bir İngiliz, bir Fransız, bir Alman bir de Laz uçağa pinmişler,” cümlesi çıktı.

Tamer Bey kendisini havluyla paketlemiş evine doğru titreyip, yalpalayarak koşarken, ben peşinde Nasreddin Hoca klasiklerine başlamıştım.

Yerli yersiz tüm insan seslerini biriktiriyordum ben. Çokluğundan canım yanıyordu, bazen boşluğundan...

Şimdi işte, beynimdeki çöpten evde yangın çıkmıştı.

Sen daha uyuyordun göbek.

Gece hiç uyumadımdı ben. Büyük hırgür vardı. Tüylü, Beyaz, bi de ben birçok kavgaya girdik.

Bakkalın önünde Beyaz'ın boğazına daldı orman köpekleri.

Bir iki de ben kaptım ama onlardan. Beyaz'dan öğrendiğim gibi:

Kapınca bırakmadım, kafamı sallaya sallaya kendimi geri çektim.

Bacağından tutmuştum orman köpeğini; bi kaçtı ki, orda olup görmeliydin.

Sonradan sen de görürsün belki.

Birçok orman köpeği gitti. Kara olanı kaldı fakat. Eğilip yerden yerden Beyaz'a doğru geldi. Beyaz'la Tüylü bunu kokladılar, ben çok oralı olmadım.

Sonradan Tüylü söyledi, o duymuş; Kara "Bi çocukluk ettik," demiş, Beyaz'a.

Kışın ormana koymuş bunları belediye. Hiç yiyecekleri yokmuş.

Olursa ölü kuş, bazen solucan kuyruklu, sivri burunlu yürüyen yumaklar...

Uzatmıyayım, yolsuzmuşlar işte. İçim acıdı hayvana gidip bi kokluyım dedim.

Sonra, biz bununla mapusane arkadaşçı çıktık iyi mi?

Belediye'nin kafesinde yatarken sesini duyardım ben bunun. Belediyeci karnını yarmış diyorlardı.

Kız köpeklerin karnını yarar belediyeciler.

Geçmemiş işte yarası, köşeden ivil ivil ağlardı bu. “Sus” diye bağırınlar olurdu, Kara'yla birlikte uzun ağlayanlar, durmadan belediyecinin karın yaran adamına “revh” diye sövenler.

Revh... En ağır laftır bak bizim dilimizde. Misal; birisi bana “revh” desin ölümüne dalarım.

İşte, bu Kara tee o günlerden.

Beyaz, eski adamın bahçesine gitti, Tüylü bakkalın önüne yattı. Kara bende kaldı gece, sen uyuyordun.

Bahçede oynadık biz. Büyük bez çekiştirdik, çimenlerin arasına attığın uçan tabağı buldum ben, onu kemirdik. Kara, çöpün oraya gitti sonra. Ben ayakkabını alıp dandik gizli yere götürdüm.

Dandik gizli yeri biliyosun, iğneli ağacın orda. Yalandan gizli yer ki orası, sen bulabil diye o ayakkabıyı her gece oraya taşıyorum ben.

Öten topun yerini bulamazsın ama... Düdüklü top. Saçma bişeydi o. Ölsen bulamazsın.

Yok ama ölsen bulursun belki.

Gün ışıdı.

Bakkal gelip taş atmış, sonra dükkanını açmış.

Tüylü geldi.

Ben, Kara, Tüylü koşup eski adamın bahçesine gittik. Beyaz, bahçe duvarına fırlayıp bize afkurdu! Orman köpekleri zannetmiş bizi.

“Kara'da hala orman köpeği kokusu var, o yüzden,” dedi Tüylü.

“Denize koşalım,” dedim ben. “Kara’ya deniz kokusu siner.”

Beyaz duvarın üstünden kayboldu. Sonra, ağzında eski adamın ayakkabısıyla geldi, hep beraber denize koştuk.

Herşeyi ama herşeyi kokusuyla bir bir hatırlıyorum şimdi. Ama hangimiz “Yolun karşısına gidelim,” dedi onu bilmiyorum.

Biliyorum oraya gitmemizi hiç istemezsin sen. Yürüyen büyük demirlerden korkarsın.

Yolu geçtik ama yürüyen büyük demirler orda bişey yapmadı bize...

Karşıda yuvaları var onların. Büyük yürüyen demirler durup eğleşiyorlar orda. Şapkalı adam hortumuyla uçan kokulu su veriyο onlara, kana kana içip gidiyorlar.

O şapkalı adam bize de yemek veriyο ama. Kaç kişi gelirsek gelelim, bir büyük torbada biriktirdiği yemeklerden veriyο. Bazen şapkasını Tüylü’nün kafasına koyuyo. “Hıy hıy” diyo adama Tüylü, biz de kuyruk dansı yapıyoruz.

“Gel sana Göbek’i göstereyim,” dedim Kara’ya.

“Şimdiye kalkmış, bahçede ayakkabısını arıyordur Göbek.”

Alelacele şapkalı adamın elini yalayıp yola koyulduk. Yoldan, yürüyen büyük demirlerin arasından hiç de bişey olmadan geçtik.

Orda dağıldık. Tüylü bakkalın önüne seyirtti, Beyaz kestirmeden eski adamın bahçesine koştı.

Biz Kara’yla seni görmeye geliyorduk.

Ben önden koşarken, “Göbek böyle, Göbek şöyle,” diye seni anlatıyordum Kara’ya.

Aslında yürüyen büyük demirlerden orda pek olmazdı ama varmıştı işte.

Kara “revh” diye bağırdı yürüyen siyah demire.

Ben bağırdım mı bilmiyorum.

Sonradan, yalnızca rüyada geçerli olmak üzere senin sözcüklerinden verdiler bana.

Fazla değil ama... Sadece sana olup biteni anlatabilecek kadar sözcük bıraktılar.

Dediler ki, çok üzülüp gizlice ağlamışsın koca göbeğine bakmadan. En çok da bana ne olduğunu bilmemek canını yakmış.

Yollar boyu otların, çöplerin arasında bana bakınmışsın, tüm gece seslerine kulak kesilmişsin, Kara'ya, Tüylü ve Beyaz'a hatta orman köpeklerine beni sormuşsun uzun uzun.

Onlarda senin sözcüklerinden olmadığı için çalıların arasındaki cansız yuvamı sana gösterememişler.

Bak, verdikleri rüya sözcükleri bitiyo artık. Olanları anlattım işte, üzülme artık Göbek. Mapusane arkadaşım Kara sana emanet. Ona bütün sırlarımı, gizli ekmek çukurlarımı, kemik gömülerimi hatta düdüklü topun yerini söyledim. Eğer olurda bulmaya yaklaşırsan düdüklü topun yerini değiştirecek. Yürüyen büyük demirlere sakın kızma. Akılları, iyi sözcükleri yok onların. Orman köpeklerinininki kadar bile yok.

Çok kızarsan, öfkelenirsen eğer, ben de sana bizim sözcüklerimizden bitanesini öğrettim işte.

Alt geçidin orda, hızla dönen yürüyen büyük demir görürsen... Demiri yürüten adam sözcüklerini kulağındaki düğmeli topa anlatırken hayalarını havalandırıp, aracın minderine ufak bi osuruk bıraktığı esnada demirle köpeği ezerse, duraksamadan kaybolursa aynı hızla...

“Rrrreeeevvvhhhh” de sen de ona.

“Bir başıma kalsam şehe, sultana kul olmam;
viran olası hanede evlat-ü iyal var.”

Aşık Dertli

O zamanlar “Büyük Hadron Çarpıştırıcısı” bir ne demek bilmediğim için tam olarak o çocuğu tanımlayamıyordum.

İzlemesi bile insanı bitkin bırakan delice bir hızla, çığlıklar atarak oradan oraya koşuyor, küçük bedeninden asla beklenmiyecek bir kudretle çeşitli eşyaları parçalıyordu.

Tanıdığım ilk “hiperaktif çocuk”tu Murat. Bizim alt katımızda oturuyordu.

“Oturuyordu” sözcüğü saçma tabi. Titreşiyordu, kendi yörüngesi etrafında hızla dönüyordu, zıp zıp zıplıyordu gibi bişey.

Yüzünü bile tam olarak hatırlayamıyorum bak. Belleğim-de “svissss, vinnnn, iyyyynnn” sesleri eşliğinde tam kaydedilememiş saniyede bin yediyüz karelik titrek bir parçacık görüntüsü var, yüzü yok.

Severdim ama ben Murat’ı. Başkaları onu sevmiyor diye

severdim; günde dört paket sigara yiyen sinirceli annesine kızdığım için severdim, haftasonları balkonda sürekli av tüfeğini yağlayan dombay babasına ifrit olduğum için... Bilemiyorum, bir nedenle severdim işte.

Annesi, babası, birisi yakalasa, yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerine sakince baksa duracaktı sanki Murat. Durup upuzun bir çocuk şarkısı söyliyenekti.

Şimdi düşünüyorum da, babası anneyi, anne de çocuğu dövüyordu bence.

Gözümle gördüm diyemem. Yani yukarıdaki dayak zincirini tam olarak görmedim. Ama annesinin sinirinden Murat'ı kolundan ısırıldığını, sonra yatışmak için bize çıkıp Tarih kolonyası karıştırılmış suyla optalidon içerek bir paket sigara yediğini, net olarak hatırlıyorum.

Bir keresindeyse çocuğun kafasını epa topuklu terlikle yarmış sonra Murat'ı sabit tutabilmek için bizi yardıma çağırmıştı.

Annemle ben Murat'ı tuttuk, kuduz kadın çocuğun yarılmış kafasına tentürdiyot banıp aspirin kırıkları serpti. İş bitince “salın” diye komut verdi bize.

Murat'la aynı hızda, ben de uçup gitmiştim o evden.

Sonraki günlerde annem, o kadının, adı Serpil'di, sinirden kendi kendisini de ısırıldığını söyledi.

Sigortanın asabiyecisi kendisine bir takım sinir hapları vermiş. Gelgelelim Serpil, “Uyuklatıyo anam bu haplar beni, uyuyakalırsam hafazanallah bu piç evi, köyü yakar,” diyerekten hapları içmiyormuş.

Gel zaman git zaman aklına parlak bir fikir gelmiş Serpil'in. demiş ki,

“Lan bu haplar ben gibi kuduz bir kadını bile devirip uyuklatıyor, o halde ben niyçün bu hapların bir kısmını

yavrim Murat'a yutturmıyayım? Az sakinler yavrucak kafayı dinleriz.”

Murat'ı baygın hastaneye götürüyorlardı sonra, derin uyuyordu. Yukarıdan, balkondan ilk kez hareketsizken görmüş-tüm onu. Bu kez maskelerden, tüplerden filan yüzü görün-müyordu.

Bir daha göremedim zaten Murat'ı, uyanmadı.

Şimdi Cern Deneyi, hadron çarpıştırıcısı, parçacık hızlandırıcı nedir, hepsini gazete okuru düzeyinde biliyorum. Tüm bunlara ilaveten bazı çocuk mamalarına at yarışlarında kullanılan doping ilaçlarından karıştırıldığına dair kuvvetli kuşkularım var.

Bu Toybars mesela, kesinlikle söz konusu mamalarla beslenmiş.

Bir saattir çalışma odamı talan ediyor. “Bir saattir,” diyorum ama zaman kavramı göreceli burada.

Toybars dünya saatine göre daha hızlı akan bir zaman boyutunda hareket ediyor.

Başka türlü açıklanamaz; at dopingi ve/veya Inception filmi... Yoksa nasıl bu kadar zamanda bu denli süratle bu odanın içine zçılabilir?.

Odadan kasıt vazo, süs mumu, porselen çay takımı diil elbette. Burada benim bile yerinden oynatmaya korktuğum milyonlarca tuhaf kağıt parçası, ne anlama geldiği unutulmuş ama sonradan hatırlanabilir notlar, yırtılmış dergi sayfaları, gazete küpurları, fotokopiler felanlar feşmekler var.

Uyuyan bilgisayar da uyandırıp kurcalamaya başladı eşşoleşek, tam oldu.

Toybars odanın hatta evin orasında burasında esmeye devam ederken düşündüm de...

Ben yine çocukların diil ebeveynlerin tedavi edilmesinden yanayım. Hatta vaktiyle Deli Serpil'e ve kocasına olan

kızgınlığımdan herhalde, bunların ağzına iki tane de çaka-sım var.

Ancak bu konudaki düşüncelerim devamını buraya yaz-mayacağım.

Niyeyse tuhaf bir otosansür geliştirdim. Böyle konularda ne kadar suskun olursam o kadar iyi.

Sayın Başbakan,

“Bu ülkede köpeğinin adını arap koyanlar oldu,” dediği za-man, çocukluğumdan beri her birinin ismi Arap olan köpek-lerimden sonuncusuyla beraber kimlik bunalımına girdim. Barındığı kulübenin üzerinde yapııştırma harflerle yazan adı-nı “Kaldırsam mı acaba lan?” diye ciddi ciddi düşündüm.

Bir de bunun üzerine beyefendi;”Yapabildiğiniz kadar ço-cuk yapın, en az üç” konulu başka bir demecinde;

“Evlenmeyi hiç düşünmeyenler var,” deyince, devlet tara-fından bizzat bana sesleniliyormuş gibi hissetmeye başladım.

İşi gücü bırakmış beni ayıplıyordu sanki lan adamlar. Hal böyleyken çoluk çocuk v.b gibi konularda görüş belirtme-meye karar verdim.

Zati devlet tarafından “persona non grata” ilan edilmeme ramak kalmış...

Neme lazımcılıkla adam sendecilik, istemezükçülüğe gö-re daima insanın başını daha az belaya sokan tutumlardır.

Evet, neme lazım hakkatın.

İşiğin geyiği bir tarafa, daha delikanlıyken bu konularda konuşabilmek için, önce evelallahın izniyle bir çocuk sahibi olman gerektiğini zaten öğrenmiştim ben.

Düğün zamanıydı...

Tüm mahalleli sonradan kumarhane olan büyükçe bir otelde toplanmıştık. Oteldeki düğün salonu dekorasyon-u yapan arkadaşın gerizekalılığından olmalı, kapıdan sa-

lona girer girmez hemen sağ tarafta, duvar boyu dev bir ayna vardı. İçeri giren sağa dönüp, esasen sol taraftaki salonun görüntüsünü boydan boya yansıtan bu aynaya bir kez tosluyordu illaki.

Düğün başladı sonra.

“Kuumsallar boyunca hep hep hep ayak ak ak izlerimiz var var var. Deniz bile le le silmemişmiş. Aşkımıza hürmeten ten ten ten nnn.”

Sarkıcının yanlış yunluş sözlerle söylediğı ekolu slov parça eşliğindeki danslar, yerini hafiften oynak parçalarla pistte hop zıp eden kurtlu akrabalara bırakmıştı. Ben o sırada mahalleli ergenlerin topladığı masada, hepberaber çaktırmadan votka karıştırdığımız gazozdan yutup pis pis ortalığı keşsiyordum.

Uçuş kontrolcünün kızı Canan, suratına sim sürmüştü. Salonun ışıkları çalan parçanın ritmine uygun manyeller yaptıkça komşu kızı, pistte mercan balıkları gibi yalım yalım ışıldıyor, votkalı gazozun da etkisiyle aklım bana hiçbir yerde görülmemiş MTV klipleri oynatıyordu.

Sonra büyük bir gürültü koptu. Oralara bir yere yıldırım düştü sanki. Patlamayla beraber rengarenk ışıklar dağıldı heryere. Birileri trilyon tane aynalı disko topuna şut çekti. Ben önce kafamdaki klipten sandım.

Sonradan anladım ki Murat yine uçarak koşarken salondaki dev aynaya girmişti.

Tüm düğünlerdeki gibi çelenkten çiçek yolup fır dönen bir sürü cüce vardı. Doğrusu o ana kadar aralarında Murat'ı görememiştim. Söylemiştim gerçi onun hızı bambaşkaydı. Çıplak gözle kolay kolay göremezdiniz.

Konfetili simli topuzlu eltiler, pancar suratlı sarhoş dayılar, acayip kayınçolar, güngörmüş kaynataalar, kız ve erkek tarafı,

cümle mahalleli aynanın oraya koştuk. Murat'ın bir türlü hatırlayamadığım yüzü, bu kez kan revandan görünmüyordu.

Öyle tiz bir sesle ağlıyordu ki, salonda geriye kalan cam çerçevenin de kendiliğinden çatlayıp tuz buz olmasına ramak vardı.

Deli Serpil çocuğuna mı, kime, niye, nasıl olduğu, nerden çıkardığı anlaşılamayan daha pes bir sesle;

“Ay biz bu çocuklan needeceğuk vidi vidi... gibisinden ağıtlanıp kendini yerden yere atarken kocası olacak Dombay Bey, benim deli kanımı ergen ve votkalı aklımı yerinden oynatacak bir şey yaptı.

“Sus leyn sus, bi de suys!” diyerek Murat'ın ellerine kollarına filan vurmaya başladı.

Burda bi boşluk var işte.

Dombay'la aramızda geçenleri tam olarak hatırlamıyorum.

“Lan dursana ne vuruyosun çocuğa, Allah'ın manyağı,” cümlesiyle başlayan kısa bi zaman dilimi...

Yok sahiden orası.

Düğün otobüsünün arkasında eve dönüyorduk, bi şekilde uyandım ben. Yan koltukta oturan babam dikkatlice yüzüme bakıyordu. Gözümü açtığımı farkedince, esasen hiç ilgilenmiyomuş edasıyla camdan dışarı bakmaya başladı. Annem sonra, otobüsün önlerinden bi yerden tutuna tutuna geldi. Ben bir de onla yüzleşmiyeyim diye, pittedenek kapadım gözlerimi.

Babama, “Dombay Bey, olur böyle şeyler yenge, diyo,” dedi annem. “Bak eve varınca bi de sen ters gitme çocuğa, gözünü seveyim.”

Babam benim duyduğumu çok iyi bildiğini belli eden bi tonlamayla

“Ne ters gidicem sarhoş kerhanacıya be? Nerden buldurursa küp gibi içmişler mahallenin bütün itleri, ayılınca hesaplaşırsınız, o ayrı,” dedi.

Aynı otobüse binip aynı evin önünde inince, kapının önünde ister istemez karşılaştık tabi.

Dombay Bey kucağında uyuyan Murat’la önden patır patır yürüyüp kayboldu .Ben, geride kalıp kaybolmak için o kadar uğraşmama rağmen, beceremedim. Deli Serpil yanıma gelip, kınayan bakışlarla beni süzdükten sonra,

“Ayıktın mı bakalım aslan parçası?” dedi. “Bak hiç Dombay amcangile gönül koyma, anne baba olmadan anlayamazsın bu işleri. Murat’ım hiperaktifgen bir çocuk, bilsen neliklerle büyütüyoruz biz bunu, bak anan babangil anlar bizi. Ha, hadi çocuğüm iyi akşamlar,” dedi.

Çok şey söyliyelim vardı. O kafayla, hesapsız, çok da güzel söyledim ama yine kendi ergen sesimi yuttum, sustum kaldım öylecene.

Birdaha da konuşmadık Deli Serpil’le.

Düğünden dört ay sonra filandı, hap yedirip Murat’ı öldürdü.

İleriki yıllarda birçok ruh hastası anne baba girdi hayatıma. Sonradan görüp çocuğun zekini taşıyıp koparanlar, her türlü alçaklığı yapıp tüm bunları evdeki çoluğu çocuğu beslemek için yaptığını ileri sürenler, yeni cep telefonunu karıştırır gibi bir heves çocuğunu kurcalayıp hızla pek önemli işlerinin başına dönenler, bar köşesinde sandalyeleri birleştirerek çocuğu uykuya yatırdıktan sonra bara dönüp kaldığı yerden harlı geyiğe devam edenler, internet kamerasıyla dijital olarak yavrısını sevince olacak düşüncesindekiler, ecnebi pasaport hesabıyla doğuma yurt dışına gidip lohusayken dönerek doğuştan jetlegli çocuğunu sip-siteril sitelerde yetiştirenler, belediyeden ihale alabilmek,

partinin gözüne girebilmek için üçleyenler, ilk çocuklarını otuz yaşlarında patlamaya hazır gizli birer psikopat olarak başarıyla büyüttükten sonra, yeni evlilik yeni bebek olayına girenler...

Bu delilik çağında kim kimi hangi referansla kınayabilir? Kendi aklı varmı ki diğerine birkaç laf edebilir, tartışılır.

Gerçi tartışma felan olmadı, ben bir iki kez yakınlarıma “Napıyosunuz lan siz bu çocuğa!” deme densizliği gösterdimse de aradan geçen çeyrek yüzyıla rağmen Deli Serpil zihniyetiyle bana

“Biz anlayabiliriz ama sen henüz anlayamazsın”dan başkaca bi açıklamada bulunmadılar.

Hatta bir tanesi Oniki Eylül Darbesi’ni Demirel ve Ecevit’in çocukları olmamasına direkt ana şalterden bağlayıp

“Kendi evlatları yoktu ki anlasınlar, memleket evladının kıymetini bilsinler. O yüzden uzlaşmadılar, kardeş kardeşi kırdı, memleket uçurumun eşiğine geldi,” dedi.

Benzer şeyleri tombik teyzeler söyleyince, masum sevimli bir yanı oluyor. Ama çağın fetbaz delileri fıldır fıldır gözleriyle bu türden cümleler kurup, doymak bilmeyen açlıklarına çoluk çocuğu bahane edince olmuyor işte.

Duyduğumda ortalığı votkalı gazozlar basıyor. Aklımda dört çeker kara cipler fır dönüyor, ölü çocukların tiz sesleri reklam cingılı söylemeye başlıyor.

Rüyalarımda Murat’ı görüyorum.

Susuyorum susmasına ama çok zor oluyor.

Şimdi Toybars...

Az önce kendisini başarıyla yakalayıp yüzünü avuçlarımin arasına aldım, gözlerimi gözlerine diktim.

Çok sevimli lan, hatta dayısıyım diye söylemiyorum, çocuk güzeli bir insan kendisi. İşin tuhafı asla öngöremeyeceğimiz bir sakinlik içerisinde durmuş öylece bana bakıyor.

Gerçeği söylemem gerekirse, o baktıkça ben de acayip sa-
kinliyorum.

Yalnız tabi soru soran bi ifade var gözlerinde.

“Niyçün böyle duruyoruz? Nolucak şimdi?”

Güzel bir soru...Yerinde bir yüz ifadesi Toybars'çım.

Fakat hakaten bilmiyorum. İyi böyle, sakinledim ben
şahsen. Ama sana da bi açıklama yapmak gerekli.

“Çillerini sayıyorum Toybars, yüzünde tam olarak kaç
çil var bilmek istemez misin? Biri sorarsa ezberden pat diye
söylersin,” dedim.

Hayret bişey, anladı valla lan... Kapadı gözlerini öylece
bekliyor.

Bir... Üç... Beş...

Sonra işte, aniden uyudu bu. Yatırıp üstünü örttüm.

Kırkyedi...

Kırkyedi tane çili var Toybars'ın.

Yok hayır yavrucağın şirinliğinden nedamet getirip, ne
olursa olsun biriyle bundan en az üç tane yapmaya karar
vermedim.

Ama şunu düşündüm bak, belki de bu kırkyedi çilli çocuk
dünyanın kaderini değiştirecek kimsedir. Bu gezegen var ol-
du olalı çocukların gördüğü zulmü, kız diye toprağa gömü-
lenlerden başlayıp savaşta kaybolanları, organ ticareti için
kaçırılanları, hısım akrabasının eziyetine uğrayanları, yoksul-
luktan bir harf öğrenemeyenleri, her türden bunca obezite-
nin gölgesinde aç doğup aç ölenleri, hepsini bir çırpıda silip
atacak bambaşka biridir.

Kim bilebilir ki?

Evet, napiyo şimdi en az üç kere kırkyedi?

Dışarda fırtınayla beraber iklim bozuğu çamurlu bir yağ-
mur başladı. Camlara sersemlemiş bir iki kuş çarptı. Fırtı-
nadan korkmuş onüçbinüçyüzyetmişaltı havlamaya başladı.

Gidip az yemek verdim kendisine.

Onüçbinüçyüzyetmişaltı dediğim, köpek. Artık adıyla değil, belediyenin barınakta, kulağına taktığı plakadaki numarayla sesleniyorum ona.

Onüçbinüçyüzyetmişaltı, karnını doyurunca fırtınadan korunmak için kulübesine girdi. Kırkyedi çilli arkadaşın ane babası gelip çocuklarını aldılar sonra.

O an için kendimi üç ordan, iki de önceden vardı, toplam beş kez yalnız hissettim.

Bazen içimdeki ses bitince, yani biri “koşmayı bırak” deyince içimden, susunca...

İçmelere, kaybolmalara giderdim eskiden. Doğrusu, güzel de kaybolurdum hani; kendim dahil hiç kimse beni beş on gün bulamazdı.

Herkesçe bilinir ki, sonra bulduğun yine kendin olursun. Gelgelelim, aradaki kaçma kovalamaca sürecinin gerçekten gizemli ve tehlikeli bir güzelliğin olduğunu düşünürdüm. Sarhoşken, açılan hangi kapıdan gireceğin, hangi kapının boşluğa açıldığı, hangisinin önündeki bir basamakta dursan otomatikman çarpılacağın ve hangi birinin arkasında düşüp kalacağın asla belli değildi çünkü.

Bir keresinde evin önünde karlar içinde uyandım mesala. Olup bitene dair hiçbir fikrim yoktu, kar usulca, altıgen tanelerle yağıyordu. Sokak lambasının ışığı altında küçük spiraller yapıyordu bazen, kimisi gözüme girip lambanın ışığını yedi renge kırıyordu. Böyle büyülü bir sessizlik duymamıştım, gün doğuyordu...

Bulunduğum yerde usulca yüzükoyun dönüp karla yıka-
dım yüzümü, nerelerden kaldığı bilinemez bir enerjiyle ga-
yet çevik doğrulup ayağa kalktım sonra.

Kimselere çaktırmadan eve girmeye çalışırken bir çok kez
olduğu gibi namaza kalkan anneanneme yakalandım. “No-
oldu?” diye sordu mu tam hatırlamıyorum. Ama ben yine de
kendisine geceyarısı cinler tarafından gezdirildiğime dair es-
rarengiz bir yalan atıp sızmaya gittim.

Ardından gelen günler pek zordu doğrusu... Ama hep öy-
ledir. Midenizin bulandığı, başınızın içinde fayların oynadı-
ğı, hayatınızın olabildiği kadar berbat olduğu günler inanıl-
maz bir yavaşlıkla, ağır ağır acıyla geçer...

Sonra yemek yiyebilmeye başlarsınız. İlk demli güzel
çay... Alkolün kavga dövüş geri çekildiği zamandır.

O gün çok önemlidir işte. Yeniden yaşadığınıza, o dört beş
günlük rezillikten kurtulduğunuza acaip sevinirsiniz.

Peynir... Beyaz peynir çayla ne kadar güzel bişey mesela,
yeniden... Peynir evet...

Sünmüş zor gecelerden sonra debelenmeden usulca uyku-
ya dalabilmek...

Reset Ya Resûlallah...

Ashında işte, olup biten, gittiğin küçük ölümden gelmek-
tir, dirilmektir biraz.

Bir Düşün Gecesi'nde Adalet Ağaoğlu'nun yazdığı gibi:

“İntihar etmeyeceksek içelim bari!”

Ali, intihar etti ama köprüden atladı, gelmedi bigün...

Mahalledendi, beş altı yaş arayla beraber büyümüştük.
Öğretmen çocuklarıydık, inşaat mühendisliğinden meslek-

daştık... Okurduk, kavga ederdik, çok pis langırt oynardık, teknesi vardı, denizlere çıkardık... Delice içerdik...

Ben peyniri işte, o dondurmayı çok severdi.

“Köprüden atlamış” dediklerinde, ne yapacağımı bilemedim, bir deli gibi

“Kurtulmuş mu?” diye sordum anneme,

“Nasıl kurtulabilir ki...” dedi.

Bilemedim, nasıl olabilirdi?

Eyvallahsızlığı böğrünüze saplanırdı Ali’nin... Duruluğu, kendiliği...

Belki o yüzden...

Bunu hep düşünmüşmüşümdür; Stefan Hawking’e göre mesela, insanoğlu olarak saldırgan bir ırkız biz. Hatta bu gezegeni bitirip başka gezegenlere açılmak gibi planlarımız var. Ali yeterince saldırgan değildi işte. Saldırganlara, yırtıcılara da eyvallahı yoktu.

Belki o yüzden.

“Doğal seçilim teorisi” mi yani, yeterince yırtıcı olduğumuz için mi dayanabiliyoruz bu hayata...

Schrödinger’in kedisi’nden İsrail’in borusuna, yani kuantum fiziğinden dört kitap kırk peygamber indinde kadim bilimlere, iyiliği ve kötülüğü düşündüm.

Başka türlü olamıyor çünkü. İntihar eden biri, diğer ölümlerden milyon tane daha fazla soru bırakıyor.

Bildiğimizden başlasak?

Olur başla da, sınav salonlarının, en kolay sorusu o, keklik. Cevabını verdin diye puan yazmıyolar:

Hepimiz ölecek miyiz?

Evet öleceğiz.

Gelgelelim işin “fazladan kağıt istenecek” bölümü bundan

sonraki sorularda başlıyor. Üstelik kitap defter de açık ama sorular hakkaten kazık... Ve intihar eden birinin arkasında kalan en yakıcı soru şu;

Gerçi ben gibi arada bir gidip gelenler oluyor ama son tahlilde “kalanlar” olarak biz, kötülükle uzlaştığımız için mi direnip kalabiliyoruz? Sahiden kötü müyüz peki?

Cenaze evine gelen acar bir gazeteci haberde kullanmak için resim arıyormuş, üzerindeki fotoğraf için Ali’nin duvardaki üniversite diplomasını alıp aceleyle gitmiş. O gün o acıyla farkına varmadım ama ertesi gün duvardaki diplomanın yerinde olmadığını ve gazetedeki karakteristik diploma fotoğrafını görünce anladım.

Hala varlar mı bilmiyorum. Ama eskiden cenaze evine dalıp ölenlerin büfelerde duran nikâh, sünnet, mezuniyet fotoğraflarını alarak alelacele gazete baskısına yetiştirmeye çıkan muhabirler olurdu.

Kimisi izin isteyip cenaze yakınlarına bir iki soru sorar da alırdı, kimi kalabalık ve acıyla yıkılan evlerden yankesici gibi habersizce resim yolup kaçardı.

Ölenin yakınları resim kendilerinde kalsın isterler çünkü... Hem bilemezler ki ölüp gidenin yakınları, kendilerinin bile çözemediği tuhaf bir esrarı, gazeteci nerden nasıl çözecek de o resmin altına kim bilir neler yazacak...

O yüzden işte, çoğunluk ölü evlerinde hırsızlama çalışırdı muhabirler...

Bir ölünün üniversite diploması.

Aslında çok da önemli değilmiş gibi gözüküyor. Ölü için son resmi evrak “Ölüm ilamı” diye bir şey ve üzerinde resim filan olmuyor.

Kendimce nedenlerim var, anlatırım sonra, çok önemse-

dim işte ben o kayıp diplomayı.

Aradan bir zaman geçince Ali'nin babasına sormadan duramadım. O kalabalıkta ilgisiz biri mi vermişti, yoksa acar muhabir kendi kendine duvardan mı yolmuştu...

Karşılıklı beş on boş cümle kuruldu, sonra Ali'nin babası: "Belki kendi vermiştir," dedi. "Yani Ali... Elinde o kağıtla o kadar dolaştı ki iş ararken. Öyle yoruldu, içten içe öyle kırıldı ki... Alın demiştir. Alın sizin olsun."

Cümlelerin sonuna doğru sesi yıkıldı, Ali'ler baktı içinden... Yaşlı adamın karşısında deştığım acıdan bin pişman, öylece kalakaldım.

Sarsılarak ağlaması, titremesi dursun diye sıkıca kucaklayıp sarıldım. Duracağı yerde bana da sıçradı. O an, ne zaman ve nerede kaybolursam olayım, ne kadar sürerse sürsün, yaşlı babam için her seferinde muhakkak geri dönme-ye karar verdim.

Zaman... Geçti aradan...

Kaybolmaya gittiğim sarhoş düşlerinde, ya da ateşli hastayken baş gösteren, "okul bitmemiş, askermişsin yeniden" konulu kâbuslarda Ali'yle karşılaştığım oldu. Kitap okurken bazen, dondurmacı gördüğümde, bir tekneyi denize iterken...

Sonra o hatırlama atakları her ölümün ardından olduğu gibi, günler akıp giderken usulca seyreliyor. Kalabileceğiniz sürenin giderek azalmasından olmalı "Kalanlar olarak biz sahiden kötü müyüz?" sorusuna kafayı takmaktan da vazgeçiyorsunuz.

Ya da öyle sanılıyor...

Bir sonbahar, o yakıcı sorunun cevabı, ekranlarda, inter-
nette, Salağın Sesi Gazetesi Okur Yorumları'nda boy gösterdi.

O gün bir genç, sabahtan internette arkadaşlarına kısa bir veda notu yazıp atlamak üzere köprüye gitmişti.

Ben baştan şaka ya da reklam gibi bir şey sandım. Hatta nası bir ürünün reklamı olabilir diye bile düşündüm. Çünkü artık yaygın medyada “olumsuz etkileyebilir” gerekçeyle bir çok haber türüyle birlikte intihar haberi yasaklı. Şehit ailesi haberleri ve yumurtalı öğrenci eylemlerine de sıcak bakılmıyor, uzun uzun gösterilmesi kurban olduğumunun kitlelerini “olumsuz etkileyebiliyor”

Alabildiğine serbest olan tek şey var; reklam. Neredeyse bir tek ondan “etkilenmenize” izin veriliyor. Uçan kaçan rengarenk görüntüler, kulağınıza fısıldayan dünya güzelleri, yeterince alışveriş edince bir çırpıda çözümlüveren sorunlar... Sanki öyle bir şey ki hayat, minik yeğenim Zeynep’in yarım yamalak söylediği iki sözcükle özetlenebiliyor:

Negzel, pempe.

Neden sonra, haber internette dalga dalga büyüyünce gazete ve televizyonlar da görmezden gelemeydi. İki reklam arasında kısa bir görüntüyle haberi verdiler.

Benim için, vermeseler iyiydi. Son bir umutla köprüye tutunmuş genç adamın resmine fazla bakamadım zaten.

Köprüden aşağı dondurma kamyonları uçtu... Dümensiz, küreksiz, turuncu beyaz küçük tekneler halatlarını koparıp boğazın sularına dağıldılar. Yine kaybolmalara gidesim geldi. Başkalarını bilmem ama ben, ne kadar kötü etkilenilebiliyorsa işte, o kadar etkilendim.

Akşama doğru köprüden inip hayata karıştı genç. Kendimce yine, çok sevindim.

O arada olup bitenler... Yani internette yapılan yorumlar, televizyon dallamalıkları, seyre birikenler, intihara meyyal şahısla aynı kareye sığıp boğaz manzaralı resim çektirenler... Onların çoğu önemli değildi aslında...

Bu tür durumlarda “Atla atla,” diye tempo tutan salağın

da gerçekten kötü kalpli olduğunu sanmıyorum ben. Kendince hep sürdüğünü sandığı bir şova seyirci locasından dahil olmak istiyor, o kadar. Naklen yayınlanan savaşı da aksiyon filmi sanıyor zaten. Sağlığından ötürü, hani diyolar ya; “Özünde iyi kalpli bir kardeşimiz” hepsi.

Ama bu geride kalanların sahiden özünde iyi olduklarını göstermez. Fikrimce, çoğu gerçek yırtıcılar tarafından günü geldiğinde aksiyon filmi sandıkları bir savaşa dahil edilmek üzere ya da tüketim çarkı deneyleri için pembe pamuklar içinde besleniyorlar...

Çünkü o gün yapılan yorumların arasında o yakıcı sorunun bana göre yanıtını tüm açıklığıyla gördüm.

Onlardan bir tanesi ölümüne köprüye tırmanan genç için “Arife günü köprüye çıkmaya ne hakkı var? Burada bu trafikte, herkesi bekletmeye ne hakkı var?” demişti...

Yanıt “hak” sözcüğünde gizli.

Yırtıcı hakkını arıyordu. Köprüye üşüşen polisler, ambulanslar, izleyiciler yüzünden arabası için ayrılan payın yok yere azaldığını düşünüyordu...

Ali'nin işte hiçbir hakkı yok şimdi.

Uzun zaman oldu, haklarını size bırakıp gitti.

Ben yolunuza çıkmam, yorulup şehrinizden kaçtım. Uzun zaman oldu.

Yollar sizin biraz daha. Köprüler sizin, dört şerit. Geçerken bakıyorsanız eğer, kız kulesi sizin, olsun.

Fazladan bir insanın daha payına sahipsiniz, tadını çıkarın.

Ortaköy'e köprü manzaralı bir çay bahçesine giderseniz mesela, her biriniz iki kişilik dondurma yiyebilirsiniz, Ali size bir şey demez!

Negzel, pempe...

Rahmenformeln gümrükte kayboldu bi kere.

“Kitap dediğin gümrükte kaybolur mu lan!” dedi babam.

“Aman ne biliyim kaybolmuş işte, çıkmamış Gülten Hanım’ın bavulundan,” dedi annem...

“Neyse, kitap çalmak sevap sayılır en azından. Bavul arayan felan memurlardan birine lazım oldu, yidi heralde.”

“Ama kitap çelik yapıları anlatan bir ders kitabı. Üstelik Almanca...”

“İyi işte, o zaman Alman Gümrüğü’ndeki memur almış, okuyodur.”

Babam işin makarasındaydı, ben olup biteni anlamıyor içimden “Rahyhmanformen, Rayvonformayn” filan diye alengir adlı bu kitabın doğru söylenişini kestirmeye çalışıyordum.

“Nası diycez peki Mustafa’ya Rahmenformeln kaybolmuş diye?”

“Tayyare düşmüş dersin. Ne biliyim ne diyen canım alla-

allah. Altı üstü bir kitap. Gülten Hanım Almanya'ya yine git-
tiğinde yine getirir. Çok para falan bişey de değildir, zannet-
mem. Alman'da kitap ucuz, en fazla beş, bilemedin on mark.”

Hoschbau vardı bir de. Mühim kitaptı... ITÜ'nün kütüp-
hanesinde felan bir iki tane var, kapan götürüyo, kimbilir ne
vakit geri getiriyo.

Dayıcım'ın bitirme ödevine tam da o Rahmenformeln la-
zımdı herhalde, bilemiyorum.

O zaman bilemiyordum, sonradan bok varmış gibi hepsi-
ni ezberden öğrendim o ayrı.

Evet işte Rahmenformeln ve Hoschbau yoktu, bi de düz-
gün çalışan logaritmali, hafızalı, trigonometrik fonksiyonlu
felan bir hesap makinesi bulunmuyordu. Bütün bu hesap iş-
lerini makine yerine “Aristo Cetveli” adında sürgülü tuhaf
bir cetvel yapıyordu. Orantı çarkına benzeyen bişey. Oynak
kısını sabit olanın üzerine kaydırıyor, bakıyorsunuz, ilgi-
li hesap değerini gösteriyor, o tip... İnsan eliyle çalıştığı için
pek yavaştı yalnız...

Sonra bir gün dayıcım elinde bir hesap makinesiyle çıka-
geldi. Ailecek uzun uzun baktık hesap makinesine. El kadar
bişeydi işte. Tuş takımı bile gözüküyordu, elden dolaş-
maktan markası filan da silinmişti. Karanlık ekranın üzerin-
deki etiket gibi şeyde belli belirsiz bir yazı okunuyordu sa-
dece: calculator.

Dayıcım, evin çeşitli yerlerindeki prizlere makineyi tak-
maya uğraştı. Hiç birine tam olarak oturmuyordu. Helada
babamın tıraş makinasını taktığı priz hariç. Ona biraz ittirin-
ce, paket lastikleriyle felan da sağlamlayınca, işte sana hesap
makinesi, calculator...

Bütün ışıkları yandı. Biz ailecek helaya doluşup tekrar
ışıklarını açmış makineye baktık.

Sonra işte biz çişimizi felan yaparken boş bulduğunda dayım calculatorle hesaplarını tamamlıyordu. Bazen tuvalette prize takılı duran calculatoru uzun uzun inceliyor, siyah beyaz uzay gemileri düşünüyordum ben de. İnsana dair bu en özel alanda böylesi tuhaf bir aletle başbaşa kalan annem ve babam ne yapıyorlardı acaba? Arada bir tuşlarına felan basıp kurcalıyor olabilirler miydi? Açıkçası ben sırf bu nedenle birkaç kez oynamıştım calculatorle. Hafızası olduğu söyleniyordu madem, olup bitenleri hafızasında saklamış olabilir miydi? Sakladıysa bunu hangi tuştan öğrenebilirdik, dayıma söyler miydi? Error bir ne demekti?

O zamanlar da olan bir şey vardı ama. Tüm olanaksızlıkların arasında, nasıl tertemiz, nasıl büyüyle gayretli, nasıl yenilemez, ne tuhaf bir çelik çekirdekse o artık, vardı yani. Şimdi olduğu gibi, insanlık tarihinin başından beridir öylece duruyordu. Bunu bazen yoksul bir çocukta, bazen onuruyla ölmeyi bekleyen bir yaşlıda birdenbire görebilirdiniz. Yorgun temizliğinden, hesapsız çocuk cesaretinden, ölesiye girdiği insan kalma savaşından, kimsesiz çabasından etkilenirdiniz.

Neyse işte, kendimi böyle gazlayarakten vakti geldiğinde ben de aynı diplomanın peşine düştüm... Yol su elektrik, türlü çeşitli hesap, fotokopi makineleri, irisinden bilgisayar... Doğrusu herşey vardı. Fakat yeni kurulan YÖK'ün en toraman en kemirgen zamanıydı.

Anlatmak şimdi içimden gelmiyor. Bir açıdan bakınca bana verdiği hasar herhangi bir calculatorle hesaplamaz çünkü.

Uzatmıyayım reklama gidicez, sonunda aldım işte ben o kağıt parçasını. Evet kağıt.

“Fakülte yönetim kurulunun bilmemkaç sayılı kararıyla mühendislik ünvanının tevcih edildiği” fonu petekli, arı amblemlili şık bir kağıt parçası. Hayatının bir döneminde hiç uyumadığını gösterir, Taşkışla’dan doğru denize bakar, kantinlerde kimi acıklı, kimi anlatılamaz keyifte kalp çarpıntılarına işaret eder. Hepsinden önemlisi, aynısından Oğuz Atay’da da vardır, Mustafa İnan’da da... Bir çok iyi kalpli adamda bulunur.

Cehennemin dibine gidicez şimdi de. Hangi filmdeydi tam hatırlamıyorum, Woody Allen’inki olabilir. Günahkarlarla dolu bir asansör cehennemin zemin altı katlarına doğru iniyordu. Durduğu her katta “Hırsızlar, alçaklar, godoşlar” filan gibisinden o katta inecek kötülerin adı söyleniyordu... Filme göre, cehennemin yedi kat dibinde, en son katta, avukatlar inecekti.

Bana kalırsa o asansörün içinde yalnızca bazı avukatlar değil, kimi mühendisler de vardır. Ama belediyecilerle, müteahhidlerden kesin birkaç tane bulunur.

Diplomasını henüz aldığı günlerde dayıcım, sonradan il olan kasaba belediyesinde “Fen İşleri Mühendisi” olarak işe girmişti. Aslında Karabük Demir Çelik Fabrikaları’nda çalışmak istiyordu. Ama o zamanlar devletin olan “fabrıga” askere gitmeden işe almıyordu. Kim naapsın çömez mühendisi? Ama niyeyse işte, bir yıl sonra askere gidicek deneyimsiz bir adamı işe almak için arzu doluydu belediye. “Gel, pişersin,” diyorlardı. Emiroğlu Dedem ise “Bunlar binmeyecekleri eşeğin önüne ot atmaz, aç gözünü Mıstafa,” diyordu.

Delikanlılığını “şeytanın yattığı yer” İstanbul’da geçiren dayım, bu işten bir yanık kokusu aldı almasına ama işsizlik o zaman da dünya belasıydı. Çaresiz “Belediye Sarayı”ndan içeri adımını attı.

Birkaç dandirikten hesap işi, ufak altyapı onarımları... “Olsun, yine de birşeyler öğreniyorum,” diyordu kendi kendine.

Aylar sonra birgün “makamına” karanlık suratlı bir herif geldi. Sonradan adını yüzünü filan hiç hatırlamayacaktı ama dişleri arasında bir kürdan vardı adamın. Konuşurken gırtlığında bir yerlere doğru o tahta parçasını sokup karıştırıyordu. Arada bir de “cık, cıyyk” diye uzun uzun şakıyarak dişlerinin arasındaki artıkları çekiyordu.

“Mıstaa Bey,” dedi. “Bir iki haber yolladık, lojmanların üstünden çıkan yol için, biz yapalım dedik. Mırın kırın olmuş. Diğer arkadaşlar senden sebep diyorlar.”

Sessizlik oldu biraz, kürdanlı adam devam etti sonra;

“Senin de kendine göre bi bildiğin var, anladık. Az bekle-yelim diyesiymişsin ihale kanunu felanı gereğince. Bak ben sana söliyorum, diğer arkadaşlar da bilir, ihaleye cesaret edip de bizden başka giren olmaz buralarda Mıstaa Bey.”

Mustafa Bey, o vakit anladı eleman almaya şiddetle arzulu belediyeyi. Yerleşik yırtıcılar imzayı atıp ayak altından çekelecek bir çömez arıyorlardı. Adamı oyalayacak birşeyler söylemeyi denedi:

“Olsun yine de belli bir sürenin dolması gerekiyor. Sonra, başka giren yok diye karar çıkacak, hakedişler için Ankara’ya yazı yazılacak.”

“Yani yokuş diyorsun Mıstaa Bey,” dedi kürdanlı adam. “Yalnız bak şunu söliyorum aslan parçası, çok delikanlı telef oldu o yokuş yollarda, haberin olsun.”

Korkusunu yatıştırmak ve karşıdan gelen basınç kuvvetini daha geniş bir yüzeye dağıtmak için tüm İstanbul Delikanlısı heybetiyle masadan doğruldu Mıstaa Bey:

“Eee, ne diyosun yani sen şimdi hocam, nedir?”

Oralı bile olmadı kürdanlı adam. Gülecekti de erteliyordu sanki. Ayağa kalkarken, “Dur hele celallenme yanlış bi-

şey söylemedik da. İt değiliz çakal değiliz, ekmeğimizin peşindeyiz. Ama okumuş adamsın bak, bilmen lazım; kimse-nin ekmeğiyle oynatmazlar adama,” dedi. İki eli de paltosu-nun ceplerinde masadan bikaç adım geri çekildi sonra. Şim-di açıkça gülümsüyordu.

Mıstaa Bey bulunduğu yerde hafif yan dönerek hedef kü-çüttü. Adamın kapıya uzaklığı, önündeki çelik masanın mu-kavemeti, percereler ve serbest düşmeye ilişkin hesaplar ya-pıyordu.

Kürdanlı adam, usulca iki elini de bulundukları ceplerden yarıya kadar çekti. Birinde silahın kabzası gözüküyordu, di-ğerinde para dolu bir zarf...

“Uzamasın aslan,” dedi. Sağ ve sol ceplerini işaret ederek “Hallolur yani bi şekilde. İlla ki hallolur.Ya öyle, ya böyle, anladın?”

Cümlesi bittiğinde ağzındaki kürdanı çiğneyip yuttu. Hızla kapıya doğru hareketlenirken “Görüşürüz,” dedi, kayboldu.

Babasının ısrarlarına dayanamadı Mıstaa Bey. Daha o ge-ce İstanbul Otobüsü’ne bindi. Asker dönüşü “fabrıga”ya baş-vuracaktı...

Çünkü her daldan aklınızın alamayacağı kadar öldürül-müş mühendis vardır. İyilikle kötülüğün birbirine en fazla değdiği yerde çalışırlar çünkü. Yer altında kayıp madencile-rin okumuş çocuklarıdırılar, bunu bir türlü unutmazlar. Ce-halete övgünün bu altın çağında ucundan okudukları bilim-lerle arınmış, huysuzdurlar. Bazılarının “şüpheli ölüm” öy-küsü gazetelerde kısaca yer alır. Ama kiminin yeri yurdu bi-le belli değildir. Depremlerde kaybolanların yanında, uzak şantiye çukurlarında taşları olmadan, sessiz, kırgın, yenil-miş, asla bulunamadan yatarlar.

Topraklarına tükürülmüş kürdan parçaları çoktan çürü-müştür.

Hızla cehennemin yedi kat dibine doğru ilerleyen o asansördekilerin komikli öykülerini anlattım ben, hiç mühendislik yapmadım. Dayım diplomasının hakkını verdi ama. Eski Karabük Demir Çelik Fabrikasında çalışırken, yurdun dört bir yanında inşa edilen çelik köprülere, kulelere, fabrikalara proje mühendisi olarak imza attı.

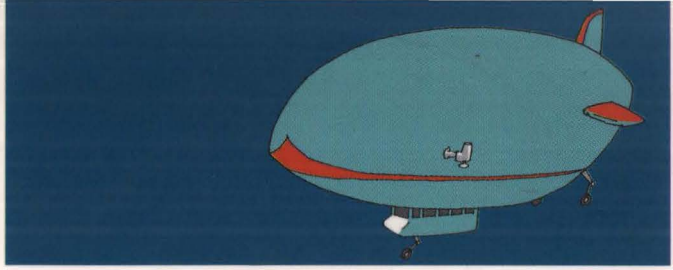
Yıllar geçti şimdi, öyle bir çırpıda hesaplanamıyor bile. Utanmadım, cep telefonumdaki calculatorle hesapladım. Çok yaşında artık dayıcım.

Mutfak masasının başında sessizce oturuyoruz. İçerdeki odada kuluçkaya yatmış kanaryası var. Hayvan tedirgin olmasın diye fısıldayarak konuşuyoruz.

Demin tuvalet dönüşü kanarya odasına girdim, kitaplıkta Rahmenformeln'i aradı gözüm, bulamadım. Kendisinin kinin yanına asılmış oğlu Murat'ın inşaat mühendisliği diplomasını gördüm sonra. Gururlandıydım, görünmez tozlar kaçıyordu gözüme, hayvan tedirgin olur diye tuttum kendimi, ağlamadım.

“Okuldan bişey kaldı mı bari aklında?” diye sordu dayıcım az önce. Aklımdan iyi kalpli adamlar, kürdan yiyen zallimler, zamanın türlü çeşitli formüllerdeki yazılışı, ihmal edilebilir sayılar, üslü olanlar, sonsuza ıraksayan diziler geçiyordu. Toparlayıp verecek bir cevap bulamadım;

“Calculator,” dedim. Gülüştük.



İçinden tren geçen şehirler, orman köyleri, balıkçı kasabaları, nehir kenarları... O sekiz bloğun dışındaki her yer çok uzak ve yorucu geliyordu.

Ayrıca çok sıkılırsak, sekiz bloğa on dakika uzaklıkta, altı salonlu sineması olan bir AVM vardı.

Deniz, evet. Kıştan rezervasyon yaptırarak yetmiş sekiz bungalovlu o tatil köyüne gidebiliyorduk. Yedi gün sekiz gece bize ait olan o bungalovlardan birine yerleşip denize girebiliyorduk.

Sonra yine bu sekiz blok.

...

Şehrin yükselen yıldızı, kuyruğuyla dünyayı devirip kayıplara karıştı.

Deli asansörler yerin yedi kat dibine kaçtılar.

Üçüncü boğaz köprüsüne sadece yirmi dakika uzaklıktaki akıllı evler duyularına yenik düşüyor, gizli kameraların hepsi ıssız kumsallar gösterirken güvenlik alarmları canavar düdüğü üfle-meyi bırakmış, içlerinden of sökerek sesli sesli ağlıyorlardı.

Havanın boşluğunda birbirine çarpıp yankılanan keder, yer kabuğunu boydan boya yararak ilerledi.



İLETİŞİM 1550
ÇAĞDAŞ TÜRKÇE
EDEBİYAT 218

ISBN-13: 978-975-05-0841-7

